NEIL GAIMAN

Çeviren: Muharrem Nesij Huvaj

Coraline

Resimleyen:
DAVE McKEAN

ODTÜ
Yayıncılık

Coraline

Coraline

NEIL GAIMAN
RESİMLEYEN DAVE McKEAN

ODTÜ
Yayıncılık

Coraline
ISBN 975-7064-73-4

ODTÜ
Yayıncılık

ODTÜ Geliştirme Vakfı
Yayıncılık ve İletişim A.Ş. Yayınları
ODTÜ Yayıncılık

© Türkçe yayın hakları, **Akçalı Telif Hakları Ajansı** aracılığıyla
ODTÜ Geliştirme Vakfı **Yayıncılık ve İletişim A.Ş.**'nindir.
Yayıncının izni olmaksızın, hiçbir biçimde ve hiçbir yolla, bu kitabın içeriğinin
bir bölümü ya da tümü yeniden üretilemez ve dağıtılamaz.

Orijinal Adı
"Coraline"

Text copyright © 2002 by Neil Gaiman
through AKÇALI TELİF HAKLARI AJANSI
Illustrations copyright © 2002 by Dave McKean

Çeviren
Muharrem Nesli HUVAJ

Editör
Üstün B. REINART

Kapak Tasarımı
Dave McKEAN

Sayfa Düzeni
Emrullah ÖZ

1. Basım Ekim 2003
Özkan Matbaacılık Gaz. San. ve Tic. L. Ş.

ODTÜ Geliştirme Vakfı **Yayıncılık ve İletişim A.Ş.**
İnönü Bulvarı, ODTÜ Yerleşkesi 06531 ANKARA
Tlf.: (312) 210 38 70 - 210 38 73
Faks: (312) 210 15 49
E-posta: odtuyayincilik@tr.net
metupres@tr.net
İnternet: www.metupress.com.tr

Holly için başladım
Maddy için bitirdim

Peri masalları gerçeklerden ötededir:
bize ejderhaların var olduklarını anlattıkları için değil,
ejderhaların bile yenilebileceğini gösterdikleri için...

—*G. K. Chesterton*

Coraline

I

Coraline, o kapıyı, eve taşındıklarından kısa bir süre sonra keşfetti.

Ev çok eskiydi—bir çatı katı, bir bodrumu ve içinde kocaman, yaşlı ağaçlar olan, uzun otlarla kaplı bakımsız bir bahçesi vardı.

Bütün ev Coraline'in ailesinin değildi, onlara göre çok büyük olduğu için evin yalnızca bir bölümünü satın almışlardı.

Bu eski evde yaşayan başka insanlar da vardı.

Coraline'lerin alt katında, yani zemin katta Bayan Spink ve Bayan Forcible oturuyorlardı. İkisi de yaşlı ve yusyuvarlaktı ve dairelerinde Hamish, Andrew ve Jock gibi ilginç adları olan Highland Terrier cinsi birkaç yaşlı köpekle birlikte yaşıyorlardı. İlk kez karşılaştıkları zaman Bayan Spink'in Coraline'e söylediğine göre, Bayan Spink ve Bayan Forcible bir zamanlar tiyatro oyuncusuydular.

"İşte böyle, Caroline," demişti Bayan Spink, Coraline'in adını yanlış söyleyerek, "ben de Bayan Forcible da zamanında

ünlü aktrislerdik. Adlarımız afişlerden inmezdi bir tanem. Aman, Hamish'in meyveli pastayı yemesine müsaade etme, yoksa bütün gece karın ağrısından uyuyamaz."

"Adım Coraline; Caroline değil. Coraline," demişti Coraline de.

Coraline'lerin üst katında, yani çatı katında ise pos bıyıklı deli bir ihtiyar oturuyordu. Adam, Coraline'e bir fare sirki eğittiğini söylemişti ama sirki kimseye göstermiyordu.

"Bir gün, küçük Caroline, hepsi hazır olduğunda, bütün dünya benim fare sirkimin harikalarını görecek. Neden mi şimdi göremiyorsun? Bana sorduğun bu muydu?"

"Hayır," dedi Coraline sessizce, "bana Caroline demememizi söylemiştim. Adım Coraline."

"Fare sirkini henüz göremezsin," dedi üst katta oturan adam, "çünkü fareler daha hazır değiller ve yeterince prova da yapmadılar. Ayrıca, benim onlar için yazdığım şarkıları çalmayı da reddediyor keratalar. Onlar için yazdığım bütün şarkılar *tadam tadam* diye çalınıyor. Ama bu beyaz fareler yalnızca *tırnım tırnım* diye çalıyorlar. Farelere değişik peynir çeşitleri yedirmeyi denesem mi, diye düşünüyorum."

Coraline fare sirki diye bir şeyin gerçekten var olduğunu sanmıyordu. Bunu muhtemelen yaşlı adamın uydurduğunu düşünüyordu.

Eve taşındıklarının ertesi günü Coraline etrafı keşfe çıktı.

Bahçede araştırma yaptı. Bu büyük bir bahçeydi: en arka tarafta eski bir tenis kortu vardı ama evde oturan hiç kimse tenis oynamıyordu, ayrıca kortun etrafındaki tel örgüde delikler vardı ve file de çürümüş, neredeyse paramparça olmuştu. Bahçenin içinde, kurumuş ve dağılmış güllerden oluşan küçük bir gül bahçesi, içinde kayalardan başka bir şey bulunmayan yapay, kayalık bir çiçeklik ve çimenlerin arasında peri halkası denen, yanlışlıkla üzerlerine basarsanız iğrenç bir koku çıkaran, hamur gibi yumuşak kahverengi mantarlardan oluşan bir halka vardı. Bir de kuyu vardı. Coraline'in ailesi eve taşındığı gün Bayan Spink ve Bayan Forcible, Coraline'e kuyunun ne kadar tehlikeli olduğunu söylemişler ve kuyudan uzak durması için onu uyarmışlardı. Tabii ki Coraline kuyuyu keşfetmeye gitti. Doğru dürüst uzak durabilmesi için kuyunun nerede olduğunu bilmesi gerekiyordu.

Onu, üçüncü gün, tenis kortunun yanındaki uzun otlarla kaplı çimenlikte, bir ağaç öbeğinin arkasında buldu—uzun otların arasında neredeyse görünmeyen alçak, tuğladan bir daire... İçine kimse düşmesin diye üstü tahtalarla kapatılmıştı. Tahtalardan birinde küçük bir delik vardı. Coraline o gün bütün öğleden sonrasını bu delikten aşağıya çakıl taşları ve meşe palamutları atarak ve bunların çok aşağılardaki suya düşüp *plop* diye bir ses çıkarmalarını beklerken içinden sayarak geçirdi.

Coraline hayvanları da araştırdı. Bir kirpi, içi boş bir yılan derisi (ama yılanın kendisi değil), tıpkı bir kurbağaya benzeyen bir kaya ve tıpkı bir kayaya benzeyen bir kurbağa buldu.

Bir de, duvarların ve ağaç kütüklerinin üstünde oturup kendisini izleyen ama onunla oynamak için yanına gitmeye çalıştığında kaçıp giden, burnu havada bir kara kedi vardı.

Evdeki ilk iki haftasını bu şekilde—bahçeyi ve etrafı keşfederek geçirdi.

Öğle ve akşam yemeği için annesi çağırınca eve gidiyordu. Ayrıca o yıl yaz çok serin geçtiği için evden çıkarken sıkı giyinmek zorundaydı. Ama sonuçta istediği kadar dışarı çıktı ve yağmur yağdığı için evde oturması gereken güne kadar bol bol etrafı keşfetti.

"Ne yapayım?" diye sordu Coraline.

"Kitap oku," dedi annesi. "Video filmi seyret. Oyuncaklarınla oyna. Git, Bayan Spink'le Bayan Forcible'ı ya da üst kattaki deli ihtiyarı rahatsız et."

"Hayır," dedi Coraline. "Bunları yapmak istemiyorum. Ben keşfe çıkmak istiyorum."

"Ortalığı karıştırmadığın sürece," dedi Coraline'in annesi, "ne yaptığın benim için önemli değil."

Coraline pencereye gitti ve yağmurun yağışını seyretti. Bu, yağarken dışarı çıkabileceğiniz türden bir yağmur değildi—öteki türden, kendini gökyüzünden yere atıp, düştüğü yerde

her tarafa sıçrayan türden bir yağmurdu. Şakası olmayan bir yağmurdu ve şu anda da gayet ciddi bir şekilde bahçeyi çamurlu, vıcık vıcık bir çorba haline getiriyordu.

Coraline bütün video filmleri seyretmişti. Oyuncaklarından sıkılmıştı ve bütün kitaplarını da okumuştu. Televizyonu açtı. Kanaldan kanala geçti ama borsadan söz eden ya da sıkıcı tartışma programlarında konuşan takım elbiseli adamlardan başka bir şey yoktu.

Sonunda izleyecek bir şey buldu: koruyucu renklenme denen bir şey hakkındaki bir belgeselin son kısmıydı bu. Kendilerine zarar verebilecek hayvanlardan gizlenmek için vücutlarını yapraklara, dallara ya da diğer hayvanlara benzeten hayvanları ve böcekleri izledi. Belgesel hoşuna gitmişti ama çok çabuk bitti ve ardından da bir ekmek fabrikası ile ilgili program başladı.

Artık babasıyla konuşma zamanı gelmişti.

Coraline'in babası evdeydi. Annesi de babası da bilgisayarla ilgili işlerde çalışıyorlar ve bu yüzden zamanlarının çoğunu evde geçiriyorlardı. İkisinin de kendi çalışma odası vardı.

Coraline babasının çalışma odasına girdiğinde, "Merhaba Coraline," dedi babası yüzünü ona dönmeden.

"Öfff," dedi Coraline. "Yağmur yağıyor."

"Evet," dedi babası. "Hem de bardaktan boşanırcasına."

"Hayır," dedi Coraline. "Öylece yağıyor işte. Dışarı çıkabilir miyim?"

"Annen ne diyor?"

"Böyle bir havada dışarı çıkamazsın Coraline Jones, diyor."

"O zaman, hayır."

"Ama ben keşfe devam etmek istiyorum."

"O zaman evi keşfet," diye bir öneride bulundu babası. "İşte sana kağıtla kalem. Bütün kapı ve pencereleri say. Rengi mavi olan her şeyi listele. Sıcak su deposunun yerini keşfetmek için bir araştırma gezisi yap ve beni rahat bırak ta çalışayım."

"Misafir odasına girebilir miyim?" Misafir odası Jones'ların, Coraline'in rahmetli büyük annesinden kalan pahalı (ve rahatsız) mobilyaları koydukları yerdi. Coraline'in oraya girmesine izin yoktu. Aslında çok özel durumlar dışında, o odaya kimse girmiyordu.

"Eğer ortalığı karıştırmazsan olur. Hiçbir şeye dokunma."

Coraline bunu dikkatle düşündükten sonra kağıt ve kalemi alarak evlerinin içini keşfe çıktı.

Sıcak su deposunu buldu (mutfakta bir dolabın içindeydi).

Rengi mavi olan her şeyi saydı (153).

Pencereleri saydı (21).

Kapıları saydı (14).

Bulduğu kapılardan on üçü açılıp kapanabiliyordu. Sonuncusu, yani misafir odasının uzak köşesindeki büyük, işlemeli, kahverengi tahta kapı ise kilitliydi.

Annesine "Bu kapı nereye açılıyor?" diye sordu.

"Hiçbir yere canım."

"Bir yerlere açılıyor olmalı."

Annesi hayır anlamında başını salladı. "Bak," dedi Coraline'e.

Uzandı ve mutfak kapısının pervazının tepesinden bir anahtar destesi aldı. Tek tek anahtarlara bakıp en eski, en büyük, en siyah ve en paslı olan anahtarı aldı. Misafir odasına gittiler. Annesi kilitli kapıyı bu anahtarla açtı.

Kapı ardına kadar açıldı.

Annesi haklıydı. Hiçbir yere gitmiyordu. Örme tuğladan bir duvara açılıyordu.

"Buranın tek bir ev olduğu zamanlarda," dedi Coraline'in annesi, "bu kapı bir yerlere açılıyormuş. Evi birkaç daireye böldüklerinde bu kapıyı örme tuğladan bir duvarla kapatmışlar. Duvarın öteki tarafında, şu anda satılık olan boş daire var."

Kapıyı kapattı ve anahtar destesini mutfak kapısının üstündeki yerine koydu.

"Kapıyı kilitlemedin," dedi Coraline.

Annesi omuzlarını silkti. "Niye kilitleyeyim ki?" dedi. "Nasıl olsa hiçbir yere açılmıyor."

Coraline bir şey söylemedi.

Dışarıda neredeyse hava kararmıştı ama yağmur, hala *pıtır pıtır* camlara çarparak yağıyor, ve sokaktaki arabaların ışıklarını kamaştırıyordu.

Coraline'in babası çalışmayı bıraktı ve yemek yaptı.

Coraline tiksinti içinde, "Baba," dedi "yine *özel tarifli bir yemek* yapmışsın."

"Tarhun garnitürlü ve eritilmiş Gravyer peynirli patatesli pırasa kapama" dedi babası.

Coraline iç geçirdi. Sonra gidip derin dondurucudan biraz dondurulmuş patates kızartmasıyla küçük bir dondurulmuş pizza çıkardı.

Mikrodalga fırının içindeki akşam yemeği döne döne ısınırken ve fırının sayacındaki küçük kırmızı sayılar sıfıra doğru yaklaşırken "Biliyorsun ki özel tarifli yemekleri sevmem," dedi babasına.

Babası, "Deneseydin belki de severdin" dedi, ama o hayır anlamında başını salladı.

O gece Coraline yatağına yatmış uyumak üzereyken, yağmur durmuş ve uykuya dalmasına çok az kalmıştı ki, bir yerden *t-t-t-t-t-t-t* diye bir ses geldi. Coraline yatağında doğruldu.

Bir yerden *guuuu...*

...*cuuur* diye bir ses geldi.

Coraline yatağından çıkıp koridora baktı, ama garip bir şey göremedi. Koridor boyunca yürüdü. Annesiyle babasının odasından alçak bir horlama sesi—bu babasıydı—ve arada bir uykuda mırıldanma sesi—bu da annesiydi—geliyordu.

Coraline, her ne idiyse, o sesi belki de rüyasında duy-

duğunu düşündü.

Bir şey kımıldadı.

Sanki gölgeden daha fazla, gecenin bir parçası gibi karanlık bir şey hızla koridordan sıvışıp gitti.

Coraline bunun bir örümcek olmamasını umdu. Örümcekler onu müthiş rahatsız ederdi.

Siyah şey misafir odasına girdi ve Coraline de biraz korkarak onun peşinden gitti.

Oda karanlıktı. Aralıktan gelen tek ışık, kapıda duran Coraline'in gölgesini misafir odasının halısına, sıska ve dev bir kadının gölgesiymiş gibi düşürüyordu.

Coraline tam ışığı açıp açmamayı düşünürken o siyah şeyin yavaşça kanepenin altından çıktığını gördü. Siyah şey duraksadı ve sonra sessizce ileri atılıp halının üstünden geçerek odanın en uzak köşesine doğru gitti.

Odanın o köşesinde hiçbir mobilya yoktu.

Coraline ışığı açtı.

Köşede, duvara açılan eski kapıdan başka hiçbir şey yoktu.

Annesinin kapıyı kapatmış olduğundan emindi ama şimdi kapı azıcık aralıktı. Yalnızca bir-iki parmak kadar. Coraline o aralıktan içeri baktı. Kırmızı tuğladan örülmüş bir duvardan başka hiçbirşey yoktu.

Coraline eski tahta kapıyı kapattı, ışığı söndürdü ve yatağına gitti.

Rüyasında, oradan oraya kayan ve ışıktan kaçan siyah şekiller gördü. Sonunda ay ışığında bir araya geldiler. Küçük kırmızı gözleri ve sivri, sarı dişleri olan küçük siyah şekillerdi bunlar.

Bir şarkı söylemeye başladılar,

Biz ufağız ama sayımız çok
Sayımız çok ama biz ufağız
Sen kalkmadan biz buradaydık
Sen düşünce de olacağız

Çıkardıkları tiz, hem fısıldayan hem de biraz zırıldayan ses Coraline'i rahatsız etti.

Sonra Coraline rüyasında birkaç televizyon reklamı gördü, ondan sonra da hiçbir şey görmedi.

II

Ertesi gün yağmur durmuş, ancak evin üstüne kalın, beyaz bir sis çökmüştü.

"Ben yürüyüşe çıkıyorum," dedi Coraline.

"Çok uzaklaşma," dedi annesi. "Ve sıkı giyin."

Coraline kapüşonlu mavi kabanını giydi, kırmızı atkısını taktı ve ayaklarına da sarı lastik çizmelerini geçirdi.

Dışarı çıktı.

Bayan Spink köpeklerini yürüyüşe çıkarmıştı. "Merhaba Caroline," dedi bayan Spink. "Hava bir rezalet."

"Evet," dedi Coraline.

"Bir defasında Portia rolündeydim," dedi Bayan Spink. "Bayan Forcible kendi Ophelia rolünden bahsedip durur, ama aslında izleyicilerin görmeye geldikleri benim Portia'mdı. Adımız afişlerdeyken."

Bayan Spink kazaklara ve hırkalara sarınmıştı. Bu yüzden her zamankinden de daha küçük ve yuvarlak görünüyordu. Kocaman, tüylü bir yumurtaya benziyordu. Gözlerini dev gibi gösteren kalın camlı bir gözlük takıyordu.

"Soyunma odama çiçek gönderirlerdi. *Gerçekten* gönderirlerdi," dedi.

"Kim gönderirdi?" diye sordu Coraline.

Bayan Spink tedbirli bir eda ile etrafına bakındı. Sanki sislerin arasından kendisini dinleyen birisi olabilirmiş gibi önce sol omzunun, sonra da diğerinin üstünden arkaya baktı.

"*Erkekler*," diye fısıldadı.

Sonra da köpeklerin tasmalarından çekiştirerek eve doğru paytak paytak yürümeye başladı.

Coraline yürüyüşüne devam etti.

Evin etrafındaki turunun dörtte üçünü bitirmişti ki, Bayan Spink'le paylaştıkları evin kapısında dikilmekte olan Bayan Forcible'ı gördü.

"Bayan Spink'i gördün mü Caroline?"

Coraline ona Bayan Spink'i gördüğünü, onun köpekleri yürüyüşe çıkardığını söyledi.

"Umarım kaybolmaz—eğer kaybolursa, göreceksin zona hastalığı nükseder," dedi Bayan Forcible. "Bu siste yolunu bulabilmesi için insanın bir kaşif olması lâzım."

"Ben bir kaşifim," dedi Coraline.

"Tabii ki öylesin şekerciğim," dedi Bayan Forcible. "Yalnız, ortadan kaybolma."

Coraline yürüyüşüne gri sisler içindeki bahçede devam etti. Her zaman evi görebilecek bir şekilde yürüyordu. On

dakikalık bir yürüyüşten sonra kendini başladığı noktada buldu. Gözlerinin önüne dökülen saçları biraz karışık ve ıslaktı, yüzü de nemlenmişti.

"Heyo! Caroline," dedi üst kattaki deli ihtiyar.

"Aaa, merhaba," dedi Coraline.

Sis yüzünden yaşlı adamı zorlukla seçebiliyordu.

Adam Coraline'lerin evinin kapısının önünden geçip üst katta onu evine giden dış merdivenden aşağıya inmeye başladı. Çok yavaş iniyordu. Coraline onu merdivenin başında bekledi.

"Fareler sisi sevmiyorlar," dedi yaşlı adam. "Bıyıklarının sarkmasına neden oluyor."

"Ben de sisi pek sevmem," dedi Coraline.

Yaşlı adam Coraline'in kulağına doğru, eğildi. Öyle yaklaştı ki, bıyıkları Coraline'in kulaklarını gıdıkladı. "Farelerin sana bir mesajı var," diye fısıldadı.

Coraline ne diyeceğini bilemedi.

"Mesaj şöyle: *Kapıdan geçme.*" Yaşlı adam duraksadı. "Bu sana bir şey ifade ediyor mu?"

"Hayır," dedi Coraline.

Yaşlı adam omuzlarını silkti. "Bu fareler komik hayvanlar. Bazı şeyleri yanlış anlıyorlar. Biliyor musun, adını da yanlış biliyorlar. Israrla Coraline deyip durdular, Caroline değil. Hiç Caroline demediler."

Merdivenlerin ucunda duran bir süt şişesini yerden aldı ve

çatı katındaki dairesine çıkmaya başladı.

Coraline içeri girdi. Annesi kendi çalışma odasında çalışıyordu. Annesinin çalışma odası çiçek kokuyordu.

"Ne yapsam?" dedi Coraline.

"Okul ne zaman başlıyor?" diye sordu annesi.

"Önümüzdeki hafta," dedi Coraline.

"Hımm," dedi annesi. "Sana yeni okul kıyafetleri almam gerekecek. Bana hatırlat canım, çünkü hatırlatmazsan unutabilirim," ve bilgisayar ekranında bir şeyler yazmaya döndü.

"*Şimdi* ne yapsam? " dedi Coraline.

"Bir şeyler çiz," diyerek ona bir kağıt ve bir tükenmez kalem verdi annesi.

Coraline sisin resmini yapmaya çalıştı. On dakika sonra elinde halâ, kağıdın bir köşesinde titrek biçimde yazılmış

S

S

İ

harflerinden başka bir şey yoktu. Homurdanarak kağıdı annesine uzattı.

"Hmmm. Çok modern, canım," dedi Coraline'nin annesi.

Coraline sessizce misafir odasına süzüldü ve köşedeki eski kapıyı açmaya çalıştı. Kapı gene kilitliydi. Annesinin kilitlemiş olduğunu düşündü. Omuzlarını silkti.

Coraline babasını görmeye gitti.

Babası, sırtı kapıya dönük bir şekilde bilgisayarın başında yazı yazıyordu. Coraline odaya girerken neşeli bir şekilde "Git başımdan," dedi.

"Sıkılıyorum," dedi Coraline.

"Ayaklar yere vurularak yapılan dansı öğren," diye bir öneride bulundu babası yüzünü dönmeden.

Coraline "Hayır" anlamında başını salladı. "Neden benimle oynamıyorsun?" diye sordu.

"Meşgulüm," dedi babası. "Çalışıyorum" diye de ekledi. Halâ dönüp Coraline'in yüzüne bakmamıştı. "Neden gidip Bayan Spink ve Bayan Forcible'ı rahatsız etmiyorsun?"

Coraline kabanını giydi, kapüşonunu başına geçirdi ve evden dışarı çıktı. Alt kata indi. Bayan Spink ve Bayan Forcible'ın dairesinin zilini çaldı. Coraline evdeki köpeklerin koridorda koşuştururken heyecanla havladıklarını duyuyordu. Bir süre sonra Bayan Spink kapıyı açtı.

"Ooo, sen miydin Caroline," dedi. "Angus, Hamish, Bruce, oturun şekerciklerim. Caroline'miş. İçeri girsene canım. Bir fincan çay alır mısın?"

Ev mobilya cilası ve köpek kokuyordu.

"Evet, lütfen," dedi Coraline.

Bayan Spink onu oturma odası dediği tozlu küçük bir odaya götürdü. Duvarlarda şirin bayanların siyah-beyaz fotoğrafları ve çerçevelenmiş tiyatro afişleri vardı. Bayan Forcible bir koltukta oturmuş harıl harıl örgü örüyordu.

Coraline'e, Çin porseleninden küçük pembe, tabaklı bir fincanda çay ikram ettiler. Yanında da bir pötibör bisküvi verdiler.

Bayan Forcible Bayan Spink'e baktı, örgüsünü eline alıp derin bir nefes aldı. "Her neyse, April. Dediğim gibi: kabul etmelisin ki bu ihtiyarda hala iş var."

"Miriam, canım, ikimiz de bir zamanlar olduğumuz kadar genç değiliz artık."

"Madam Arcati," diye yanıtladı Bayan Forcible. "*Romeo*'daki hemşire. Leydi Bracknell. Karakter bölümleri. Seni sahneden emekliye ayıramazlar."

"Bak, Miriam, *anlaştık*," dedi Bayan Spink. Coraline acaba kendisinin orada olduğunu unuttular mı, diye düşündü. Konuştuklarından bir şey anlamıyordu. Eski bir koltuk gibi eski ve rahat bir tartışmayı devam ettirdiklerini anladı; hani eğer her iki taraf da isterse, gerçekten bir kazanan olmadan sonsuza dek sürüp gidebilecek türden bir tartışmaydı bu.

Çayından bir yudum aldı.

"Eğer istersen, fincanındaki çay yapraklarını okuyabilirim ," dedi Bayan Spink Coraline'e.

"Efendim?" dedi Coraline.

"Çay falı bir tanem. Geleceğini okuyabilirim."

Coraline Bayan Spink'e fincanını uzattı. Bayan Spink, fincanın dibindeki çay yapraklarını görebilmek için miyopların yaptığı gibi fincanı gözüne iyice yaklaştırdı. Dudaklarını büzdü.

Bir süre sonra "Biliyor musun Caroline," dedi , "korkunç bir tehlike içindesin."

Bayan Forcible horuldar gibi bir ses çıkardı ve örgüsünü bıraktı.

"Saçmalama April. Çocuğu korkutmayı bırak. Gözlerin artık iyi seçemiyor. Fincanı bana getir, çocuğum."

Coraline fincanı Bayan Forcible'a götürdü. Bayan Forcible dikkatle fincanın içine baktı, başını salladı ve tekrar baktı.

"Hay Allah," dedi "Haklıymışsın April. *Gerçeketen* tehlike içindeymiş."

"Gördün mü, Miriam," dedi Bayan Spink muzaffer bir edayla. "Gözlerim her zamanki kadar iyi görüyor."

"Ne tehlikesindeyim?" diye sordu Coraline.

Bayan Spink ve Bayan Forcible boş gözlerle ona baktılar. "O görünmüyor," dedi Bayan Spink. "Çay yaprakları böyle işler için yeterince güvenilir değildir. Genel olarak iyidir ama ayrıntıları göstermez."

Bu durumdan biraz korkan Coraline "Peki ne yapmalıyım?" diye sordu.

"Soyunma odanda yeşil renk giysiler giyme," diye bir öneride bulundu Bayan Spink.

"Ya da İskoç oyunundan söz etme," diye ekledi Bayan Forcible.

Coraline'in tanıştığı büyüklerden pek azının söylediği

sözler akla yakın oluyordu. Coraline bazen, acaba kiminle konuştuklarını sanıyorlar, diye merak ediyordu.

"Çok, çok dikkatli ol," dedi Bayan Spink. Koltuktan kalktı ve şömineye doğru gitti. Şöminenin üstünde küçük bir kavanoz vardı. Bayan Spink kavanozun kapağını açtı ve içinden bir şeyler çıkarmaya başladı. Minicik bir ördek biblosu, bir yüksük, pirinçten yapılmış garip bir metal para, iki ataç ve ortası delik olan bir taş vardı.

Ortasında delik olan taşı Coraline'e verdi.

"Bu ne için?" diye sordu Coraline. Delik, taşın bir tarafından diğer tarafına kadar ortasından geçiyordu. Taşı pencereye doğru tuttu ve delikten baktı.

"Faydası olabilir," dedi Bayan Spink. "Böyle taşlar bazen kötü şeylere karşı işe yararlar."

Coraline kabanını giydi, Bayan Spink'le Bayan Forcible'a ve köpeklere veda edip dışarı çıktı.

Evin etrafındaki sisin içinde göz gözü görmüyordu. Yavaşça kendi evlerine çıkan merdivene doğru yürüdü ve sonra durup etrafına bakındı.

Sisin içinde dünya bir hayalet dünyası gibiydi. *Tehlike mi?* diye düşündü Coraline. Bu ona kötü bir şey gibi değil, heyecanlı bir şey gibi geldi.

Coraline, avucunda sıkıca tuttuğu yeni taşıyla birlikte evine döndü.

III

Ertesi gün güneş açtı ve annesi Coraline'i okul giysileri almak için en yakın kasabaya götürdü. Yolda Coraline'in babasını tren istasyonuna bıraktılar. Birileriyle görüşmek için günübirlik Londra'ya gidiyordu.

Coraline ona el salladı.

Okul giysilerini almak için büyük bir mağazaya gittiler.

Coraline çok hoşuna giden fosforlu yeşil bir çift eldiven gördü.

Annesi onu almayı reddetti, onun yerine, beyaz çoraplar, okul eteğinin altına giymek için deniz mavisi bir şort, dört tane gri gömlek ve koyu gri bir etek aldı.

"Ama anne, okuldaki *herkesin* gri gömlekleri ve böyle giysileri var. *Kimsenin* yeşil eldiveni yok. Ben yeşil eldiveni olan tek kişi olabilirdim."

Annesi onu dinlemeden tezgâhtarla konuşuyordu. Coraline'e nasıl bir süveter alınacağından söz ediyorlardı. En iyisinin, Coraline'in büyüyünce de giyebileceği, onu utandıracak

kadar büyük, üstünden sarkan bir süveter almak olduğuna karar verdiler.

Coraline onların yanından ayrıldı ve dükkanın içinde kurbağa, ördek ve tavşan şeklinde lastik çizmelerin bulunduğu bir bölüme gitti.

Sonra geri döndü.

"Coraline? Ah, işte buradasın. Nerelere kayboldun böyle?"

"Uzaylılar tarafından kaçırılmıştım," dedi Coraline. "Uzaydan gelmişlerdi ve ışın tabancaları vardı, ama bir peruk taktım ve yabancı bir aksanla kahkaha atarak onları atlatıp kaçtım."

"Evet tatlım. Şimdiii, sana birkaç toka daha alsak iyi olur, değil mi?"

"Hayır."

"Kendimizi sağlama almak için, mesela yarım düzine kadar diyelim," dedi annesi.

Coraline bir şey söylemedi.

Eve dönerlerken arabada Coraline "O boş dairede ne var?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Sanırım hiçbir şey yok. Bizim evin biz taşınmadan önceki haline benziyordur herhalde. Odalar boştur."

"Bizim evden oraya geçilir mi?"

"Eğer tuğladan duvarların içinden geçemiyorsan, hayır."

"Hmm."

Öğle yemeğine doğru eve vardılar. Havanın soğuk olmasına rağmen güneş parlıyordu. Coraline'in annesi buzdolabına baktı ve yalnız zavallı bir domatesle üstünde yeşil bir şeyler yetişen bir parça peynir buldu. Ekmek sepetinde de kurumuş bir parça kabuktan başka bir şey yoktu.

"Hemen markete gidip kızartmak için hazır balık gibi bir şeyler alsam iyi olacak," dedi annesi. "Sen de gelmek ister misin?"

"Hayır," dedi Coraline.

Annesi "Sen bilirsin" deyip çıktı. Sonra geri geldi, cüzdanını ve arabanın anahtarlarını alıp tekrar çıktı.

Coraline sıkılıyordu. .

Annesinin okuduğu, uzaktaki bir ülkenin yerlileri ile ilgili bir kitabın sayfalarını karıştırdı. Nasıl her gün beyaz ipek kumaşlar aldıklarını, balmumuyla bu kumaşların üzerine şekiller çizdiklerini, sonra bu kumaşları boya kazanlarına batırarak boyadıklarını, sonra tekrar balmumuyla kumaşların üzerine şekiller çizdiklerini ve tekrar boyadıklarını, sonra kumaşları kaynayan suya atarak üzerlerindeki balmumunu çıkardıklarını ve en sonunda bu kadar uğraşarak yaptıkları bu güzel kumaşları bir ateşe atarak yakıp kül ettiklerini okudu.

Bu yaptıkları Coraline'e gayet anlamsız geldi, ama umarım bundan hoşkanıyorlardır diye düşündü.

Can sıkıntısı halâ geçmemişti, annesi de dönmemişti.

Coraline bir sandalye aldı ve mutfak kapısının önüne itti. Sandalyeye çıkıp yukarı uzandı. Aşağı indi ve süpürgelikten bir süpürge aldı. Tekrar sandalyeye çıktı ve bu kez yukarıya süpürgeyi uzattı.

Trink

Sandalyeden indi ve yerdeki anahtar destesini aldı. Muzaffer bir edayla gülümsedi. Sonra süpürgeyi duvara yasladı ve misafir odasına gitti.

Misafir odasını kullanmıyorlardı. Oturma takımları, tahta bir fiskos masası, bir sehpa, camdan yapılmış ağır bir kül tablası ve yağlı boyayla yapılmış bir kâse dolusu meyve resmi ile birlikte Coraline'nin uzun süre önce ölmüş olan büyük annesinden kalmıştı. Coraline, birinin niçin bir kâse dolusu meyve resmi yapmak isteyebileceğini hiçbir zaman anlamamıştı. Bunların dışında oda boştu. Şöminenin üstüne konan küçük süs eşyaları, heykelcikler ya da duvar saati gibi odanın içinde yaşandığını gösteren ya da insanın rahat etmesini sağlayan hiçbir şey yoktu.

Eski siyah anahtar diğer anahtarların hepsinden daha soğuk gibiydi. Onu deliğe sokunca yumuşak bir şekilde döndü ve *trak* diye, kilidin güzelce açıldığını belirten bir ses çıkardı.

Coraline durup kulak kabarttı. Yanlış bir şey yaptığını biliyor ve annesinin gelip gelmediğini anlamak için ortalığı dinliyordu, ancak hiçbir ses duymadı. Sonra kapının kolunu tuttu ve çevirdi. Nihayet kapıyı açmıştı.

Kapı karanlık bir koridora açılıyordu. Tuğlalar sanki hiçbir zaman orada olmamış gibi yok olmuştu. Açık koridordan soğuk ve küflü bir koku geliyordu. Çok eski ve çok yavaş bir şeyin kokusu gibi . . .

Coraline kapıdan geçti.

Boş dairenin nasıl bir yer olduğunu merak ediyordu—tabii eğer koridorun çıktığı yer orasıydıysa.

Coraline tedirgin bir şekilde boş koridorda yürüdü. Bu koridor ona çok tanıdık geldi.

Ayaklarının altındaki halı kendi evlerindekinin aynısıydı. Duvar kağıdı da kendilerininkinin aynısıydı. Koridorun duvarındaki resim de kendi evlerinin koridorunun duvarındaki resmin aynısıydı.

Nerede olduğunu biliyordu: kendi evlerindeydi. Evlerinden dışarı çıkmamıştı ki.

Şaşkınlıkla başını salladı.

Duvardaki resme baktı. Hayır, bu resim kendi evlerindekinin tıpa tıp aynısı değildi. Kendi evlerinde bulunan resimdeki erkek çocuğu eski moda elbiseler giymişti ve birkaç baloncuğa bakıyordu. Bu resimdeki çocuğun yüz ifadesi ise farklıydı. Sanki balonlara çok kötü bir şey yapacakmış gibi hınzırca bakıyordu. Ayrıca gözleri de bir garipti.

Coraline neyin farklı olduğunu anlamak için çocuğun gözlerine dikkatle baktı.

Tam ne olduğunu anlayacaktı ki birisi "Coraline?" dedi.

Ses annesininkine benziyordu. Coraline mutfağa, sesin geldiği yere doğru gitti. Mutfakta, sırtı Coraline'e dönük bir kadın duruyordu. Biraz Coraline'in annesini andırıyordu. Yalnızca . . .

Yalnızca cildi kağıt gibi bembeyazdı.

Yalnızca biraz daha uzun boylu ve daha inceydi.

Yalnızca parmakları çok uzundu ve durmak bilmeden hareket ediyorlardı. Ayrıca koyu kırmızı renkteki tırnakları da kıvrık ve sivriydi.

"Coraline?" dedi kadın. "Sen misin?"

Ve yüzünü döndü. Gözleri büyük siyah birer düğmedendi.

"Öğle yemeği zamanı, Coraline," dedi kadın.

"Sen kimsin?" diye sordu Coraline.

"Ben senin öteki annenim," dedi kadın. "Gidip, öteki babana öğle yemeğinin hazır olduğunu söyle." Fırının kapağını açtı. Birdenbire Coraline ne kadar acıktığını fark etti. Yemek harika kokuyordu. "Hadisene," dedi kadın.

Coraline koridordan geçerek babasının çalışma odasına gitti. Odada sırtı Coraline'e dönük olarak bilgisayarın başında çalışan bir adam vardı. "Merhaba," dedi Coraline. "Ben—yani şey, öğle yemeğinin hazır olduğunu söylememi söyledi."

Adam Coraline'e döndü.

Gözleri iri, siyah ve parlak birer düğmedendi.

"Merhaba Coraline," dedi adam "Açlıktan ölüyorum."

Ayağa kalktı ve birlikte mutfağa gittiler. Yemek masasına oturdular ve Coraline'nin öteki annesi öğle yemeğini getirdi: kocaman nar gibi kızarmış bir tavuk, patates kızartması ve bezelye. Coraline yemeği atıştırmaya başladı. Tadı harikaydı.

"Uzun zamandır seni bekliyorduk," dedi Coraline'in öteki babası.

"Beni mi?"

"Evet," dedi öteki annesi. "Burasının sensiz tadı yoktu. Ama bir gün geleceğini ve o zaman düzgün bir aile olacağımızı biliyorduk. Biraz daha tavuk ister misin?"

Tavuk, Coraline'nin o zamana kadar yediklerinin en güzeliydi. Annesi de bazen tavuk yapardı ama dondurulmuş tavuk paketlerinden çıkan, kupkuru ve tatsız tuzsuz şeylerdi onlar. Coraline'nin babası tavuk yapacağı zaman gerçek tavuk alırdı ama o da yemeği garip şekillerde pişirirdi. Tavuğu ya şarapla buğulama yapar, ya erik kurusuyla doldurur ya da hamurun içinde fırına verirdi ve Coraline ilke olarak bunlara elini bile sürmezdi.

Tabağına biraz daha tavuk aldı.

Coraline temkinli bir şekilde "Başka bir annem olduğunu bilmiyordum," dedi.

"Tabii ki var. Herkesin vardır," dedi öteki annesi, siyah düğmeden gözleri parıldayarak. "Yemekten sonra odanda farelerle oynamak isteyeceğini düşünmüştüm. "

"Farelerle mi?"

"Üst kattakilerle."

Coraline televizyondakilerin dışında hiç fare görmemişti. Görmek için can atıyordu. Bu gerçekten de çok ilginç bir gün olmaya başlamıştı.

Yemekten sonra öteki annesiyle babası bulaşıkları yıkadılar ve Coraline de koridordan geçerek öteki odasına gitti.

Bu oda kendi evlerindeki odasından farklıydı. Bir kere, duvarlar, insanı tiksindiren bir yeşile ve pembenin garip bir tonuna boyanmıştı.

Coraline bu odada uyumak istemeyeceğine , ancak odanın renk düzenlemesinin de kendi odasındakinden çok daha ilginç olduğuna karar verdi.

İçeride her çeşitten, daha önce hiç görmediği harikulâde şeyler vardı. Odanın içinde şaşkın kırlangıçlar gibi uçuşan kurmalı melekler, sayfalarındaki resimler kıvrılan, sürünen ve parıldayan kitaplar, Coraline yanlarından geçtiğinde dişlerini takırdatan küçük dinozor kafatasları. Bir oyuncak kutusu dolusu harika oyuncak.

İşte böyle olmalı, diye düşündü Coraline. Pencereden dışarıya baktı. Manzara kendi odasından görünen manzaranın aynısıydı: ağaçlar, tarlalar ve onların da ötesinde, ufukta, uzak mor tepeler.

Siyah bir şey yerden hızla yatağın altına doğru seğirtti. Coraline dizlerinin üstüne çöküp yatağın altına baktı. Elli tane küçük kırmızı göz kendisine bakıyordu.

"Merhaba," dedi Coraline. "Siz fare misiniz?"

Işıkta gözlerini kırpıştırarak yatağın altından çıktılar. Kısa, kurum gibi kapkara kürkleri, küçük kırmızı gözleri, minicik ellere benzeyen pembe pençecikleri ve uzun, pürüzsüz solucanlara benzeyen tüysüz, pembe kuyrukları vardı.

"Konuşmayı biliyor musunuz?" diye sordu Coraline.

Farelerin en büyük ve en siyah olanı hayır anlamında başını salladı. Coraline, onun sevimsiz bir gülümsemesi olduğunu düşündü.

"Peki *ne* yaparsınız?" diye sordu Coraline.

Fareler bir çember oluşturdular.

Dikkatli ama hızlı bir şekilde birbirlerinin üzerine tırmanmaya başladılar. Sonunda en büyük fare en üste gelecek şekilde bir piramit oluşturdular.

Tiz, fısıldar gibi bir sesle şarkı söylemeye başladılar,

Dişlerimiz ve kuyruklarımızla
Kuyruklarımızla, gözlerimizle
Biz buradaydık sen düşmeden önce de
Sen kalacaksın biz kalktıktan sonra da

Pek hoş bir şarkı değildi. Coraline, tam olarak nerede olduğunu hatırlamasa da bunu ya da buna benzeyen bir şarkıyı daha önce duyduğundan emindi.

Sonra piramit yıkıldı ve fareler siyah bir bulut gibi hızla kapıya doğru kaçıştılar.

Üst kattaki çılgın ihtiyarın bir ötekisi, elinde uzun siyah bir şapka tutmuş, kapıda dikiliyordu. Fareler onun üstüne doğru atılıp ceplerinin içine, gömleğinin altına, pantolonunun paçasından yukarıya ve boynundan aşağıya doluşup gözden kayboldular.

En büyük fare ihtiyarın omzuna tırmandı, uzun gri bıyığının ucundan sallanıp ihtiyarın siyah düğmeden gözlerinin önünden geçerek başının üstüne sıçradı.

Birkaç saniye içinde, farelerin orada bulunduğunu gösteren tek işaret olarak ihtiyarın kıyafetlerinin altında oradan oraya kayan kıpır kıpır topaklar kaldı. En büyük siyah fare halâ adamın kafasının tepesinde oturuyor, parıldayan gözleriyle aşağıya, Coraline'e doğru bakıyordu.

İhtiyar, şapkasını kafasına geçirdi ve böylece son fare de gözden kayboldu.

"Merhaba Coraline," dedi üst kattaki ihtiyarın ötekisi. "Burada olduğunu duydum. Farelerin akşam yemeği zamanı geldi. Ama istersen, benimle yukarı gelip onların yemek yemesini seyredebilirsin."

İhtiyarın düğme gözlerinde Coraline'i rahatsız eden aç bir ifade vardı. "Hayır teşekkür ederim," dedi Coraline. "Dışarıya, keşfe çıkacağım."

İhtiyar yavaşça başını öne doğru salladı. Coraline farelerin birbirlerine fısıldadıklarını duydu ama ne dediklerini anlamadı.

Ne dediklerini duymak istediğinden de emin değildi.

Coraline koridordan aşağı yürürken öteki annesiyle babası mutfak kapısında durup, yüzlerinde birbirinin aynı gülümseyişlerle ona yavaşça el salladılar. Öteki annesi "Dışarıda iyi eğlenceler," dedi.

"Burada durup senin dönmeni bekleyeceğiz," dedi öteki babası.

Coraline ön kapıya vardığında dönüp onlara baktı. Halâ kendisini izliyorlar ve gülümseyerek el sallıyorlardı.

Coraline dışarı çıktı ve merdivenlerden aşağı indi.

IV

Ev dışarıdan daha önce göründüğünün aynısı gibi görünüyordu. Ya da neredeyse aynı gibiydi: Bayan Spink'le Bayan Forcible'ın evlerinin kapısının etrafında, yanıp sönen mavi ve kırmızı renkte küçük ışıklı ampullerin oluşturdukları kelimeler birbirinin ardından akıyordu. Yanıp sönerek birbirini kovalayan yazılar **MÜTHİŞ!**, sonra **TİYATRAL BİR** ve daha sonra da **BAŞARI!!!** diyordu.

Aynı ardında bıraktığı gün gibi güneşli ama serin bir gündü.

Arkasında nazik bir ses duydu.

Döndü. Yanında, duvarın üstünde, daha önce evin yanında gördüğü büyük kara kedinin tıpa tıp aynısı olan büyük bir kara kedi duruyordu.

"İyi günler," dedi kedi.

Sesi Coraline'in içinden gelen sese, yani kelimeleri sesli düşündüğü zaman duyduğu sese benziyordu. Ancak, bir adamın sesiydi, bir kızın değil.

"Merhaba," dedi Coraline. "Bizim evdeki bahçede seni gibi bir kedi görmüştüm. Sen öteki kedi olmalısın."

Kedi hayır anlamında başını salladı. "Hayır," dedi. "Ben hiçbir şeyin ötekisi değilim. Ben benim." Başını yana doğru eğdi; yeşil gözleri parıldadı. "Siz insanlar her tarafa yayıldınız. Biz kediler ise bir arada duruyoruz. Ne demek istediğimi anlamışsındır."

"Sanırım. Ama sen evde gördüğüm kediysen, nasıl konuşabiliyorsun?"

Kedilerin insanlar gibi omuzları yoktur. Ama kedi, kuyruğunun ucundan başlayıp bıyıklarında biten bir dalgalanma hareketi ile omuzlarını silkti. "Ben konuşabiliyorum."

"Bizim evdeki kediler konuşmuyorlar."

"Konuşmuyorlar mı?" dedi kedi.

"Hayır," dedi Coraline.

Kedi duvardan Coraline'in ayaklarının dibindeki çimenlerin üzerine ustaca sıçradı. Başını kaldırıp ona baktı.

"Tabii, bu konularda uzman olan sensin," dedi kedi biraz soğuk bir ifadeyle. "Zaten ben nereden bileyim ki? Ben sadece bir kediyim."

Başını ve kuyruğunu gururlu bir şekilde dik tutarak uzaklaşmaya başladı.

"Gel, gel," dedi Coraline. "Lütfen. Özür dilerim. Gerçekten."

Kedi yürümeyi bıraktı, oturdu ve düşünceli bir şekilde yalanmaya başladı. Coraline orada yokmuş gibi davranıyordu.

"Biz ... arkadaş olabiliriz yani," dedi Coraline.

"Biz, dans eden egzotik bir Afrika fili türünün örnekleri de *olabilirdik*," dedi kedi. "Ama değiliz. En azından," Coraline'e kısa bir bakış fırlattıktan sonra tam bir kedi edasıyla ekledi "*Ben* değilim."

Coraline iç çekti.

"Lütfen. Senin adın ne?" diye sordu kediye. "Bak, ben Coraline'im. Tamam mı?"

Kedi, insanı afallatacak pembelikteki ağzıyla dilini ortaya çıkararak, yavaşça ve dikkatle esnedi. "Kedilerin adları yoktur," dedi.

"Yok mudur?" dedi Coraline.

"Yoktur," dedi kedi. "*Siz* insanların adlarınız var. Çünkü siz kim olduğunuzu bilmiyorsunuz. Biz kim olduğumuzu biliyoruz, bu nedenle de ada ihtiyacımız yok."

Coraline, kedide sinire dokunabilecek bir ben merkezciliğin var olduğuna karar verdi. Sanki bu kedi, dünyanın her yerinde, herhangi bir önemi olabilecek tek şeyin kendisi olduğuna inanıyordu.

Coraline bir tarafıyla ona karşı kaba davranmak, bir tarafıyla da nazik ve saygılı olmak istiyordu. Nazik taraf kazandı.

"Lütfen söyler misin, burası neresi?"

Kedi kısaca etrafına bakındı. "Burası, burası işte," dedi.

"Bunu görebiliyorum. Peki sen buraya nasıl geldin?"

"Senin gibi. Yürüyerek," dedi kedi. "İşte böyle."

Coraline çimenlerin üstünde yürüyen kediyi izledi. Kedi bir ağacın arkasına geçti ama ağacın diğer tarafından çıkmadı. Coraline gidip ağacın arkasına baktı. Kedi yoktu.

Yeniden eve doğru yürüdü. Arkasından başka bir nazik ses geldi. Kediydi.

"Bu arada," dedi kedi. "Yanında koruyucu bir şey getirmekle akıllılık etmişsin. Senin yerinde olsam ona sıkı sıkıya sarılırdım."

"Koruyucu bir şey mi?"

"Evet, öyle söyledim," dedi kedi. "Ayrıca—"

Durdu ve dikkatle orada olmayan bir şeye doğru baktı.

Sonra yere doğru sindi ve yavaşça ilerlemeye başladı; iki ya da üç adım attı. Sanki görünmez bir fareyi avlamaya hazırlanıyordu. Birdenbire arkasını dönerek fırlayıp ağaçlığa daldı.

Ağaçların arasında gözden kayboldu.

Coraline kedinin ne demek istediğini düşündü.

Geldiği yerdeki kedilerin gerçekten konuşmayı bildikleri halde konuşmamayı mı seçtiklerini yoksa yalnızca burada mı—*burası* her neresi idiyse—konuşabildiklerini de merak ediyordu.

Bayan Spink'le Bayan Forcible'ın kapısının önündeki, tuğlalardan eşiğe doğru yürüdü. Mavi ve kırmızı ışıklar yanıp sönüyordu.

Kapı çok az da olsa aralıktı. Eliyle kapıyı tıklattı ama ilk tıklatmasıyla kapı açıldı ve Coraline içeri girdi.

Toz ve kadife kokan, karanlık bir odadaydı. Arkasındaki kapı kapandı ve oda karanlığa büründü. Coraline minik adımlarla küçük bir hole girdi. Yüzü yumuşak bir şeylere sürtündü. Kumaştı bu. Yukarı uzanıp kumaşı itti. Kumaş ikiye ayrıldı.

Loş bir tiyatro salonunda, kadife perdelerin öteki tarafında gözlerini kırpıştırarak dikilmiş duruyordu. Uzakta, odanın ucunda yüksek, ahşap bir sahne vardı. Sahne boştu ve çok yükseklerdeki bir spot ışığı sahnenin ortasını aydınlatıyordu.

Coraline ile sahne arasında izleyici koltukları vardı. Sıralarca koltuklar. Bir hışırdama sesi duydu ve sağa-sola sallanan bir ışık kendisine doğru geldi. Yaklaşınca ışığın, burnu yaşlılıktan grileşmiş siyah bir köpeğin ağzında taşıdığı bir el fenerinden geldiğini gördü.

"Merhaba," dedi Coraline.

Köpek el fenerini yere koydu ve ona baktı. "Tamam. Biletini görelim," dedi sertçe.

"Bilet mi?"

"Evet, öyle dedim. Bütün gün dikilecek zamanım yok, tamam mı. Biletin olmadan gösteriyi izleyemezsin."

Coraline iç çekti. "Biletim yok," dedi.

"İşte bir tane daha," dedi köpek, kasvetli bir şekilde.

"Paldır küldür içeri dalarsınız, 'Biletin nerede?' 'Biletim

yok,' Bilemiyorum ..." Başını iki yana salladı, sonra omuzlarını silkti. "Peki, gel bakalım."

El fenerini ağzında aldı ve karanlığın içine doğru koştu. Coraline de onun peşinden yürüdü. Köpek en ön sıraya yaklaşınca durdu ve ağzındaki fenerle boş bir koltuğu işaret etti. Coraline oturunca gitti.

Coraline'in gözleri karanlığa alışınca diğer koltuklarda oturan izleyicilerin de köpekler olduğunu fark etti.

Sahnenin arkasından ani bir tıslama sesi geldi. Coraline bunun, gramofonda çiziklerle dolu eski bir plağın çalınmaya başladığında çıkan ses olduğuna karar verdi. Tıslama trompet seslerine dönüştü ve Bayan Spink'le Bayan Forcible sahneye çıktılar.

Bayan Spink tek tekerlekli bir bisiklete biniyor ve elindeki topları havaya atıp tutarak hokkabazlık yapıyordu. Bayan Forcible da onun arkasından elinde bir sepet dolusu çiçekle, hoplaya zıplaya geliyordu. Yürürken sahnenin dört bir yanına çiçek yaprakları serpiştiriyordu. Sahnenin önüne vardıklarında Bayan Spink çevik bir hamleyle bisikletten atladı ve iki yaşlı kadın yerlere kadar eğilerek izleyicileri selamladılar.

Bütün köpekler kuyruklarını iki yana sallayarak heyecanlı bir şekilde havladılar. Coraline nazikçe alkışladı.

Sonra düğmelerini çözüp kabarık paltolarının önlerini açtılar. Ama açılan yalnızca paltoları değildi: sanki içi boş

kabuklarmış gibi yüzleri de açıldı ve yaşlı, kabarık, yuvarlak vücutların içinden iki genç kadın çıktı. İnce, soluk tenli ve hoş bayanlardı ve gözleri de siyah düğmedendi.

Yeni Bayan Spink yeşil bir tayt ve bacaklarının üst kısmına doğru uzanan, uzun kahverengi çizmeler giymişti. Yeni Bayan Forcible beyaz bir elbise giymişti ve uzun sarı saçlarının arasında çiçekler vardı.

Coraline iyice arkasına yaslandı.

Bayan Spink sahneden inerken trompetler sanki gramofonun iğnesi plağı delip geçmiş ve birisi iğneyi plaktan çekip çıkarmış gibi çok tiz bir çığlık attılar.

Yanındaki koltukta oturan küçük köpek Coraline'e "En sevdiğim yeri burası," diye fısıldadı.

Sahnenin köşesindeki öteki Bayan Forcible bir kutudan bir bıçak çıkardı. "Bu elimdeki bir bıçak mı?" diye sordu.

"Eveeet," diye bağırdı bütün küçük köpekler "Bıçaaak."

Bayan Forcible dizlerini büküp öne doğru eğilerek reverans yaptı ve bütün köpekler yeniden havladılar. Bu kez Coraline alkışlamadı.

Bayan Spink devam etti. Elini bacağına şaplattı ve bütün köpekler yine havladılar.

"Ve şimdi," dedi Bayan Spink, "Miriam ve ben, tiyatral gösterimize eklediğimiz yeni ve heyecan verici bir bölümü gururla sunarız! Gönüllü olacak kimse var mı?"

Coraline'in yanındaki küçük köpek ön ayağıyla Coraline'i hafifçe öne itti. "Senden söz ediyor," diye tısladı.

Coraline ayağa kalktı ve tahta basamaklardan sahneye çıktı.

"Genç gönüllümüz için büyük, şevkli bir alkış alabilir miyim?" dedi Bayan Spink. Köpekler havladılar, uludular ve kuyruklarını kadife koltuklara çarparak salladılar.

"Eveeet, Coraline," dedi Bayan Spink, "senin adın ne?"

"Coraline," dedi Coraline.

"Ve biz birbirimizi tanımıyoruz, değil mi?"

Coraline büyük siyah düğme gözlü, zayıf genç kadına baktı ve başını yavaşça hayır anlamında salladı.

"Şimdi," dedi öteki Bayan Spink, "tam burada dur." Coraline'i sahnenin kenarındaki tahtanın önüne götürdü ve başının üstüne bir balon yerleştirdi.

Bayan Spink Bayan Forcible'ın yanına doğru yürüdü. Bayan Forcible'ın gözünü siyah bir eşarpla bağladı ve bıçağı eline tutuşturdu. Sonra onu kendi etrafında üç-dört kez döndürdü ve yüzünü Coraline'e çevirdi. Coraline nefesini tuttu ve iki elini yumruk yaparak iyice sıktı.

Bayan Forcible bıçağı balona doğru fırlattı. Balon "PAT!" diye patladı. Bıçak, Coraline'in başının biraz üstünde tahtaya saplanmış zangırdıyordu. Coraline nefesini verdi.

Köpekler çılgına dönmüştü.

Bayan Spink Coraline'e küçücük bir kutu çikolata verdi ve

çok iyi bir hedef olduğu için teşekkür etti. Coraline koltuğuna geri döndü.

"Çok iyiydin," dedi küçük köpek.

"Teşekkür ederim," dedi Coraline.

Bayan Forcible ile Bayan Spink kocaman tahta lobutları atıp tutarak hokkabazlığa başladılar. Coraline çikolata paketini açtı. Köpek istekli gözlerle çikolataya baktı.

Coraline "Bir tane ister misin?" diye köpeğe sordu.

"Evet, lütfen," diye fısıldadı köpek. "Ama şekerlemeli olanlardan olmasın. Onlar salyalarımı akıtıyor."

Coraline, Bayan Forcible'ın kendisine daha önce söylediği bir şeyleri hatırlayarak "Çikolatanın köpekler için çok iyi olmadığını duymuştum," dedi.

"Belki senin geldiğin yerde öyledir," diye fısıldadı küçük köpek. "Burada bizim yediğimiz tek şey çikolatadır."

Coraline karanlıkta çikolataların neli olduklarını göremiyordu. Denemek için bir tanesinden bir ısırık aldı. Bu hindistan cevizliydi. Coraline hindistan cevizini sevmezdi. Elindeki çikolatayı köpeğe verdi.

"Teşekkür ederim," dedi köpek.

"Rica ederim," dedi Coraline.

Bayan Forcible ile Bayan Spink rol yapmaya başlamışlardı. Bayan Forcible destekli bir merdivenin üstüne çıkmıştı. Bayan Spink ise merdivenin dibinde duruyordu.

"Adın ne önemi var?" diye sordu Miss Forcible. "Adına gül dediğimiz şeyin başka bir adı olsaydı, gene de aynı şekilde güzel kokardı . . ."

"Başka çikolatan var mı?" diye sordu köpek.

Coraline köpeğe bir çikolata daha verdi.

Bayan Forcible Bayan Spink'e "Kim olduğumu sana nasıl söyleyebilirim, bilmiyorum," dedi.

"Bu kısım birazdan bitecek," diye fısıldadı köpek. "Sonra halk oyunları oynamaya başlayacaklar."

"Bu daha ne kadar devam edecek?" dedi Coraline. "Yani tiyatro."

"Her zaman," dedi köpek. "Sonsuza kadar, daima."

"Al," dedi Coraline. "Çikolatalar senin olsun."

Köpek "Teşekkür ederim," dedi. Coraline kalktı.

"Sonra görüşürüz," dedi köpek.

"Hoşçakal," dedi Coraline. Tiyatrodan çıkıp bahçeye doğru yürüdü. Dışarı çıktığında gün ışığına alışmak için gözlerini kırpıştırmak zorunda kaldı.

Öteki annesiyle öteki babası bahçede yan yana durmuş onu bekliyorlardı. Gülümsüyorlardı.

"İyi vakit geçirdin mi?" diye sordu annesi.

"İlginçti," dedi Coraline.

Üçü Coraline'in öteki evine doğru birlikte yürüdüler. Coraline'in öteki annesi uzun beyaz parmaklarıyla Coraline'in saçlarını okşadı. Coraline başını salladı. "Yapma," dedi.

Öteki annesi elini geri çekti.

"Eee," dedi öteki babası. "Burayı sevdin mi?"

"Sanırım," dedi Coraline. "Burası bizim evden çok daha ilginç."

İçeri girdiler.

"Hoşuna gittiğine sevindim," dedi Coraline'in annesi. "Çünkü bize kalırsa senin evin burası. İstersen burada sonsuza kadar kalabilirsin."

"Hımmm," dedi Coraline. Ellerini cebine soktu ve bunu düşünmeye başladı. Eli, bir önceki gün gerçek Bayan Spink ile gerçek Bayan Forcible'ın verdiği taşa değdi, delikli taşa.

"Burada kalmak istersen" dedi öteki babası, "burada sonsuza kadar kalabilmen için yapmamız gereken küçük bir şey var."

Mutfağa girdiler. Mutfak masasında porselen bir tabağın içinde siyah bir pamuk topağı, uzun gümüş bir iğne ve bunların yanında da iki iri siyah düğme duruyordu.

"Hayır, olmaz," dedi Coraline.

"Ama biz bunu yapmanı istiyoruz," dedi öteki annesi. "Biz burada kalmanı istiyoruz. Bu küçücük bir şey."

"Canını yakmayacak," dedi öteki babası.

Coraline, büyükler bir şeyin canını acıtmayacağını söylüyorlarsa bunun neredeyse her zaman canını acıtacağını biliyordu. Başını hayır anlamında salladı.

Öteki annesi koskocaman gülümsedi ve başındaki saçlar deniz altındaki yosunlar gibi dalgalandı. "Biz yalnızca senin için en iyi olanı istiyoruz."

Elini Coraline'in omzuna koydu. Coraline geri çekildi.

"Ben artık gidiyorum," dedi Coraline. Ellerini cebine soktu. Delikli taşı avucuna aldı.

Öteki annesi elini Coraline'in omzundan korkmuş bir örümcek gibi hızla çekti.

"Eğer istediğin buysa," dedi.

"Evet," dedi Coraline.

"Yine de yakında tekrar görüşeceğiz," dedi öteki babası "Geri geldiğinde."

"Hmm," dedi Coraline.

"Ve o zaman hep birlikte büyük mutlu bir aile olacağız," dedi öteki annesi "Sonsuza kadar, daima."

Coraline geri çekildi. Dönüp hızla misafir odasına gitti ve köşedeki kapıyı açtı. Şimdi orada tuğladan bir duvar yoktu—yalnızca karanlık, sanki içinde birşeylerin kımıldadığı, gece gibi kapkara bir yer altı karanlığı vardı.

Coraline duraksadı. Arkasını döndü. Öteki annesiyle öteki babası el ele tutuşmuşlar kendisine doğru yürüyorlardı. Ona siyah düğmeden gözleriyle bakıyorlardı. Ya da en azından Coraline öyle *sandı*. Emin değildi.

Öteki annesi boştaki elini uzattı ve beyaz bir parmağını

sallayarak yumuşakça Coraline'i çağırdı. Soluk renkteki dudakları birbirinden ayrıldı ve ağzından hiç ses çıkmadan "Çok yakında geri gel," dedi.

Coraline derin bir nefes aldı ve garip seslerin fısıldaştığı ve uzak rüzgârların uğuldadığı karanlığa daldı. Karanlıkta, hemen arkasında çok eski ve çok yavaş bir şeylerin olduğundan emindi. Kalbi öyle bir şiddetle ve güp güp atıyordu ki göğsünden taşıp çıkacak sandı. Karanlıkta gözlerini kapattı.

Sonunda bir şeye çarptı ve şaşkın bir şekilde gözlerini açtı. Oturma odasındaki bir koltuğa çarpmıştı.

Arkasındaki açık kapı girişi sert kırmızı tuğlalarla örülmüştü.

Evindeydi.

V

Coraline soğuk siyah anahtarla misafir odasının kapısını kilitledi.

Tekrar mutfağa gidip bir sandalyeye çıktı. Anahtar destesini kapının üstündeki yerine koymaya çalıştı. Boyunun yetmediğini kabullenmek zorunda kalana kadar dört-beş kez denedi ve sonunda anahtarları mutfak kapısının yanındaki tezgâhın üstüne koydu.

Annesi halâ alışverişten dönmemişti.

Buzdolabından ince donuk bir ekmek aldı ve kendisine reçelli ve fıstık ezmeli bir sandviç hazırladı. Bir bardak su içti.

Annesiyle babasının geri dönmelerini bekledi.

Hava kararmaya başladığında Coraline mikro dalga fırında kendisine bir donmuş pizza ısıttı.

Sonra Coraline televizyon seyretti. İçinde bağrışma ve koşuşma olan güzel programları büyükler acaba neden hep kendilerine saklar diye düşündü

Biraz sonra esnemeye başladı. Sonra pijamalarını giydi, dişlerini fırçaladı ve yattı.

Sabah olunca annesiyle babasının odasına gitti, ama yatakları bozulmamıştı, annesiyle babası da ortalıkta yoktu. Kahvaltı olarak konserve spagetti yedi.

Öğle yemeği olarak bir paket tatlılara koyulan çikolatalardan ve bir elma yedi. Elma sararmış ve kabuğu birazcık buruşmuştu ama tatlı ve güzeldi.

Çay saatinde Bayan Spink'le Bayan Forcible'ın yanlarına indi. Üç tane kepekli bisküvi yedi ve bir bardak limonata ile bir bardak da açık çay içti. Limonata çok ilginçti. Tadı limona hiç benzemiyordu. Tadı açık yeşil ve sanki biraz da kimyasal gibiydi. Coraline bunu müthiş sevdi. "Keşke evde de bundan olsa," diye içinden geçirdi.

"Sevgili annenle baban nasıllar?" diye sordu Bayan Spink.

"Kayıplar," dedi Coraline. "Dünden beri ikisini de görmedim. Yalnız başımayım. Hattâ sanırım tek çocuktan oluşan bir aile haline geldim."

"Annene, geçen gün kendisine bahsettiğimiz Glasgow İmparatorluğu oyunu hakkındaki gazete kupürlerini bulduğumuzu söyle. Miriam onlardan bahsettiğinde çok ilgisini çekmiş gibi görünüyordu."

"Gizemli bir şekilde ortadan kayboldu," dedi Coraline. " Sanırım babam da öyle."

"Korkarım yarın bütün gün dışarıda olacağız, Caroline şekerim," dedi Bayan Forcible. "April'in Royal Tunbridge Wells'te oturan yeğeninin yanında kalacağız."

Coraline'e, içinde Bayan Spink'in yeğeninin fotoğrafları olan bir fotoğraf albümü gösterdiler ve sonra Coraline eve gitti.

Kumbarasını açtı ve yürüyerek süpermarkete gitti. İki büyük kutu limonata, bir çikolatalı kek, bir torba elma satın aldı ve eve dönüp akşam yemeği olarak onları yedi.

Dişlerini temizledi ve babasının ofisine girdi. Bilgisayarını açtı ve bir öykü yazdı.

CORALINE'NİN ÖYKÜSÜ.

BİR KIZ VARDI ADI ELMAYDI. ÇOK DANS EDERDİ. O KADAR ÇOK DANS ETTİ O KADAR ÇOK DANS ETTİ Kİ AYAKLARI SOSİZLERE DÖNÜÇTÜ SON.

Öyküyü yazıcıdan kağıda yazdırdı ve bilgisayarı kapattı. Sonra kağıttaki sözlerin hemen altına, dans eden küçük kızın bir resmini yaptı.

Kendisine köpüğü fazla kaçan bir banyo hazırladı. Köpükler küvetten taşıp yerlere yayıldı. Kendini ve becerebildiği kadarıyla yerleri kuruladı ve yattı.

Coraline gece yarısı uyandı. Annesiyle babasının yatak odasına uğradı, ama yatak bozulmamıştı ve boştu. Dijital saatin parlak yeşil renkli rakamları 03:12'yi gösteriyordu.

Gece yarısı yapayalnız olan Coraline ağlamaya başladı. Boş evde başka hiç bir ses duyulmuyordu.

Annesiyle babasının boş yatağına girdi ve bir süre sonra uyuyakaldı.

Hafifçe yüzüne vuran soğuk patiler Coraline'i uyandırdı. Gözlerini açtı. İri yeşil gözler kendisine bakıyordu. Kediydi bu.

"Merhaba," dedi Coraline. "Sen nasıl girdin içeriye?"

Kedi bir şey söylemedi. Coraline yataktan çıktı. Üstünde bol bir tişört ve pijama altı vardı. "Bana bir şeyler söylemek için mi geldin?"

Kedi gözlerini yeşil yeşil parıldatarak esnedi.

"Annemle babamın nerede olduklarını biliyor musun?"

Kedi ona yavaşça gözlerini kırptı.

"Bu 'evet' mi demek oluyor?"

Kedi yeniden gözlerini kırptı. Coraline bunun gerçekten bir evet olduğuna karar verdi. "Beni onlara götürür müsün?"

Kedi gözlerini dikip ona baktı. Sonra koridora doğru yürümeye başladı. Coraline onun peşinden gitti. Kedi koridorun sonuna kadar yürüdü ve koridorun en sonunda, duvarda bir boy aynasının asılı olduğu yerde durdu. Bu ayna çok önceleri bir gardırobun kapısının iç kısmıydı aslında. Eve taşındıklarından beri o duvarda asılı duruyordu. Annesi birkaç kez onun yerine yeni bir şeyler koymaktan bahsettiyse de bunu hiç yapmamıştı.

Coraline koridorun ışığını açtı.

Aynadan, tabii ki arkasındaki koridorun görüntüsü yansıyordu. Ancak bu yansımada annesiyle babası da vardı. Garip bir şekilde holün görüntüsünde duruyorlardı. Üzgün ve yalnız görünüyorlardı. Coraline kendilerine bakarken güçsüz kollarıyla yavaşça el salladılar. Coraline'in babası bir koluyla annesine sarılmıştı.

Aynadaki annesiyle babası Coraline'e bakıyorlardı. Babası ağzını açıp bir şeyler söyledi ama Coraline hiçbir ses duymadı. Annesi aynaya nefesini verdi ve buğu dağılmadan işaret parmağıyla şöyle yazdı:

BİZE YARDIM ET

Aynanın iç tarafındaki buğuyla birlikte annesiyle babasının görüntüsü de kayboldu. Aynadaki görüntüde yalnızca koridor, Coraline ve kedi kaldı.

"Neredeler?" diye sordu Coraline kediye. Kedi cevap vermedi ama Coraline kedinin, kışın cama yapışmış ölü bir sinek kadar kuru bir sesle *Nerede olduklarını sanıyorsun ki?* dediğini duyar gibi oldu.

"Geri dönmeyecekler, değil mi?" dedi Coraline. "Yani kendiliklerinden."

Kedi gözlerini kapayıp açtı. Coraline bunu evet olarak kabul etti.

"Peki," dedi Coraline. "O zaman, sanırım yapacak tek bir şey kaldı."

Babasının çalışma odasına gitti. Masasına oturdu. Sonra telefon rehberini aldı, açtı ve mahallelerindeki polis karakolunu aradı.

"Polis," dedi sert bir erkek sesi.

"Merhaba," dedi Coraline. "Benim adım Coraline Jones."

"Uyku saatini biraz geçirmişsiniz genç bayan, öyle değil mi?" dedi polis memuru.

Konudan sapmaya niyeti olmayan Coraline "Belki," dedi. "Ama bir suç ihbarında bulunmak için arıyorum."

"Peki nasıl bir suçmuş bu?"

"Kaçırma olayı. Yani çocuk değil de yetişkin kaçırma. Annemle babam kaçırılıp evimizin holündeki aynanın öteki tarafında bulunan bir dünyaya götürüldüler."

"Peki onları kimin kaçırdığını biliyor musun?" diye sordu polis memuru. Coraline adamın sesinden o anda gülümsemekte olduğunu anladı ve onu ciddiye alsın diye büyüklerin kullandığı ciddi bir ses tonuyla konuşmaya çalıştı.

"Sanırım öteki annem ikisini de pençesine aldı. Onları alıkoyup gözlerine siyah düğmeler dikmek istiyor ya da onları yalnızca beni yeniden avucuna düşürmek için kullanıyor olabilir."

"Aaah, o iğrenç, şeytani pençeleriyle seni yakalamak istiyor,

öyle mi?" dedi. "Hmmm, size ne önereceğim, biliyor musunuz Bayan Jones?"

"Hayır," dedi Coraline. "Ne önereceksiniz?"

"Annenize, size güzel, büyük bir fincan sıcak çikolata hazırlamasını ve sonra da size sıkıca sarılmasını söyleyin. Kabusları kovmak için sıcak çikolatadan ve kucaktan daha iyi bir yoktur. Ve eğer gecenin bu saatinde onu uyandırdığınız için sizi başından savarsa, bunu yapmanızı bir polisin önerdiğini söyleyin." Derin, güven verici bir sesi vardı.

Coraline rahatlamamıştı.

"Gördüğümde," dedi Coraline, "ona bunları söylerim." Ve telefonu kapattı.

Bütün bu telefon konuşması boyunca yerdeki halının üstünde yatıp yalanarak tüylerini temizleyen kara kedi sonunda ayağa kalktı ve koridora doğru yürümeye başladı.

Coraline yatak odasına geri döndü ve mavi sabahlığıyla terliklerini giydi. Bir el feneri bulmak için lavabonun altına baktı ve buldu da, ama pilleri uzun süre önce bitmiş olduğundan, fener saman rengi soluk bir ışık veriyordu. Onu yerine bıraktı ve acil durumlar için saklanan bir kutu beyaz mum buldu. Mumlardan birini şamdana yerleştirdi. Her iki cebine de birer elma koydu. Anahtar destesini eline aldı ve büyük siyah anahtarı desteden ayırdı.

Misafir odasına gitti ve köşedeki kapıya baktı. Sanki kapı da kendisine bakıyormuş gibi bir duyguya kapıldı. Bunun aptalca

bir duygu olduğunu biliyordu ama her nasılsa, aynı zamanda da doğru olduğunu taa içinden seziyordu.

Tekrar kendi yatak odasına gidip kot pantolonun ceplerini karıştırdı. Delikli taşı buldu ve sabahlığının cebine koydu.

Kibritle mumu yaktı ve mumun çıtırtılarla alev alışını seyretti. Sonra siyah anahtarı aldı. Anahtar eline soğuk geldi. Kapıdaki anahtar deliğine soktu ama çevirmedi.

"Ben küçücükken," dedi Coraline kediye, "eski evimizde otururken, çok, çok eskiden, babam beni evimizle dükkânların arasındaki boş araziye yürüyüşe götürmüştü."

"Aslında yürüyüş yapmak için pek iyi bir yer değildi. İnsanların attıkları bir sürü şey vardı etrafta, eski fırınlar ve kırılmış kaplar ve kolları ya da bacakları olmayan oyuncak bebekler ve boş konserve kutuları ve kırık şişeler. Orada birçok sivri şey olduğu ve bir yerime batarlarsa tetanos falan olabileceğim için annemle babam bir daha orada keşfe çıkmayacağıma dair bana söz verdirmişlerdi.

"Ama ben onlara orayı keşfetmek istediğimi söyleyip durdum. Bir gün babam büyük kahverengi çizmelerini ve eldivenlerini giydi, bana da botlarımı, kot pantolonumu ve süveterimi giydirdi ve ikimiz yürüyüşe çıktık.

"Herhalde yirmi dakika kadar yürümüşüzdür. Bir tepeden aşağı inip, bir dere yatağına girince babam bana "Coraline kaç!" dedi. "Tepeden yukarı koş. Şimdi!". Bunu gergin bir şekilde,

çok acilmiş gibi söylediği için ben de tepeden yukarı kaçtım. Kaçarken bir şey beni kolumun arkasından soktu ama ben koşmaya devam ettim.

"Tepeye vardığımda peşimden gürültüyle birisinin tepeye tırmandığını fark ettim. Babamdı bu, gergedan gibi koşuyordu. Bana yetiştiğinde beni kollarına aldı ve beni tepenin üstünden uçurdu.

"Ve sonra nefes nefese durduk. Oflayıp puflayarak üstümüzü başımız silkeledik ve aşağıdaki dere yatağına baktık.

"Ortalık sarı yaban arılarıyla vızır vızırdı. Yürürken çürümüş bir dalın içindeki bir arı yuvasının üstüne basmış olmalıyız. Ben tepeden yukarı koşarken babam, bana kaçabilecek zamanı kazandırmak için aşağıda kalmıştı ve onu bir sürü arı sokmuştu. Koşarken gözlüğü yere düşmüştü.

"Benim kolumun arkasını bir tane arı sokmuştu. Babamı ise otuz dokuz tane arı soktu, hem de her tarafından. Daha sonra banyoda saydık.

Kara kedi artan sabırsızlığını belli edecek şekilde yüzünü ve bıyıklarını yalamaya başladı. Coraline uzanıp kedinin başını ve boynunun arkasını okşadı. Kedi ayağa kalktı, birkaç adımla Coraline'den uzaklaştı, sonra da oturup tekrar ona baktı.

"Sonra," dedi Coraline, "o gün öğleden sonra babam gözlüklerini bulmak için oraya geri gitti. Bu işi başka bir güne bırakırsa nerede düşürdüğünü hatırlayamayacağını söyledi.

"Biraz sonra, gözlükleriyle eve döndü. Orada arılar kendisini sokarken, canı yanarak ayakta dikilip benim kaçmamı izlerken korkmadığını söyledi. Çünkü bana kaçabilecek zamanı kazandırması gerektiğini, yoksa arıların ikimizin de peşinden geleceğini biliyordu."

Coraline kapı deliğindeki anahtarı çevirdi. Anahtar gürültülü bir *trak* sesiyle döndü.

Kapı açıldı.

Kapının öteki tarafında tuğladan bir duvar yoktu, yalnızca karanlık vardı. Kapının eşiğinden soğuk bir rüzgâr esti.

Coraline kapıdan geçmek için hiç bir hareket yapmadı.

"Ve babam, öyle yapmasının, yani arılar kendisini sokarken orada dikilmesinin cesur bir davranış olmadığını söyledi," dedi Coraline kediye. "O yaptığı cesurca değilmiş, çünkü korkmuyormuş: o yapabileceği tek şeymiş. Ama daha sonra gözlüğünü almak için oraya geri gittiği zaman, yaban arılarının orada olduğunu biliyorken, yani gerçekten korktuğu zaman, *işte o zaman* cesurca bir şey yapmış."

Karanlık koridora ilk adımını attı.

Burnuna toz, nem ve küf kokusu geldi.

Kedi de onun yanında yürümeye başladı.

Pek ilgili görünmese de "Peki neden?" diye sordu kedi.

"Çünkü," dedi Coraline, "korkuyorsan ve yine de yapmaktan korktuğun şeyi yapıyorsan, *işte bu* cesurcadır."

Mum ışığı, duvarlarda kocaman, garip, titrek gölgeler yaratıyordu. Karanlıkta hareket eden bir şey duydu—arkasında ya da yanında, pek emin olamadı. Her ne idiyse sanki onunla aynı hızda ilerliyordu.

"Öyleyse sen de bunun için *onun* dünyasına geri gidiyorsun?" dedi kedi. "Baban bir keresinde seni yaban arılarından kurtardığı için."

"Saçmalama," dedi Coraline. "Onları kurtarmak için geri gidiyorum, çünkü onlar benim annemle babam. Eğer onlar da benim yok olduğumu fark etselerdi aynısını benim için yaparlardı. Bundan eminim. Bu arada, sen konuştuğunun farkında mısın?"

"Bu kadar bilge ve zeki bir yol arkadaşım olduğu için ne kadar şanslıyım!" dedi kedi. Sesinin tonu küçümser gibiydi, ama tüyleri dimdik olmuş ve fırça gibi olan kuyruğu da havaya kalkmıştı.

Tam Coraline *özür dilerim* ya da *daha önce geldiğimiz zaman koridor daha kısa değil miydi?* gibi bir şeyler söyleyecekti ki mumun alevi, sanki birisi üfleyerek söndürmüş gibi yok oldu.

Çıtır çıtır, pıtır pıtır sesler duyuldu. Coraline'in kalbi sanki göğsünden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Elini uzattı . . . ve tül gibi incecik, örümcek ağına benzeyen bir şeylerin yüzüne ve ellerine sürtündüğünü hissetti.

Koridorun sonundaki lamba, karanlıktan sonra gözlerini

kör edercesine yandı. Coraline'in biraz önünde, ışığın içinde bir karaltı şeklinde görünen bir kadın vardı.

"Coraline? Bir tanem?" diye seslendi kadın.

"Anne!" dedi Coraline ve istekli ve içi rahatlamış bir şekilde ileri atıldı.

"Bir tanem," dedi kadın. "Neden benden kaçtın ki?"

Coraline duramayacak kadar yaklaşmıştı ve öteki annesinin soğuk kollarının kendisini sardığını hissetti. Öteki annesinin kucağında, titreyerek, taş gibi kalakaldı.

"Annemle babam neredeler?" diye sordu Coraline.

"Buradayız," dedi öteki annesi. Sesi, gerçek annesinin sesine o kadar benziyordu ki, Coraline ayırt etmekte zorlanabilirdi. "Buradayız. Seni sevmeye, seninle oynamaya, senin karnını doyurmaya ve senin hayatını ilginç bir hale getirmeye hazırız."

Coraline geri çekildi ve öteki annesi istemeyerek de olsa onu bıraktı.

Koridordaki bir sandalyede oturmakta olan öteki babası ayağa kalktı ve gülümsedi. "Haydi mutfağa gidelim," dedi. "Hepimize bir gece yarısı yemeği hazırlayayım. Yanında da içecek bir şeyler istersin herhalde—mesela sıcak çikolata?"

Coraline, koridorun sonundaki aynanın önüne kadar yürüdü. Aynada, kendi sabahlığını ve terliklerini giymiş, genç bir kızdan başka görüntü yoktu. Ağlamış gibiydi ama gözleri

siyah düğmeden değil gerçek gözlerdi ve içinde sönmüş bir mum duran bir mumluğu elinde sıkıca tutuyordu.

Aynadaki kıza baktı, aynadaki kız da kendisine baktı.

Cesur olacağım, diye düşündü Coraline. *Hayır, zaten cesurum.*

Mumluğu yere bıraktı ve döndü. Öteki annesiyle öteki babası kendisine aç bir şekilde bakıyorlardı.

"Yemek istemiyorum," dedi. "Elmam var, bakın?" Ve sabahlığının cebinden bir elma çıkarıp öyle olmadığı halde çok iştahlıymış ve canı çekiyormuş gibi ısırdı.

Öteki babası hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Öteki annesi, bütün dişlerini göstererek gülümsedi-her dişi de sanki biraz fazlaca uzundu. Koridordaki ışıklar siyah düğmeden gözlerinden yansıyarak parıldadı.

"Sizden korkmuyorum," dedi Coraline, aslında çok korktuğu halde. "Annemle babamı geri istiyorum."

Bütün dünya bir an için ışıldar gibi oldu.

"Senin eski annenle babanı ben ne yapayım? Eğer seni terk ettilerse Coraline, senden bıktıkları ya da seninle uğraşmaktan yoruldukları içindir. Ben ise hiçbir zaman senden bıkmayacağım ve seni terk etmeyeceğim. Burada, benim yanımda daima güvende olacaksın." Öteki annenin ıslak görünümlü saçları başının etrafında okyanusun derinlerinde yaşayan bir yaratığın dokunaçları gibi dalgalanıyordu.

"Onlar benden sıkılmadılar,"dedi Coraline. "Yalan söylüyorsun. Onları sen çaldın."

"Seni şapşal Coraline. Onlar, nerede olurlarsa olsunlar durumları gayet iyi."

Coraline öteki annesine inanmayan gözlerle baktı.

"Sana kanıtlayacağım," dedi öteki annesi ve aynanın yüzeyini uzun beyaz parmaklarıyla sildi. Ayna, sanki yüzeyine bir ejderha alev üflemiş gibi buğulandı ve sonra da netleşti.

Görüntüdeki zaman gündüz vaktiydi. Coraline evlerinin dış kapısına kadar uzanan koridora bakıyordu. Kapı dışarıdan açıldı ve içeriye annesiyle babası girdi. Ellerinde çantalar vardı.

"İyi bir tatil oldu," dedi Coraline'in babası.

Annesi de neşeli bir gülümsemeyle, "Artık Coraline'in olmaması ne güzel," dedi. "Şimdi, yurt dışına tatile gitmek gibi, hep yapmak istediğimiz ama küçük bir kızımız olduğu için yapamadığımız şeyleri yapabiliriz."

"Ve," dedi babası, "Öteki annesinin ona bizim bakabileceğimizden daha iyi bakacağını bilmek de içimi çok rahatlatıyor."

Ayna tekrar buğulandı ve sonra yeniden gecenin karanlığını yansıtmaya başladı.

"Görüyor musun?" dedi öteki anne.

"Hayır," dedi Coraline. "Görmüyorum. İnanmıyorum da."

Az önce gördüklerinin gerçek olmadığını umuyordu ama söylediği kadar da emin değildi doğrusu. İçinde, bir elmanın içindeki minik bir kurt kadar küçük bir şüphe vardı. Sonra

başını kaldırıp yukarı baktı ve öteki annesinin yüzündeki ifadeyi gördü: yüzü bir yaz fırtınası gibi gelip geçen gerçek bir öfkeyle kızarmıştı. Coraline kalbinin derinlerinde, aynada gördüğü şeyin bir yanılsama olduğundan emin oldu.

Coraline kanepeye oturup elmasını yedi.

"Lütfen," dedi öteki annesi. "İşleri zorlaştırma." Oturma odasına gitti ve iki kez ellerini çırptı. Bir pıtırtı sesi duyuldu ve siyah bir fare ortaya çıktı. Coraline'in öteki annesine baktı. "Anahtarı getir," dedi öteki annesi.

Fare bıcır bıcır sesler çıkardı, sonra açık kapıdan Coraline'lerin evine doğru koştu.

Ağzındaki anahtarı yerde sürüyerek geri döndü.

"Neden bu tarafta senin kendi anahtarın yok?" diye sordu Coraline.

"Yalnızca bir anahtar ve bir kapı var," dedi öteki babası.

"Şşşt," dedi öteki annesi. "Böyle önemsiz şeylerle Coraline'ciğimizin kafasını karıştırmamalısın." Anahtarı kapıdaki deliğe soktu ve çevirdi. Kilit biraz zorlandı ama *trak* diye kapandı.

Anahtarı önlüğünün cebine attı.

Dışarıda hava aydınlık gri bir renk almaya başlamıştı.

"Gece yarısı yemeği yemeyeceksek de güzellik uykumuzu almamız gerekiyor" dedi öteki anne. "Ben yatmaya gidiyorum Coraline. Sana da aynı şeyi yapmanı önemle tavsiye derim."

Uzun beyaz parmaklarını öteki babanın omzuna koydu ve onunla birlikte odanın dışına çıktı.

Coraline oturma odasının uzak köşesindeki kapıya gitti. Açmaya çalıştı ama sıkıca kilitlenmişti. Öteki annesiyle babasının yatak odalarının kapısı da bu arada kapandı.

Gerçekten yorulmuştu ama buradaki yatak odasında, öteki annesiyle aynı çatı altında uyumak istemiyordu.

Ön kapı kilitli değildi. Coraline güneş doğarken dışarı çıkıp taş merdivenlerden aşağı indi. En alt basamağın üstüne oturdu. Taş soğuktu.

Tüylü bir şey, yavaş ve akıcı bir hareketle sürtünerek yan tarafına yaslandı. Coraline önce sıçradı, sonra onun ne olduğunu görünce rahatlayarak bir oh çekti.

"Senmişsin," dedi kara kediye.

"Gördün mü?" dedi kedi. "Beni tanımak zor değilmiş, değil mi? Hatta adım olmadan da."

"Peki, seni çağırmak isteseydim?"

Kedi burun kıvırdı ve ilgisiz gibi görünmeye çalıştı. Sanki bir sır veriyormuş gibi "Kedileri çağırmak," dedi, "haddini aşan bir davranıştır. Rüzgarı çağırmak gibi bir şeydir."

"Peki yemek saati olsaydı?" diye sordu Coraline kediye. "O zaman çağırılmak istemez miydin?"

"Elbette," dedi kedi. "Ama yalnızca 'yemek!' diye bağırmak yeterli olurdu. Gördün mü? Adlara gerek yok."

"Neden beni istiyor?" diye sordu Coraline kediye. "Neden benim burada onunla kalmamı istiyor?"

"Sanırım sevecek bir şey istiyor," dedi kedi. "Kendisinin dışında bir şey. Yemek için istiyor da olabilir. Böyle yaratıklar söz konusuyken anlamak zordur."

"Sence ne yapsam?" diye sordu Coraline.

Kedi gene alaycı bir şey söyleyecekmiş gibi baktı, sonra bıyıklarını yaladı ve "Ona meydan oku," dedi. "Oyunu dürüstçe oynayacağının garantisi yok ama onun gibiler oyunlardan ve kendilerine meydan okunmasından hoşlanır."

Coraline "Ne demek o?" diye sordu.

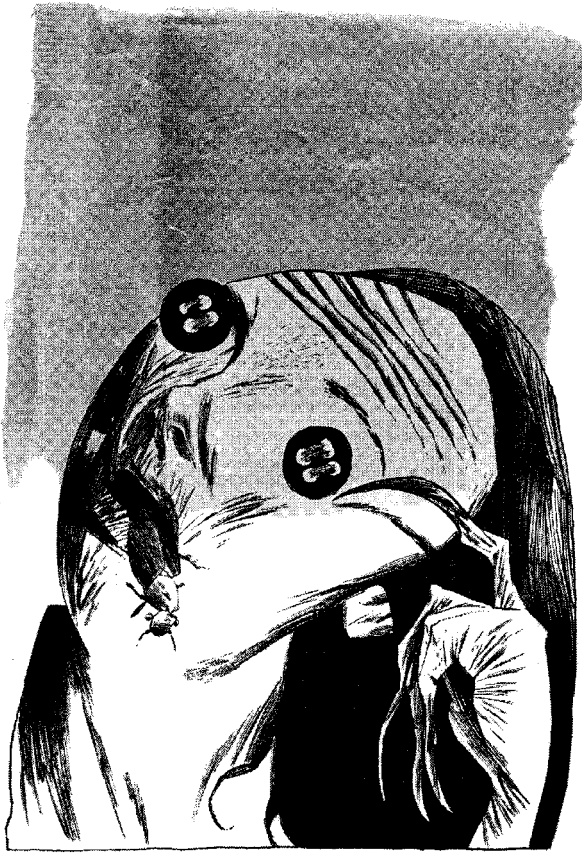
Ama, kedi bu soruyu yanıtlamadan güzelce gerindi ve birkaç adım uzaklaştı. Sonra durdu, Coraline'e döndü ve "Senin yerinde olsam içeriye girerdim" dedi. "Biraz uyumalısın. Önünde uzun bir gün var."

Bunları söyledikten sonra kedi ortadan kayboldu. Coraline, onun haklı olduğunu anladı. Sessiz evin içine yavaşça süzüldü. Öteki annesiyle babasının yatak odalarının kapısının önünden geçti. Onlar içerde ne yapıyorlardı? Bunu merak etti. Uyuyorlar mıydı? Bekliyorlar mıydı? Ve sonra eğer odanın kapısını açarsa odanın boş olduğunu göreceğini ya da daha doğrusu odanın aslında boş bir oda olduğunu ve kendisi kapıyı açacağı ana kadar da boş kalacağını düşündü.

Nedense, bu düşünce işini kolaylaştırdı.

Coraline gerçek odasının, yeşil ve pembe bir karikatürü gibi olan odaya girdi. Kapıyı kapattı ve arkasına da oyuncak kutusunu yasladı. Kutu kimsenin içeriye girmesini engellemezdi ama kapıyı açmaya çalışan birinin kutuyu yerinden oynatırken çıkaracağı gürültünün kendisini uyandıracağını umuyordu.

Oyuncak kutusundaki oyuncaklar uyuyorlardı. Coraline kutuyu yerinden oynatınca hafifçe kıpırdanıp uykularında mırıldandılar ve sonra uykularına geri döndüler. Coraline fare var mı diye yatağının altını kontrol etti ama orada hiçbir şey yoktu. Elbisesini ve terliklerini çıkarıp yatağa tırmandı ve kedinin *meydan okuma*dan neyi kastetmiş olabileceğini düşünürken uykuya daldı.

VI

Coraline yüzüne vuran sabah güneşiyle uyandı.

Bir an için kendini boşlukta hissetti. Nerede olduğunu bilmiyordu, *kim* olduğundan da tam olarak emin değildi. Ne olduğumuzun, sabah hangi yatakta uyandığımıza bağlı olması ve bu bağlantının da bu kadar kırılgan olması çok şaşırtıcı bir şeydir.

Kuzey Kutbu'nu, Amazon yağmur ormanlarını ya da Afrika'yı keşfe çıktığını hayal ettiği bazı zamanlarda, birisi gelip omzuna dokunana ya da adını söyleyene kadar Coraline kim olduğunu unuturdu. O zaman da, milyonlarca kilometre uzaktan gelip şaşkın bir şekilde ve saniyenin binde biri kadar bir zaman içinde kim olduğunu, adının ne olduğunu ve hatta orada olup olmadığını bile hatırlamak zorunda kalırdı.

Şimdi yüzüne güneş vuruyordu ve adı da Coraline Jones'tu. Evet. Ve sonra, içinde bulunduğu odanın yeşilliği ve pembeliği ile, büyük, boyalı kağıttan bir kelebeğin odanın içinde uçuşup tavana çarparken çıkardığı hışırtı sesi ona nerede uyandığını anlatıyordu.

Yataktan kalktı. Öteki Coraline'in elbiselerini giymek zorunda kalsa bile, gündüz vakti pijamalarını, sabahlığını ve terliklerini giyemeyeceğine karar verdi. (Öteki Coraline diye biri var mıydı? Hayır, olmadığını fark etti. Yalnızca kendisi vardı) Ama dolapta da normal giysiler yoktu. Daha çok, özel bir yerlere giderken giyilecek türden giysiler vardı; kendi dolabındaki askılarda da asılı olmasını istediği türden giysiler. Örneğin, yırtık pırtık bir cadı giysisi, tek gözlü bir korkuluk kostümü, üstündeki minik dijital ışıkları yanıp sönen bir geleceğin savaşçısı kıyafeti, her tarafı tüylerle ve aynalarla kaplı dar bir gece elbisesi gibi. Sonunda, bir çekmecenin içinde, siyah kadifeden yapılmış gibi görünen bir pantolonla, kumaşının içindeki minicik soluk yıldızlar parıldayan, kalın duman renginde bir süveter buldu.

Süveteri ve pantolonu giydi. Sonra, dolabın dibinde bulduğu parlak turuncu renkte bir çift çizmeyi ayağına geçirdi.

Geceliğinin cebinden son elmasını ve sonra da aynı cebinden delikli taşı aldı.

Taşı pantolonunun cebine soktu ve kafasının bulanıklığı biraz azalır gibi oldu. Sanki bir sisin içinden çıkmış gibiydi şimdi.

Mutfağa gitti ama mutfak bomboştu.

Yine de, evde birisinin olduğundan emindi. Koridordan geçerek babasının çalışma odasına gitti—oda boş değildi.

"Öteki anne nerede?" diye sordu öteki babaya. Öteki baba çalışma odasında, kendi babasınınkine benzeyen masada oturmuş duruyordu. Ama hiçbir şey yapmıyordu. Hatta kendi babasının çalışmadığı halde çalışıyormuş gibi görünmek istediği zamanlarda yaptığı gibi bahçe bitkileri kataloglarına bile bakmıyordu.

"Dışarıda," dedi Coraline'e. "Kapıları tamir ediyor. Bazı zararlı yaratıklar sorun yaratıyormuş da." Konuşacak birilerini bulduğu için mutlu görünüyordu.

"Fareler mi, demek istiyorsun?"

"Hayır, fareler bizim dostumuzdur. Bu öteki türden. Büyük, siyah bir şey, hani kuyruğu kalkık olan."

"Kedi mi, demek istiyorsun?"

"Evet o," dedi öteki baba.

Bugün gerçek babasına daha az benziyordu. Yüzü biraz belirsiz gibiydi-sanki çıkıntıları, kırışıklıkları ve çöküntüleri yok ederek fırında kabarmaya başlamış bir hamur gibi.

"Aslında, o burada yokken seninle konuşmamam gerekiyor," dedi. "Ama merak etme. Böyle çok sık gitmeyecek. Sana nazik konukseverliğimizi göstereceğim; öyle ki, bir daha asla geri dönmeyi düşünmeyeceksin bile." Ağzını kapadı ve ellerini kucağında birleştirdi.

"Peki şimdi ne yapayım?" diye sordu Coraline.

Öteki baba dudaklarını işaret etti. Sus.

"Eğer benimle konuşmayacaksan," dedi Coraline, "ben keşfe gidiyorum."

"Bir anlamı yok," dedi öteki baba. "Buradan başka gidecek bir yer yok. Yaptığı yerler bunlar: ev, bahçe ve evdeki insanlar. Bunları yaptı ve beklemeye başladı." Sonra sıkıntılı bir şekilde etrafına baktı ve sanki fazla bile konuşmuş gibi yeniden bir parmağını dudaklarına götürdü.

Coraline onun çalışma odasından çıktı. Misafir odasına girdi, eski kapıya gitti, kapıyı çekti, tıkırdattı ve salladı. Ama yok. İyice kilitlenmişti ve anahtar da öteki annedeydi.

Odada etrafına bakındı. Oda çok tanıdıktı—gerçekten çok garip bir his uyandıran da buydu. Her şey tam hatırladığı gibiydi: büyük annesinin garip kokulu mobilyaları, duvarda asılı olan bir kâse dolusu meyve resmi (bir salkım üzüm, iki erik, bir şeftali ve bir elma), ayakları aslan ayağı şeklindeki ahşap sehpa ve odadaki ısıyı emiyormuş gibi görünen boş şömine.

Ama başka bir şey daha vardı, daha önce gördüğünü hatırlamadığı bir şey. Şöminenin üstünde camdan bir küre duruyordu. Şöminenin yanına gitti ve parmak uçlarında yükselerek onu aldı. İçinde iki küçük insan figürü bulunan bir kar küresiydi bu. Coraline küreyi salladı ve kürenin içindeki suda bulunan kar tanesi gibi beyaz şeyler uçuştu.

Sonra kar küresini şöminenin pervazındaki yerine bıraktı ve

gerçek anne ve babasıyla buradan çıkabileceği bir yol aramaya devam etti.

Evden dışarı çıktı. Arkasında Bayan Spink'le Bayan Forcible'in sonsuza kadar süren sahne gösterilerini sundukları, yanıp sönen ışıklı kapının önünden geçerek ağaçlığa gitti.

Coraline'in kendi evinde, ağaçları geçtikten sonra çimenlikten ve tenis kortundan başka bir şey görmezdiniz. Burada ise ağaçlar daha ileri gidiyordu ve ileri gittikçe ağaçlar daha kaba saba, ağaca daha az benzeyen bir hâl alıyordu.

Biraz daha gidince iyice kabataslak bir hâl aldılar. Sanki ağaç değil de alt tarafı gri-kahverengi gövdelerden, üst tarafları da yeşil yapraklara benzetilebilecek lekeli bir şeylerden oluşan ağaç düşünceleriydiler.

Coraline *öteki anne acaba ağaçlardan hoşlanmıyor mu* diye düşündü. Belki de buralara kimsenin gelmeyeceğini sandığı için burasını doğru dürüst yapmaya zahmet etmemişti.

Yürümeye devam etti.

Ondan sonra sis başladı.

Normal bir sis ya da buhar gibi nemli değildi. Soğuk ya da sıcak da değildi. Coraline'e hiçliğin ortasında yürüyormuş gibi geldi.

Ben bir kâşifim, diye kendi kendine düşündü Coraline. *Ve buradan çıkabilmek için bulabileceğim her yolu deneyeceğim. O halde yürümeye devam etmeliyim.*

İçinde yürüdüğü dünya solgun bir hiçlikti. Sanki kocaman bembeyaz bir odanın içindeki boş bir kağıda benziyordu. Sıcaklığı, kokusu, dokusu ve tadı yoktu.

Ne olduğunu bilmese de, *kesinlikle sis değil bu* diye düşündü Coraline. Bir an için kör olmuş olabileceği aklına geldi. Ama hayır, gün gibi görüyordu işte. Ama ayaklarının altında bir yer yoktu, yalnızca sise benzeyen, süt gibi bir beyazlık.

Yan tarafındaki bir şekil "Ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu.

Gözlerinin odaklanması için birkaç saniyenin geçmesi gerekti. Önce kendisinden uzakta bir aslan olabileceğini, sonra da çok yakında bir fare olabileceğini düşündü. Sonra ne olduğunu anladı.

"Keşfediyorum," dedi Coraline kediye.

Postundaki tüyler vücudundan dışarı doğru ok gibi kabarmıştı ve gözleri de kocaman açılmıştı. Kuyruğu aşağıda, iki arka ayağının arasındaydı. Mutlu bir kediye benzemiyordu.

"Kötü bir yer burası," dedi kedi. "Tabii eğer bir yer diyebilirsen, ki ben diyemem. Burada ne yapıyorsun?"

"Keşfediyorum."

"Burada bulunacak bir şey yok," dedi kedi. "Burası yalnızca dışarısı, yani onun yaratmaya zahmet etmediği bölüm."

"Onun mu?"

"Senin öteki annen olduğunu söyleyenin," dedi kedi.

"O aslında *ne?*" diye sordu Coraline.

Kedi yanıt vermedi, yalnızca solgun sisin içinde Coraline'in hemen yanında yürümeye başladı.

Önlerinde, yüksek, kule gibi uzun ve koyu renk bir şey belirmeye başladı.

"Yanılmışsın," dedi Coraline kediye. "Orada bir şey var."

Sonra o şey sisin içinde belirginleşmeye başladı: şekilsiz beyazlığın ortasında korkunç görünümlü karanlık bir ev.

"Ama bu—" dedi Coraline.

"Biraz önce arkanda bıraktığın ev," dedi kedi. "Aynen öyle."

"Belki sisin içinde fark etmeden geriye dönmüşümdür," dedi Coraline.

Kedi kuyruğunun ucunu havaya kaldırıp soru işareti şeklinde kıvırarak başını yana eğdi. "*Sen* böyle bir şey yapmış olabilirsin," dedi, "Ama *benim* yapmış olmam söz konusu olamaz..."

"Ama nasıl olur da bir şeyden uzaklaşırken ona geri dönersin?"

"Gayet basit," dedi kedi. "Dünyanın etrafını dolaşan birini düşün. Bir yerden hareket edersin ve sonunda aynı yere dönersin."

"Küçük bir dünya," dedi Coraline.

"O kadın için yeterince büyük," dedi kedi. "Bir örümcek ağının ancak sinekleri yakalayacak kadar büyük olması yeterlidir."

Coraline ürperdi.

"Öteki baba, öteki annenin bahçe kapısını ve evin bütün kapılarını tamir ettiğini söyledi," dedi Coraline. "Senin girmeni engellemek için."

"*Bunu yapmaya uğraşabilir*," dedi kedi, hiç de etkilenmemiş bir şekilde. "Elbette, uğraşabilir." Artık evin hemen yanındaki bir ağaç kümesinin altında duruyorlardı. Bu ağaçlar ağaca bayağı benziyorlardı. "Böyle yerlere girip çıkmak için *onun* bile bilmediği yollar vardır."

"Peki burayı o yapmadı mı?" diye sordu Coraline.

"Yaptı, ya da buldu—ne fark eder?" diye sordu kedi. "Nasıl olursa olsun, burası çok uzun zamandır onun elinde. Bekle—" bir an için omuzları titredi ve Coraline gözlerini açıp kapayana kadar ileri atılıp, büyük siyah bir fareyi pençeleri arasına alarak yere oturdu. Sanki hiçbir şey olmamış gibi, "Her zaman fare yemeye bayıldığımdan değil," dedi kedi sohbet edercesine. "ama buradaki fareler hep onun için casusluk yapıyorlar. Onları gözleri ve elleri olarak kullanıyor..." Ve böyle diyerek fareyi serbest bıraktı.

Fare birkaç metre koşmuştu ki kedi bir sıçrayışta farenin üstüne çöküp, bir pençesiyle onu yere bastırırken tırnaklarını çıkarttığı diğer pençesiyle ona sertçe vurmaya başladı. "Bu hareketi çok seviyorum," dedi kedi neşeli bir şekilde. "Bir daha görmek ister misin?"

"Hayır," dedi Coraline. "Bunu neden yapıyorsun? Ona işkence ediyorsun."

"Mmm," dedi kedi. Sonra fareyi bıraktı.

Fare şaşkınlıktan sendeledi, birkaç adım atıp duraksadı, sonra koşmaya başladı. Pençesinin bir darbesiyle kedi fareyi havalandırdı ve ağzıyla havada yakaladı.

"Kes şunu!" dedi Coraline.

Kedi fareyi iki ön pençesinin arasına bıraktı. İçini çekerek, "Bazıları," dedi yağlı bir ipek kadar akıcı bir sesle, "bir kedinin fareyle oynama eğilimini merhametlilik olarak değerlendirir—sonuç olarak bu eğilim, şu koşuşan küçük komik aperatifin nadiren de olsa kaçmasına imkan tanır. Senin akşam yemeğin hiç elinden kaçabilir mi?"

Sonra fareyi ağzına aldı ve ağaçlığın içinde bir ağacın arkasına götürdü.

Coraline eve girdi.

Her yer sessiz, boş ve terk edilmişti. Halının üstünde yürürken çıkan ayak sesleri bile gürültü yapıyordu. İçeri giren güneş ışığı huzmesinde havada asılı gibi duran toz tanecikleri görünüyordu.

Koridorun uzak ucunda ayna duruyordu. Oraya doğru yürürken kendisini aynada görüyordu ve o görüntüde aslında hissettiğinden biraz daha cesur bir havası vardı. Aynada, koridor ve kendisinden başka hiçbir şey yoktu.

Omzuna bir el dokundu ve Coraline başını kaldırdı. Öteki anne büyük siyah düğmeden gözlerle Coraline'e bakıyordu.

"Coraline, bir tanem," dedi. "Yürüyüşünden geri döndüğüne göre, bu sabah seninle birlikte oyun oynarız diye düşündüm. Seksek? Evcilik? Monopoly?"

"Aynada yoktun," dedi Coraline.

Öteki anne gülümsedi. "Aynalara," dedi, "asla güvenilmez. Şimdi, seninle ne oynayalım?"

Coraline hayır anlamında başını salladı. "Seninle oynamak istemiyorum," dedi. "Eve gitmek ve gerçek annem ve babamın yanında olmak istiyorum. Onları serbest bırakmanı istiyorum. Hepimizi serbest bırakmanı istiyorum."

Öteki anne çok yavaş bir şekilde başını iki yana salladı. "Bir annenin kızının nankörlüğü," dedi "yılanın dişinden bile sivridir. Ne var ki, en kibirli ruh bile sevgiyle yola getirilebilir." Ve uzun beyaz parmaklarını oynatarak havayı okşadı.

"Seni sevmek gibi bir planım yok," dedi Coraline. "Ne olursa olsun. Bana kendini sevdiremezsin."

"Bunu konuşalım," dedi öteki anne ve dönüp hole doğru yürüdü. Coraline onun peşinden gitti.

Öteki anne büyük kanepeye oturdu. Kanepenin yanında duran bir alışveriş torbasını yerden aldı ve onun içinden de beyaz, hışırdayan bir kesekağıdı çıkardı.

Eliyle Coraline'e uzattı. "Bir tane ister misin?" diye nazikçe sordu.

Şekerleme ya da çikolata gibi bir şey bekleyen Coraline torbanın içine baktı. Kesekağıdı yarısına kadar, çıkmak için birbirlerinin üstünde kımıldanan, parlak siyah böceklerle doluydu.

"Hayır," dedi Coraline, "istemem."

"Sen bilirsin," dedi öteki anne. Büyükçe ve simsiyah bir böceği kesekağıdından dikkatle çıkardı, böceğin bacaklarını kopardı (sonra bunları kanepenin yanındaki sehpada duran büyük, camdan bir kül tablasının içine düzgün bir şekilde bıraktı) ve böceği ağzına attı. Keyifle ısırdı.

"Mmm," dedi ve bir tane daha aldı.

"Sen hastasın," dedi Coraline. "Hasta, kötü ve acayipsin."

"İnsan annesiyle böyle mi konuşur?" diye sordu öteki annesi. Ağzı siyah böceklerle doluydu.

"Sen benim annem değilsin," dedi Coraline.

Öteki annesi bunu duymazdan geldi. "Sanırım biraz fazla heyecanlısın, Coraline. Belki de bu gün öğleden sonra seninle birlikte biraz nakış işler yada sulu boya resim yaparız. Sonra akşam yemeği yeriz ve daha sonra da, eğer terbiyeli olursan, yatmadan önce farelerle biraz oynayabilirsin. Sana bir masal okurum, sonra seni yatağına yatırır ve iyi geceler öpücüğü veririm." Uzun beyaz parmakları yorgun bir kelebek gibi, zarif bir şekilde havada hareket ediyordu. Coraline ürperdi.

"Hayır," dedi Coraline.

Öteki anne kanepeye oturdu. Ağzı bir çizgi gibi gerilmiş ve

dudakları da büzülmüştü. Ağzına bir tane siyah böcek daha attı, sonra bir tane daha. Sanki elinde bir torba dolusu çikolata kaplı kuru üzüm vardı. Büyük siyah düğmeden gözleri Coraline'in ela gözlerinin içine bakıyordu. Boynuna ve omuzlarına dökülen bukle bukle parlak siyah renkli saçları sanki Coraline'in hissedemediği bir rüzgârla uçuşuyordu.

Bir dakikadan daha uzun bir süre gözlerini dikip birbirlerine baktılar. Sonra öteki anne "Terbiye!" dedi. Beyaz kesekağıdını, içindeki böceklerin kaçamayacağı şekilde kıvırarak kapattı ve alışveriş çantasının içine koydu. Sonra ayağa kalktı ve yükseldi ve yükseldi: boyu Coraline'in hatırladığından daha da uzun gibiydi. Elini önlüğünün cebine soktu, önce oturma odasındaki kapının siyah anahtarını çıkarıp kaşlarını çatarak alışveriş çantasının içine attı. Sonra da gümüş renkte küçük bir anahtar daha çıkardı. Zafer kazanmış gibi havaya kaldırıp "işte burada," dedi. "Bu senin için Coraline. Çünkü seni seviyorum. Sana terbiye vermek için. İnsanı insan yapan terbiyedir, ne de olsa."

Coraline'i yeniden koridora doğru çekiştirdi ve koridorun sonundaki aynaya kadar götürdü. Sonra gümüş renkli küçük anahtarı aynanın camına soktu ve *çevirdi*.

Ayna bir kapı gibi açıldı. Ardında karanlık bir bölme vardı. "Terbiyeni takındığında dışarı çıkabilirsin," dedi öteki anne. "Ve annesini seven bir kız olmaya hazır olduğunda."

Coraline'i tutup kaldırdı ve onu aynanın ardındaki loş bölmeye itti. Alt dudağında bir böcek parçası kalmıştı ve siyah düğmeden gözleri tamamıyla ifadesizdi.

Sonra aynanın camı kapandı ve Coraline karanlıkta kaldı.

VII

Coraline, taa içinden kocaman bir hıçkırığın yükseldiğini hissetti. Ama ağlamadı. Derin bir nefes alıp verdi. Hapsedildiği yerin sınırlarını anlayabilmek için elleriyle etrafına dokundu. Burası süpürge dolabı büyüklüğünde bir yerdi. İçinde oturulacak ya da ayakta durulacak kadar yüksekti ama yatılabilecek kadar geniş ve derin değildi.

Bir duvarı camdan ve soğuktu.

Minicik odanın içinde ellerini bir kez daha dolaştırdı ve dokunabildiği her yüzeye dokundu. Kapı kolu, gizli bir düğme ya da bir çıkış yolu aradı ama hiçbir şey bulamadı.

Elinin üstüne bir örümcek seğirtti ve Coraline çığlığı bastı. Ama örümceği saymazsak kapkaranlık dolapta kendisinden başka kimse yoktu.

Sonra eli sanki birinin küçük ve soğuk yanaklarıyla dudaklarına dokundu ve bir ses kulağına "Şşşşt, sesini çıkarma! Hiçbir şey söyleme çünkü kocakarı dinliyor olabilir!" diye fısıldadı.

Coraline hiçbir şey söylemedi.

Parmakları, ışığın etrafında dönen bir pervanenin kanat çırpışları gibi nazik bir şekilde oynaşan soğuk bir elin yüzüne dokunduğunu hissetti.

Başka biri de tereddütlü ve o kadar belli belirsiz, cılız bir sesle "Sen—sen *canlı mısın?*" diye sordu ki, Coraline sesi belki de kendisinin hayal ettiğini düşündü.

"Evet," diye fısıldadı Coraline.

"Zavallı çocuk," dedi birinci ses.

"Siz kimsiniz?" diye sordu Coraline.

"Adlar, adlar, adlar," dedi çok uzaktan gelen kayıp bir başka ses. "Nefes ve kalp atışı durduğunda ilk giden şeyler adlardır. Hatıralarımızı adlarımızdan daha uzun süre tutarız aklımızda. Bir Mayıs sabahı, oyuncak çemberimle sopamı taşıyan mürebbiyemin ve onun arkasındaki sabah güneşinin ve rüzgârda salınan bütün lâlelerin görüntüsü halâ gözümün önünde. Ama mürebbiyemin de lâlelerin de adlarını unuttum."

"Lâlelerin adları olduğunu sanmıyorum," dedi Coraline. "Onlar yalnızca lâledir."

"Belki de," dedi ses hüzünle. "Ama ben her zaman lâlelerin de adlarının olması gerektiğini düşünürdüm. Renkleri bir kış gecesi yakılan şömine ateşinin kehribar rengi yalımlarındaki gibi kırmızı, turuncu ve kırmızı, kırmızı ve turuncu ve sarıydı. Onları hatırlıyorum."

Ses o kadar hüzünlüydü ki Coraline sesin geldiği yere doğru bir elini uzattı ve soğuk bir el bulup onu sıkıca tuttu.

Gözleri karanlığa alışmaya başlamıştı. Şimdi Coraline, hepsi de gündüz vakti gökte görünen ay kadar solgun ve beyaz olan üç tane şekil gördü, ya da gördüğünü sandı. Bunlar kendisi yaşlarında çocuklardı. Tuttuğu soğuk el de kendi elini sıktı. "Teşekkür ederim," dedi ses.

"Sen kız mısın," diye sordu Coraline "yoksa erkek mi?"

Bir duraksama oldu. "Küçükken eteklik giyerdim ve saçlarım da uzun ve kıvırcıktı," dedi emin olmayan bir ses tonuyla. "Ama sen sorunca hatırladım ki, bir gün eteklerimi alıp bana pantolon verdiler ve saçlarımı da kestiler."

"Bu bizim için önemli bir şey değil," dedi ilk ses.

"Öyleyse, bir erkektim herhalde," diye devam etti Coraline'in elini tuttuğu çocuk. "Sanırım bir zamanlar bir erkek çocuktum." Ve aynanın ardındaki karanlık odada biraz daha canlı bir şekilde parıldadı.

"Sizlere ne oldu?" diye sordu Coraline. "Buraya nasıl geldiniz?"

"Bizi burada bıraktı," dedi seslerden biri. "Kalplerimizi çaldı, ruhlarımızı çaldı ve hayatlarımızı aldı götürdü ve bizi burada bıraktı. Bizi karanlıkta unuttu."

"Zavallılar," dedi Coraline. "Ne kadar zamandır buradasınız?"

"Çok, çok uzun zamandır," dedi bir ses.

"Evet ya, hatırlayamayacağımız kadar uzun zamandır," dedi başka bir ses.

Kendisinin erkek olabileceğini düşünen çocuğun sesi "Mutfağın kiler kapısından içeri girdim," dedi, "ve kendimi oturma odasında buldum. Ama *o* beni bekliyordu. Benim öteki annem olduğunu söyledi ve gerçek annemi bir daha hiç görmedim."

"Kaç!" dedi ilk ses—bir kız olsa gerek, diye düşündü Coraline. "Halâ ciğerlerinde hava, damarlarında kan, kalbinde sıcaklık varken kaç! Halâ aklın ve ruhun yerindeyken kaç."

"Kaçmayacağım," dedi Coraline. "Annemle babam onun elinde. Onları geri almaya geldim."

"Ama yerler toz tutar, yapraklar dökülür ve yıllar bir saatin tik-takları gibi birbiri ardından geçip giderken o seni burada tutacak."

"Hayır," dedi Coraline. "Tutmayacak."

Aynanın ardındaki odada bir sessizlik oldu.

"Olur da," dedi karanlıkta bir ses, "eğer kocakarıdan annenle babanı kurtarabilirsen bizim ruhlarımızı da kurtarabilirsin."

Şok olmuş bir şekilde "Onları aldı mı?" diye sordu Coraline.

"Evet ya. Sakladı."

"İşte bu yüzden, öldüğümüz zaman buradan ayrılamadık.

Bizi elinde tuttu ve bizden beslendi. Ta ki, artık bizden geriye bir şey kalmayıncaya kadar. Yalnızca içi boş yılan derileriyle örümcek kabukları kaldı geride. Saklanmış kalplerimizi bulun, genç bayan."

"Peki bulursam siz ne olacaksınız?" diye sordu Coraline.

Sesler bir şey söylemediler.

"Peki o bana ne yapacak?" dedi Coraline.

Solgun şekiller zayıf bir şekilde titreştiler. Coraline onların yalnızca ışıklar söndükten sonra, parlak bir ışığın gözünüzde bırakabileceği bir iz gibi anılarda kalan görüntülerden başka bir şey olmadıklarını düşünüyordu.

"Canını yakmaz," dedi cılız bir ses.

"Canını ve seni sen yapan her şeyi, senin için önemli olan her şeyi alacak ve sana sis ve dumandan başka bir şey bırakmayacak. Senden neşeni alacak. Bir gün uyanacaksın ki yüreğin de ruhun da yok olmuş olacak. Bir kabuk olacaksın, bir hayal olacaksın, uyanınca yok olan bir rüya ya da unutulmuş bir şeylerin anısı olacaksın."

"İçi boş," diye fısıldadı üçüncü ses, "Boş, boş, boş, boş, boş."

"Kaçmalısın," diye iç geçirdi bir ses, zayıf bir şekilde.

"Olamaz," dedi Coraline. "Kaçmayı denedim, ama işe yaramadı. Annemle babamı eline geçirdi. Bu odadan nasıl çıkabileceğimi bana söyler misiniz?"

"Bilseydik söylerdik."

"Zavallı şeyler," dedi Coraline kendi kendine.

Yere oturdu. Süveterini çıkardı, yuvarlayarak başının altına koyup yastık yaptı. "Beni sonsuza kadar karanlıkta bırakmayacaktır," dedi. "Beni buraya oyun oynamak için getirdi. *Oyun ve meydan okunması*, demişti kedi. Burada, karanlıkta ona çok meydan okuduğum söylenemez." Aynanın ardındaki bu sıkışık yerde rahat edebilmek için kıvrıldı.

Midesi guruldadı. Son elmasını, minicik ısırıklarla ve olabildiğince uzun bir sürede yedi. Bitirdiğinde karnı halâ açtı.

Birdenbire aklına bir fikir geldi. "Beni çıkarmaya geldiğinde neden siz üçünüz de benimle dışarı çıkmıyorsunuz?" diye fısıldadı.

Zar zor duyulan sesleriyle " Keşke gelebilseydik," diye iç geçirdiler. "Ama kalplerimiz onda. Artık biz karanlık ve boş yerlere aidiz. Işık bizi kurutup yakıyor."

"Ooo," dedi Coraline.

Gözlerini kapattı ve karanlık daha bir karanlık oldu. Başını, yuvarladığı süvetere yaslayıp uykuya daldı. Uykuya dalarken bir hayaletin, yanağını nazikçe öptüğünü hissetti ve küçük bir sesin, orada olup olmadığından emin olamayacağı kadar cılız bir sesin, çok nazik, minicik, bir hiç kadar zayıf bir sesin "Taşın deliğinden bak" dediğini duyar gibi oldu.

Sonra uyudu.

VIII

Öteki anne daha önce olduğundan sağlıklı görünüyordu: yanakları biraz pembeleşmişti, saçları da sıcak bir günde kıvrılan yılanlar gibi canlıydı. Siyah düğmeden gözleri sanki biraz önce cilâlanmış gibiydi.

Aynanın camının içinden, sanki sudan geçer gibi rahatlıkla geçmiş ve gözlerini Coraline'e dikmişti. Sonra küçük gümüş bir anahtarla kapıyı açtı. Tıpkı Coraline küçücükken gerçek annesinin yaptığı gibi, yarı uykudaki çocuğu bebek gibi kucağına aldı.

Öteki anne Coraline'i mutfağa taşıdı ve yumuşacık bir şekilde tezgâhın üstüne koydu.

Coraline uyanmakta zorlanıyordu. Yalnızca, kucaklanıp sevildiğinin bilincindeydi ve bunun devam etmesini istiyordu ama sonra nerede olduğunu ve kiminle birlikte olduğunu hatırlayıverdi.

"İşte benim tatlı Coraline'im," dedi öteki anne. "Gelip seni dolaptan çıkardım. Bir derse ihtiyacın vardı ama biz burada adaletin harcını merhametle kararız, günahtan nefret ederken

günah işleyene şefkât gösteririz. Şimdi, eğer annesini seven iyi ve uysal bir çocuk olup ne dediğine dikkat edersen, seninle çok iyi anlaşır ve birbirimizi de çok severiz."

Coraline gözlerinden uyku mahmurluğunu silmeye çalıştı.

"Orada başka çocuklar da vardı," dedi. "Çok eskiden kalmış olan çocuklar."

"Öyle mi?" dedi öteki anne. Buzdolabından tavalara aceleyle, yumurta, peynir, tereyağı ve dilimlenmiş kalın, pembe bir salamı taşımakla meşguldü.

"Evet," dedi Coraline. "Vardı. Sanırım beni de onlara benzetmek istiyorsun. Boş bir kabuğa çevirmek . . ."

Öteki annesi yumuşakça gülümsedi. Bir eliyle yumurtaları bir kâseye kırarken diğer eliyle de onları çırpıyor ve karıştırıyordu. Sonra tavaya küçük bir parça tereyağı koydu ve o, peyniri ince dilimler halinde dilimlerken tereyağı tıslayıp cızırdamaya ve tavanın içinde dönmeye başladı. Erimiş tereyağıyla dilimlenmiş peyniri çırpılmış yumurtaya boca etti ve bu karışımı biraz daha çırptı.

"Bak, şimdi saçmalıyorsun canım," dedi öteki anne. "Seni seviyorum. Seni her zaman seveceğim. Zaten aklı başında olan hiç kimse hayaletlere inanmaz—çünkü onların hepsi yalancıdır. Sana hazırladığım harika kahvaltının kokusunu alıyor musun?" Sarı renkteki karışımı tavaya döktü. "Peynirli omlet. En sevdiğin yemek."

Coraline'in ağzı sulandı. "Oyun oynamayı seviyorsun," dedi. "Bana öyle söylendi."

Öteki annenin siyah gözleri parıldadı. "Herkes oyun oynamayı sever" dedi.

"Evet," dedi Coraline. Tezgâhtan inip masaya oturdu.

Izgaradaki salam cızırdarken etrafa harika kokular saçıyordu.

"Beni dürüstçe kazansaydın daha mutlu olmaz mıydın?" diye sordu Coraline.

"Belki," dedi öteki anne. İlgisiz gibi görünüyordu ama kırmızı diliyle dudaklarını yalarken parmakları seğiriyor ve tezgâha vurarak tıkırdıyordu. "Tam olarak ne öneriyorsun?"

"Ben," dedi Coraline ve masanın altında titreyen bacaklarını durdurmak için elleriyle dizlerini tuttu. "Eğer kaybedersem sonsuza kadar seninle burada kalırım ve beni sevmene izin veririm. Çok uslu bir evlât olurum. Senin yaptığın yemekleri yerim ve birlikte evcilik oynarız. Gözlerime de düğme dikmene izin veririm."

Öteki annesi siyah düğmeden gözlerini kırpmadan ona bakıyordu. "Bu iyi bir fikre benziyor," dedi. "Peki ya kaybetmezsen?"

"O zaman gitmeme izin verirsin. Herkesin gitmesine izin verirsin—gerçek annemle babamın, ölü çocukların, buraya kıstırdığın herkesin."

Öteki anne salamı ızgaradan aldı ve bir tabağa koydu. Sonra peynirli omleti tavadan tabaktaki salamın üstüne kaydırırken çevirdi ve mükemmel bir biçimde kendi üstüne kıvrılmasını sağladı.

Taze sıkılmış bir bardak portakal suyu ve bir fincan köpüklü sıcak çikolatayla birlikte kahvaltı tabağını Coraline'in önüne koydu.

"Evet," dedi. "Bu oyunu sevdim sayılır. Peki ama nasıl bir oyun olacak bu? Bir bilmece oyunu mu? Bilgi ya da yeteneği sınayan bir oyun mu?"

"Bir keşif oyunu," diye önerdi Coraline. "Bir şeyler bulma oyunu."

"Peki bu sakla-ve-git-bul oyununda neyi arayacaksın, Coraline Jones?"

Coraline duraksadı. Sonra, "Annemle babamı," dedi, "ve aynanın ardındaki çocukların ruhlarını."

Bunun üzerine öteki anne zafer kazanmış gibi bir edayla gülümsedi ve Coraline acaba doğru mu karar verdim diye meraklandı. Ne var ki, artık fikrini değiştirmek için çok geçti.

"Anlaştık," dedi öteki anne. "Şimdi kahvaltını yap, tatlım. Merak etme, sana zarar vermez."

Coraline kahvaltıya gözünü dikti. Bu kadar çabuk pes ettiği için kendisine kızıyordu ama bir yandan da açlıktan ölüyordu.

"Sözünde duracağını nereden bileceğim?" dedi Coraline.

"Yemin ederim," dedi öteki anne. "Kendi annemin mezarı üzerine yemin ederim."

"Kendi annenin bir mezarı var mı?" diye sordu Coraline.

"Ah, evet," dedi öteki anne. "Onu mezara kendim koydum. Ve dışarı çıkmaya uğraştığını görünce onu yeniden içeri tıktım."

"Sözünde duracağına güvenebilmem için başka bir şeyin üstüne yemin et."

"Sağ elim," dedi öteki anne, elini havaya kaldırarak. Pençe gibi tırnaklarını gösterecek şekilde uzun parmaklarını yavaşça salladı. "Onun üzerine yemin ederim."

Coraline omuzlarını silkti. "Tamam," dedi. "Anlaştık." Kahvaltıyı, aç kurtlar gibi saldırmamaya çalışarak yedi. Düşündüğünden daha çok acıkmıştı.

O yemeğini yerken öteki annesi de ona bakıyordu. O siyah düğmeden gözlerde bir anlam okuyabilmek zordu ama Coraline onun da acıkmış göründüğünü düşündü.

Portakal suyunu içti ama hoşuna gideceğini bildiği halde kendisinde sıcak çikolatanın tadına bakacak cesareti bulamadı.

"Aramaya nereden başlayayım?" diye sordu Coraline.

Sanki hiç ilgilenmiyormuş gibi "Nereden istersen," dedi öteki anne.

Coraline ona baktı ve iyice bir düşündü. Bahçeyi ve dışarısını araştırmanı bir anlamı olmadığını düşündü, çünkü

aslında oralar yoktu, gerçek değillerdi. Öteki annenin dünyasında terk edilmiş tenis kortu ya da dipsiz kuyu da yoktu. Gerçek olan tek şey evin kendisiydi.

Mutfağın içinde etrafına bakındı. Fırının kapağını açtı, derin dondurucunun içine baktı, buz dolabının meyve bölmesine baktı. Öteki anne, hep dudaklarının kenarında dolaşan bir sırıtışla Coraline'e bakıyor ve onu takip ediyordu.

"Ruhlar ne büyüklükte olur?" diye sordu Coraline.

Öteki anne hiçbir şey söylemeden mutfak masasına oturdu ve sırtını duvara yasladı. Kırmızı ojeli uzun tırnaklarından biriyle dişini karıştırdı; sonra da parmağını siyah düğmeden gözlerinin siyah cilalı yüzeylerine hafifçe *tık-tık-tık* diye vurmaya başladı.

"Öyle olsun," dedi Coraline. "Bana söyleme. Umurumda değil. Bana yardım etsen de etmesen de fark etmez. Herkes bilir ki ruhlar plaj topu büyüklüğündedir."

Öteki annesinin "Saçma, soğan—ya da çanta—ya da dededen kalma kocaman duvar saatleri büyüklüğündedirler," gibi bir şeyler söylemesini umuyordu, ama öteki anne yalnızca sırıttı ve tırnaklarıyla gözüne *tık-tık-tık* diye vurarak musluktan lavaboya damlayan su damlalarının sesi gibi insafsızca, tekdüze bir ses çıkarmaya devam etti. Biraz sonra Coraline, bu sesin *gerçekten de* musluktan damlayan suyun sesi olduğunu ve odada yalnız olduğunu fark etti.

Coraline ürperdi. Öteki annesinin bir yerde olmasını tercih ederdi, çünkü hiçbir yerde yoksa her yerde olabilirdi. Ayrıca, görmediğiniz bir şeyden korkmanız her zaman çok daha kolaydır. Ellerini cebine soktu ve parmakları delikli taşın o rahatlatıcı biçimini güven verici bir şekilde kavradı. Taşı cebinden çıkardı ve önünde bir silah tutar gibi tutarak koridora çıktı.

Metal lavaboya damlayan suyun *tık-tık*larından başka bir ses yoktu.

Koridorun sonundaki aynaya göz attı. Bir an için aynanın camı bulutlanır gibi oldu ve sanki ona, camda şekilsiz ve belirsiz insan çehreleri yüzüyor gibi geldi. Sonra yok oldular ve aynada, yaşına göre küçük gösteren bir kız ve elinde tuttuğu, yeşil bir kömür gibi hafifçe parlayan bir taş kaldı.

Coraline şaşkınlıkla eline baktı: elindeki, ortası delikli bir taştı sadece, sıradan kahverengi bir çakıl taşı. Sonra yeniden o taşı bir zümrüt gibi parlak gösteren aynaya baktı. Aynadaki taştan yeşil bir alev izi çıkarak Coraline'in odasına doğru süzüldü.

"Hmmm," dedi Coraline.

Odaya doğru yürüdü. İçeri girdiğinde oyuncaklar, sanki onu gördüklerine sevinmişler gibi heyecanla kıpırdandılar. Hatta oyuncak bir tank onu karşılamak için diğer oyuncakların üstünden geçerek oyuncak kutusundan düştü. Düşerken de yuvarlandı ve Coraline onu yerden alıp düzeltinceye kadar sırt

üstü düşmüş bir böcek gibi paletlerini homurtular ve gıcırtılarla döndürdü durdu. Sonra da utanıp yatağın altına kaçtı.

Coraline odanın içinde etrafına bakındı.

Dolapların ve çekmecelerin içine baktı. Sonra oyuncak kutusunu bir ucundan kaldırıp kutunun içindeki bütün oyuncakları halının üstüne döktü. Halıya saçılan oyuncaklar homurdanarak, esneyerek ve kıpırdanarak birbirlerinden ayrıldılar. Gri camdan bir bilye yerde yuvarlandı ve gidip hafifçe duvara çarptı. Hiçbir oyuncağın pek ruha benzer görünmediğini düşündü Coraline. Üstünden küçük hayvan şeklinde süsler sarkan gümüş bir bileziği yerden alıp yakından baktı. Bileziğin etrafında, birbirlerini kovalayan bir ayı, bir tilki ve bir tavşan şekli vardı. Tilki tavşanı, ayı da tilkiyi yakalayamadan koşuşup duruyorlardı.

Coraline bir ipucu bulma umuduyla elindeki delikli taşa baktı ama bulamadı. Oyuncakların çoğu yatağın altına girmişlerdi ve geride kalanlar da (yeşil plastik bir oyuncak asker, cam bilye, parlak pembe bir yoyo ve benzeri şeyler) gerçek dünyadaki oyuncak kutularının dibinde bulabileceğiniz, terkedilmiş, sevilmeyen ve unutulmuş şeylerdi.

Başka yerlere bakmak için odadan çıkmak üzereydi. Sonra karanlıkta duyduğu sesi, o yumuşak fısıldamayı ve o sesin yapmasını söylediği şeyi hatırladı. Delikli taşı havaya kaldırıp sağ gözünün önüne tuttu. Sol gözünü kapattı ve odaya taşın

deliğinden baktı.

Delikten bakıldığında dünya karakalem bir resim gibi gri ve renksiz görünüyordu. Bu dünyadaki her şey griydi—her şey değil: yerde parlayan bir şey vardı; şöminede kalmış bir kor renginde ya da Mayıs güneşinde salınan al-turuncu bir lâle renginde bir şey. Coraline sol elini uzattı ve gözünü ondan ayırırsa yok olacağından korktuğu bu yanan şeyi el yordamıyla almaya çalıştı.

Parmakları pürüzsüz ve soğuk bir şeye değdi. Onu yerden aldı ve gözünün önünde tuttuğu delikli taşı çekip doğrudan ona baktı. Oyuncak kutusunu dibindeki gri camdan bilye pembe avucunda öylece duruyordu. Taşı yeniden gözüne getirerek delikten bilyeye baktı. Halâ yanıyor ve kırmızı renkte ışıklar saçıyordu.

Kafasının içinde bir ses duydu, "Eveeet hanımefendi, düşündükçe, eskiden bir *erkek* olduğumu hatırlıyorum. Ama acele etmelisin. Halâ bulman gereken iki kişi daha var ve kocakarı beni bulduğun için sinirden köpürmüştür bile."

Eğer bunu yapacaksam, diye düşündü Coraline, *ona ait olan elbiselerin içinde yapmayacağım*. Üstünü değiştirip, kendi pijamalarını, geceliğini ve terliklerini giydi. Gri süveterle siyah pantolonu güzelce katlayıp yatağın üstüne koydu ve turuncu renkli çizmeleri de yerdeki oyuncak kutusunun yanına bıraktı.

Bilyeyi geceliğinin cebine koydu ve koridora çıktı.

Kumsalda, rüzgârlı bir günde yüzüne kum taneciklerinin çarpması gibi bir şeyler yüzüne ve ellerine batmaya başladı. Gözlerini kapattı ve ilerlemeye devam etti.

Kum taneciklerinin batması şiddetleniyor, yürümek de gittikçe zorlaşıyordu. Sanki fırtınalı bir havada hırçın ve soğuk bir rüzgâra karşı yürüyordu.

Geldiği yöne, geriye doğru bir adım attı.

Hayaletin sesi kulağına "Aman, ilerlemeye devam et," diye fısıldadı, "kocakarı öfkelendi."

Koridorda bir adım ilerleyerek yanaklarına ve sanki iğne gibi, cam kırıkları gibi sivri sivri batan görünmez kum taneciklerini yüzüne çarpan başka bir rüzgârın içine girdi.

"Mızıkçılık yapma," diye bağırdı Coraline rüzgârın içine doğru.

Cevap gelmedi ama rüzgâr bir kez daha onun etrafında huysuzca dönüp ortadan kayboldu. Mutfağın önünden geçerken Coraline, birdenbire ortalığa yayılan sessizlikte musluktan damlayan suyun *tık-tık*larını duydu. Belki de öteki annesinin uzun tırnaklarıyla sabırsızca masayı tıkırdatma sesiydi bu, kim bilir? Coraline kendini dönüp bakmamaya zorladı.

Birkaç büyük adımla ön kapıya ulaştı ve dışarı çıktı.

Merdivenlerden indi ve binanın etrafından dolaşarak öteki Bayan Spink'le öteki Bayan Forcible'ın dairelerine vardı. Kapının etrafında yanıp sönen ışıklar artık iyice karmaşık bir

şekilde yanıp sönüyor, Coraline'in anlayabileceği hiç bir kelime yazmıyordu. Kapı kapalıydı. Kilitli olmasından korktu ve bütün gücüyle itti. Kapı önce takıldı, sonra birden açıldı ve Coraline aniden kendini karanlık odada buldu.

Coraline delikli taşı avucunda sıkıca tuttu ve karanlığın içine doğru yürüdü. Perdeli bir bekleme odasına girmeyi bekliyordu ama orada hiçbir şey yoktu. Oda karanlık, tiyatro ise boştu. Dikkatlice ilerledi. Başının üstünde bir şey hışırdadı. Yukarıya, zifiri karanlığın içine bakarken ayakları bir şeye takıldı. Yere eğildi, el fenerini aldı ve çıt diye feneri yakıp ışığıyla odayı şöyle bir taradı.

Tiyatro terkedilmiş ve harap bir haldeydi. Yerde kırık sandalyeler vardı. Eski, tozlu örümcek ağları duvarları kaplamış, çürümüş tahtalardan ve parçalanmış kadife döşemelerden sarkmıştı.

Yine bir şey hışırdadı. Coraline ışığını yukarıya, tavana doğrulttu. Yukarıda tüysüz, jöle gibi bir şeyler vardı. Bir zamanlar bunların yüzlerinin olabileceğini düşündü, hatta belki de eskiden köpektiler ama köpeklerin yarasalar gibi kanatları olmazdı. Onlar, örümcekler ya da yarasalar gibi tavandan baş aşağı sarkmazlardı.

Işık yaratıkları ürküttü ve içlerinden biri kanatlarını hızlıca çırparak tozların içinde pırrr diye uçmaya başladı. Üzerine doğru dalışa geçtiğinde Coraline eğildi. Yaratık uzaktaki bir

duvara kondu ve sonra baş aşağı bir şekilde, güçlükle tavandaki köpek-yarasaların yuvasına tırmandı.

Coraline taşı gözüne tuttu ve delikten bakarak odayı taradı. Bu odada bir başka kayıp ruhun olduğunu gösterebilecek bir işaret, parlayan ya da ışıldayan bir şeyler aradı. El feneriyle odayı tararken havadaki kalın toz tabakası fenerin ışığını neredeyse katı bir cisim gibi gösteriyordu.

Harabe halindeki sahnenin arkasındaki duvarda bir şey duruyordu. Grimsi beyaz renkte, Coraline'in boyunun iki katı uzunluğundaydı ve sümüklü böcek gibi duvara yapışmıştı. Coraline derin bir nefes aldı. Kendi kendine, "Korkmuyorum," dedi. "Hayır, korkmuyorum." Söylediğine kendisi de inanmıyordu ama kendisini eski sahneye doğru çekti. Parmakları çürümüş tahtalara girdi, ama sonunda oraya tırmandı.

Duvardaki şeye yaklaştığında, bunun örümcek karnına benzeyen bir çeşit çuval olduğunu fark etti. Çuval, üzerine ışık düşünce titredi. Çuvalın içinde iki başlı, olması gerekenden iki kat fazla eli ve ayağı olan bir insana benzeyen bir şey vardı.

Çuvalın içindeki yaratık, sanki tamamlanmamış gibi korkunç derecede biçimsizdi. Sanki hamurdan yapılmış iki insan bir arada yuvarlanmış, sıkıştırılmış ve ezilerek bir tek şey haline getirilmişti.

Coraline duraksadı. Bu yaratığa yaklaşmak istemiyordu.

Köpek-yarasalar kendilerini birer birer tavandan aşağı bırakıp odanın içinde dönerek uçmaya başladılar. Zaman zaman Coraline'e de yaklaşıyorlardı ama ona hiç dokunmuyorlardı.

Belki de burada gizli bir ruh yoktur, diye düşündü Coraline. *Belki gidip başka yerlerde arasam daha iyi olur.* Taşın deliğinden son bir kez daha baktı: terk edilmiş tiyatro halâ kasvetli griydi ama şimdi çuvalın içinden, cilâlanmış kızılcık ağacı gibi zengin ve parlak kahverengi bir ışıltı geliyordu. Parıldayan şey her ne idiyse, duvardaki yaratığın ellerinden birinin içinde duruyordu.

Coraline nemli sahnede elinden geldiğince sessiz yürüdü. Çuvaldaki yaratığı rahatsız edip uyandırırsa, yaratığın gözlerini açıp kendisini göreceğinden korkuyordu. Ondan sonra da . . .

Ama o yaratığın kendisine bakmasından daha korkunç bir şey düşünemiyordu. Kalbi küt küt atıyordu. Bir adım daha attı.

Daha önce hiç bu kadar korkmamıştı ama yine de çuvala ulaşana kadar yürümeye devam etti. Sonra duvarda asılı olan çuvalın yapışkan beyazlığının içine elini soktu. Elini ilerlettikçe, çuval minik bir ateş gibi yavaşça çıtırdayıp bir örümcek ağı gibi, beyaz pamuk helva gibi eline ve giysilerine yapıştı. Elini yukarı doğru daha çok ilerletti ve sonunda ve bir cam bilyeyi tutan soğuk bir ele dokundu. Yaratığın derisi, jöleyle kaplanmış gibi kaygandı. Coraline bilyeyi kuvvetlice çekti.

Önce hiçbir şey olmadı: yaratık bilyeyi sıkıca tutmuştu.

Sonra, birer birer parmaklar açıldı ve bilye Coraline'in avucuna düştü. Yaratığın gözlerinin açılmadığını görüp rahatlayarak kolunu yapışkan ağdan dışarı çekti. El fenerini yaratığın yüzlerine doğru tuttu: yüzlerin Bayan Forcible'la Bayan Spink'in genç hallerine benzediğini düşündü. Ama bu yüzler, eriyip birbirinin içine geçerek tek bir korkunç şey halini almış iki balmumu topağı gibi birleştirilerek bir arada sıkıştırılmışlardı.

Aniden, yaratığın ellerinden birisi Coraline'in kolunu tutmaya çalıştı. Tırnakları Coraline'in cildine sürtündü ama tutmak için fazla kaygan olduklarından Coraline kolunu geri çekebildi. Ve sonra gözler açıldı, Coraline'e bakan ve parıldayan siyah düğmeden dört tane göz. Ve Coraline'in o güne kadar duyduğu seslere hiç benzemeyen iki ses aynı anda konuşmaya başladı. Biri mızıldayan ve fısıldayan, diğeri pencere camından çıkamayan kocaman ve sinirli bir karasinek gibi vızıldayan iki ses birlikte, tek kişi gibi "*Hırsız! Onu geri ver! Dur! Hırsız!*" dediler.

Köpek-yarasalar delirmiş gibi uçuşuyorlardı. Coraline geri çekilmeye başladı. İşte o zaman, bir zamanlar öteki Bayan Forcible ile öteki Bayan Spink olan şeyin çok korkunç olmasına karşın, kendi ağı ile duvara bağlı olduğunu anladı. Peşinden gelemezdi.

Köpek-yarasalar onun etrafında kanatlarını çırparak heyecanlı bir şekilde uçuşuyorlar ama ona zarar verecek bir şey yap-

mıyorlardı. Sahneden indi ve çıkış yolunu bulmak için el fenerini eski tiyatronun içinde sağa-sola çevirdi.

Kafasının içinde "Kaç bayan," diye bir kız sesinin inlediğini duydu. "Şimdi kaç. İki tanemizi aldın. Halâ kanın damarlarında akıyorken buradan kaç."

Coraline bilyeyi cebine, diğer bilyenin yanına attı. Kapıyı buldu, koştu ve açılana kadar çekti.

IX

Dışarıda, dünya şekilsizleşmiş, arkasında hiçbir biçim ya da gölge olmadan girdaplar yapan bir sise dönmüştü. Ev ise sanki eğrilmiş ve uzamıştı.

Coraline'e ev sanki kendisine doğru eğiliyor, tepeden bakıyormuş gibi geldi. Sanki bu bir ev değil, sadece bir ev kavramıydı ve Coraline, bu kavramı yaratan kişinin iyi birisi olmadığından emindi. O yapışkan örümcek ağı gibi şey koluna yapışmıştı. Coraline elinden geldiğince silerek kolunu temizledi. Evin gri pencereleri garip açılarda eğri büğrü duruyordu.

Öteki anne, kollarını kavuşturmuş, çimenlerin üstünde onu bekliyordu. Siyah düğmeden gözleri boş bakıyordu, ama sıkıca kenetlenmiş dudaklarından öfkeli olduğu anlaşılıyordu.

Coraline'i görünce uzun beyaz elini ileri uzattı ve bir parmağını kıvırarak gel işareti yaptı. Coraline ona doğru yürüdü. Öteki anne hiçbir şey söylemedi.

"İki tanesi bende," dedi Coraline. "Halâ bulmam gereken bir ruh daha var."

Öteki annenin yüzündeki ifade değişmedi. Belki de Coraline'in ne dediğini duymamıştı.

"Yani, bilmek istersin diye düşündüm," dedi Coraline.

"Teşekkür ederim Coraline," dedi öteki anne soğuk bir şekilde. Sesi yalnızca ağzından değil, sisin ve pusun içinden, evden ve gökyüzünden geliyordu. "Biliyorsun ki seni seviyorum," dedi.

Ve Coraline kendine engel olamayarak, başını evet anlamında salladı. Bu doğruydu: öteki anne onu seviyordu. Ama o Coraline'i bir cimrinin parayı sevdiği gibi, bir ejderhanın altınlarını sevdiği gibi seviyordu. Coraline, öteki annenin düğmeden gözlerinde kendisinin sahip olunacak bir eşyadan başka bir şey olmadığını biliyordu. Kendisine hoşgörü gösterilen, ama artık hareketleri eğlendirici olmaktan çıkmış bir evcil hayvan gibiydi.

"Senin sevgini istemiyorum," dedi Coraline. "Senden hiçbir şey istemiyorum."

"Yardım eli uzatmamı da mı istemiyorsun?" dedi öteki anne. "Şimdiye kadar çok iyiydin. Define avının geri kalan kısmında sana yardımcı olacak küçük bir ipucu isteyebileceğini düşünmüştüm."

"Ben kendi başıma iyiyim," dedi Coraline.

"Evet," dedi öteki anne. "Ama etrafa bir göz atmak için ön taraftaki daireye girmek istersen—hani boş olana—kapıyı kilitli bulacaksın. O zaman ne yapacaksın?"

"Hmmm," diyerek bunu kafasında bir süre tarttı Coraline. Sonra, "Anahtarı var mı?" dedi.

Öteki anne, düzleşmekte olan dünyadaki kağıt grisi sisin içinde öylece duruyordu. Başındaki siyah saçlar, sanki kendilerinin de bir fikirleri ve amaçları varmış gibi dalgalandılar. Birden bire, boğazının derinlerinden öksürdü ve sonra ağzını açtı.

Elini ağzına sokup, dilinin üstünden küçük, bronz bir anahtar çıkardı.

"İşte," dedi. "İçeri girmek için buna ihtiyacın olacak."

Anahtarı umursamazca Coraline'e doğru fırlattı. Coraline de, isteyip istemediğini hiç düşünmeden tek eliyle anahtarı havada yakaladı. Anahtar halâ biraz nemliydi.

Etraflarını ürpertici bir rüzgâr aldı ve Coraline titreyerek başını çevirdi. Tekrar yüzünü döndüğünde yalnızdı.

Güvensizce evin önüne dolandı ve boş dairenin dış kapısının önünde durdu. Bütün kapılar gibi bu da parlak yeşile boyanmıştı.

"Senin için hiç de iyi şeyler düşünmüyor," diye fısıldadı bir hayalet kulağına. "Sana yardım edeceğine inanmıyoruz. Bu bir tuzak olmalı."

"Evet, sanırım haklısınız," dedi Coraline. Sonra anahtarı deliğe soktu ve çevirdi.

Kapı sessizce açıldı ve Coraline de sessizce içeriye girdi.

Evin duvarları bayat süt rengiydi. Yerdeki ahşap parkelerin üstünde halı yoktu ama eskiden yerlerde duran halılarla kilimlerin tozlu izleri vardı.

İçeride mobilya yoktu, yalnızca eski mobilyaların izleri vardı. Duvarlar bomboştu; daha önce asılı duran resimlerin ya da fotoğrafların dikdörtgen şeklindeki, rengi atmış izleri vardı. Ortalık o kadar sessizdi ki, Coraline havada uçuşan toz zerrelerinin sesini duyabileceğini sandı.

Üzerine bir şeyin atlayabileceğinden bayağı endişe ettiğini fark ettiği için ıslık çalmaya başladı. Islık çalarsa, üzerine bir şeyin atlamasına engel olabileceğini düşündü.

Önce boş mutfaktan geçti. Sonra içinde dökme demirden bir küvet olan ve küvetin içinde de küçük bir kedi büyüklüğünde ölü bir örümcek bulunan boş banyodan geçti. Yerdeki büyük dikdörtgen şeklindeki toz izlerine bakarak son baktığı odanın bir zamanlar bir yatak odası olduğunu tahmin etti. Sonra bir şey gördü ve hınzırca gülümsedi. Yerdeki parke tahtalarının arasına yerleştirilmiş büyük, metal bir halkaydı bu. Coraline diz çöktü ve soğuk halkayı elleriyle tutup çekebildiği kadar sertçe yukarı doğru çekti.

Son derece yavaş, sert ve ağır bir şekilde, yerin menteşeli, kare şeklindeki bir bölümü açıldı: bu bir yer altı bölmesinin gizli kapağıydı. Coraline açılan kapağın aralığından karanlıktan başka bir şey göremedi. Elini aşağı uzattı ve el yordamıyla

soğuk bir elektrik düğmesi buldu. Düğmeye basarken çalışacağından çok umutlu değildi ama aşağıda bir yerlerde bir ampul yandı ve yerdeki delikten yukarıya sarı bir ışık sızdı. Aşağı inen basamaklardan başka bir şey görmüyordu.

Coraline elini cebine soktu ve delikli taşı çıkardı. Mahzene taşın deliğinden baktı ama bir şey göremedi. Taşı tekrar cebine soktu.

Aşağıdan nemli kil kokusu ile ekşi sirke gibi keskin, başka bir koku geliyordu.

Coraline delikten aşağı inerken endişeyle kapağa baktı. O kadar ağırdı ki, bir düşerse, aşağıdaki karanlıkta sonsuza kadar kapana kısılacağından emindi. Bir eliyle uzanıp kapağa dokundu ama o kımıldamadan yerinde duruyordu. Sonra yüzünü aşağıdaki karanlığa döndü ve merdivenlerden indi. Basamakların dibinde, duvarda paslanmış metalden bir elektrik düğmesi daha vardı. Klik diye açılana kadar Coraline düğmeye bastı ve alçak tavandan sarkan bir telin ucundaki ampul yandı. Ampulün verdiği cılız ışık, Coraline'in pul pul kabarmış mahzen duvarlarına çizilmiş olan resimlerin ne olduğunu anlamasına bile yetmiyordu. Kaba saba resimlere benziyorlardı. Göz resimleri ve üzüme benzer bir şeyler, altlarında da insan resimleri olup olmadığından pek emin olamadığı şeyler vardı.

Odanın bir köşesinde bir çöp yığını duruyordu: küflü kağıtlarla dolu mukavva kutular ve bir yığın çürüyen perde.

Coraline'in terlikleri beton zeminde hışırdıyordu. Kötü koku daha da yoğunlaşmıştı. Tam dönüp gitmek üzereydi ki, perde yığınının altından çıkmış bir ayak gördü.

Derin bir nefes aldı (ciğerlerini ekşi şarap ve küflü ekmek kokusu doldurdu) ve nemli kumaşı kenara çekerek az-çok insan ölçülerinde ve insan görünümünde bir şeyi ortaya çıkardı.

O loş ışıkta, o şeyin ne olduğunu anlaması biraz zaman aldı: ince, sopaya benzeyen el ve ayaklarıyla o şey bir böcek larvası gibi solgun ve kabarıktı. Kabarıp sönmüş bir ekmek hamuru gibi olan yüzünde neredeyse hiçbir organ yoktu.

Gözlerinin olması gereken yerde iki büyük, siyah düğme vardı.

Coraline'in tiksinti ve dehşetle aniden çıkardığı sesi duymuş ve uykudan uyanmış gibi o şey doğrulmaya başladı. Coraline olduğu yerde donakalmıştı. Şey, düğmeden iki gözü de doğrudan doğruya Coraline'e bakacak şekilde kafasını döndürdü. Ağızsız yüzünde bir ağız açıldı ve solgun bir şeyler dudaklarına yapışa yapışa, artık azıcık bile olsa babasınınkine benzemeyen bir sesle "Coraline," diye fısıldadı.

"Eh," dedi Coraline bir zamanlar öteki babası olan şeye, "en azından üzerime atlamadın."

Şeyin çöp gibi elleri yüzüne gitti ve yüzündeki balçığa şekil vererek burun gibi bir şey yaptı. Hiçbir şey söylemedi.

"Annemle babamı arıyorum," dedi Coraline. "Ya da diğer çocuklardan birinin çalınmış ruhunu. Buradalar mı?"

"Burada hiçbir şey yok," dedi solgun şey, belli belirsiz. "Tozdan, nemden ve unutulmaktan başka hiçbir şey yok." Şey beyaz, kocaman ve şekilsizdi. *Canavar* gibi diye düşündü Coraline, *ama aynı zamanda sefil.* Delikli taşı gözüne tuttu ve delikten baktı. Hiçbir şey yoktu. Solgun şey doğruyu söylüyordu.

"Zavallı şey," dedi. "Bahse girerim, seni bana çok fazla şey anlattığın için ceza olarak buraya göndermiştir."

Şey bir an duraksadı, sonra başıyla onayladı. Coraline nasıl olup ta bu solucan gibi şeyi babasına benzettiğini merak etti.

"Çok acı," dedi.

"Hiç hoşuna gitmedi," dedi bir zamanlar öteki babası olan şey. "Hem de hiç. Sen onun bayağı keyfini kaçırdın. Ve keyfi kaçtığında o da herkesin keyfini kaçırır. Bu onun tarzıdır."

Coraline onun saçsız başını okşadı. Cildi, sıcak ekmek hamuru gibi yapışkandı. "Zavallıcık," dedi. "Sen yalnızca onun yaptığı ve sonra bir kenara fırlattığı bir şeysin."

Şey hararetli bir şekilde başını sallayarak onaylarken sol gözündeki düğme tıngır mıngır beton zemine düştü. Şey, tek düğmeden gözüyle, onu kaybetmiş gibi boş boş etrafına bakındı. Sonunda onu gördü ve zorlanarak ağzını açıp, ıslak ve aceleci bir ses tonuyla "Kaç ufaklık. Burayı terk et. Sana zarar vermemi istiyor. Oyunu bitiremeyesin ve o kazansın diye seni

sonsuza dek bu mahzene kıstırmak istiyor. Sana zarar vermem için beni öyle zorluyor ki. Ona karşı gelemiyorum."

"*Karşı gelebilirsin,*" dedi Coraline. "Cesur ol."

Etrafına bakındı: bir zamanlar öteki babası olan şey onunla mahzenden çıkan merdivenin basamakları arasında duruyordu. Duvar boyunca merdivene doğru yavaş yavaş ilerlemeye başladı. Şey kemiksizmiş gibi, tek gözü yeniden ona dönecek şekilde büküldü. Büyüyor ve daha uyanık bir hal alıyor gibiydi. "Ne yazık ki," dedi, "karşı gelemiyorum."

Ve dişsiz ağzını kocaman açarak Coraline'e doğru atıldı.

Coraline'in tepki vermek için bir kalp atımı kadar vakti vardı. Aklına yapacak iki şey geliyordu: ya bağırıp kaçmaya çalışacak ve kötü aydınlatılmış bir mahzende solucan gibi kocaman bir şey tarafından yakalanana kadar kovalanacaktı, ya da başka bir şey yapacaktı.

Başka bir şey yaptı.

Şey yakalamak için ona uzandığında, Coraline elini uzatıp onun sağlam kalan düğmeden gözünü tuttu ve olanca gücüyle asıldı.

Bir an, hiçbir şey olmadı. Sonra düğme yerinden koptu ve Coraline'in elinden uçup duvarlara çarparak mahzenin zeminine düştü.

Şey olduğu yerde donakaldı. Solgun kafasını geriye atarak ve ağzını korkunç bir şekilde açarak, etrafını göremediği için

öfke ve çaresizlik içinde haykırdı. Sonra bir telaş içinde az önce Coraline'in durduğu yere doğru atıldı.

Ama Coraline artık orada durmuyordu. Parmak uçlarında yürüyerek, olabildiğince sessiz bir şekilde, kendisini duvarlarında kaba saba resimler olan loş mahzenden çıkaracak olan basamakları çıkmaya başlamıştı. Ama gözlerini aşağıda kalan solgun şeyin kendisini ararken çırpınıp kıvrandığı zeminden alamıyordu. Sonra yaratık, sanki bir emir almış gibi, hareket etmeyi bıraktı ve kör kafası bir tarafa doğru eğildi.

Beni dinliyor, diye düşündü Coraline. *İyice sessiz olmalıyım.* Yukarı doğru bir adım daha atarken, ayağı basamaktan kaydı ve şey onu duydu.

Başı ona doğru döndü. Bir an için silkinip aklını başına toplar gibi göründü. Sonra bir yılan kadar hızlı bir şekilde Coraline'e doğru basamaklardan kayarak, sürünerek çıkmaya başladı. Coraline son yarım düzine basamağı deli gibi koşarak çıktı ve tozlu yatak odasının zeminine doğru kendisini yukarı çekti. Hiç ara vermeden ağır kapağı kendisine doğru çekti ve bıraktı. Büyük bir şey kapağa alttan çarparken kapak gürültülü bir şekilde yerine oturdu. Sallanıyor ve takırdıyordu ama yerinden kımıldamadı.

Coraline derin bir nefes aldı. Eğer evde mobilya olsaydı, bir sandalye bile olsa Coraline onu çekip kapağın üstüne getirecekti ama hiçbir şey yoktu.

Koşmadan, olabildiğince hızlı yürüyerek evden dışarı çıktı ve ön kapıyı da dışarıdan kilitledi. Kapının anahtarını paspasın altına bıraktı. Sonra sokağa çıktı.

Öteki annenin orada durup, kendisini bekliyor olacağını tahmin ediyordu, ama dünya sessiz ve boştu.

Coraline evine gitmek istiyordu.

Kollarını gövdesinin etrafına sardı ve kendi kendine cesur olduğunu söyledi ve buna neredeyse inandı. Sonra, aslında sis olmayan sisin içinde, evin yanı sıra yürüyerek yukarı çıkmak için merdivenlere yöneldi.

X

Coraline, kendi dünyasında deli ihtiyarın yaşadığı en üst kata gitmek için binanın dışındaki merdivenlerden yukarı çıktı. Bir keresinde, gerçek annesi bir hayır işi için bağış toplarken annesiyle birlikte oraya çıkmıştı. Pos bıyıklı deli ihtiyar evin içinde annesinin daha önce bıraktığı zarfı ararken onlar da açık olan dış kapının önünde beklemişlerdi. Ev acayip yemekler, pipo tütünü ve Coraline'in tanımlayamadığı garip, keskin, peynirimsi bir şeyler kokuyordu. Durdukları yerden daha ileriye gitmek, içeri girmek istememişti.

"Ben bir kâşifim," dedi Coraline yüksek sesle. Ama sözleri puslu havada boğuk çıktı. Mahzenden kurtulmayı becermemiş miydi?

Evet becermişti. Ama Coraline bu dairenin daha kötü olacağından adı gibi emindi.

Evin en üst katına ulaştı. En üst kat bir zamanlar çatı katıydı ama bu çok eskidendi.

Yeşile boyanmış kapıyı çaldı. Kapı kendiliğinden açıldı ve Coraline içeri girdi.

Gözlerimiz keskin, çelik gibi sinirlerimiz
Kuyruklarımız uzun, sivridir dişlerimiz
Hep birlikte sana gününü göstereceğiz
Çıktığımız zaman yuvalarımızdan biz

diye fısıldadı bir düzineden fazla minik ses. Karanlık dairenin tavanının duvarlarla birleştiği yerler o kadar alçaktı ki, Coraline neredeyse yukarı uzanıp tavana dokunabilirdi.

Kırmızı gözler ona bakıyordu. Yaklaştığında, küçük pembe ayaklar kaçıştı ve karanlık gölgeler gibi, kenarlardaki öbür gölgelere karıştı.

Burası, gerçek deli ihtiyarın evinden çok daha kötü kokuyordu. Oradaki koku yemeklerden geliyordu (Coraline'e göre tatsız yemeklerdi ama o bunun bir zevk meselesi olduğunu biliyordu. Kendisi baharatları, çeşitli otları ve egzotik şeyleri sevmiyordu). Burası ise, sanki dünyadaki bütün egzotik yiyecekler ortalıkta çürümeye terk edilmiş gibi kokuyordu.

"Küçük kız," diye hışırdayan bir ses geldi uzaktaki bir odadan.

"Efendim," dedi Coraline. *Korkmuyorum*, dedi kendi kendine ve düşündükçe bunun doğru olduğunu anladı. Burada onu korkutan hiçbir şey yoktu. Bütün bunlar—hattâ mahzendeki şey bile—aldatmacalardı. Öteki annenin yaptıklarının hepsi, koridorun diğer tarafındaki gerçek insanların ve

gerçek şeylerin korkunç ve bozuk taklitleriydi. Coraline, aslında öteki annenin hiçbir şeyi tam olarak yapmayı becerememediğine karar verdi. Ancak gerçekte var olan şeyleri eğip bükerek kopyalayabiliyordu.

Ve sonra Coraline, gerçek dünyadaki şöminenin üstü boş olduğu halde, öteki misafir odasındaki şöminenin üstüne acaba öteki anne neden bir kar küresi koymuş diye düşünmeye başladı.

Bu soruyu kendi kendine sorduğu anda bir yanıtın olduğunu anladı.

Sonra o ses yeniden duyuldu ve aklından geçen düşünceleri böldü.

"Buraya gel, küçük kız. Ne istediğini biliyorum, küçük kız." Hışırdayan, kulağı tırmalayan ve kuru bir sesti bu. Coraline'in aklına kocaman bir ölü böcek geldi. Tabii bunun saçma olduğunu biliyordu. Ölü bir şeyin, özellikle de ölü bir böceğin sesi nasıl çıkabilirdi ki?

Alçak ve eğik tavanlı odalardan geçerek, en sondaki odaya geldi. Bu bir yatak odasıydı ve öteki üst katta oturan deli ihtiyar odanın diğer ucunda, yarı karanlıkta paltosuna sarınmış ve şapkasını giymiş, oturuyordu. Coraline içeri girince konuşmaya başladı. "Hiçbir şey değişmedi küçük kız," dedi. Sesi kurumuş yaprakların ezildiklerinde çıkardığı hışırdama ses gibiydi. "Yapacağına yemin ettiğin şeyleri yapsan ne olacak?

Sonra ne olacak? Hiçbir şey değişmedi. Evine gideceksin. Evinde sıkılacaksın. Seni ihmal edecekler. Kimse seni dinlemeyecek, yani gerçek anlamda dinlemeyecek. Sen onların anlayabileceğinden çok daha akıllı ve sessizsin. Adını bile doğru dürüst söyleyemiyorlar."

"Bizimle kal," dedi odanın diğer ucundaki adam. "Biz seni dinleriz, seninle oynarız ve seninle birlikte güleriz. Öteki annen senin keşfetmen için kocaman dünyalar kurar ve onları işin bittiğinde her gece yıkar. Her geçen gün bir öncekinden daha aydınlık ve güzel olur. Oyuncak kutusunu hatırlıyor musun? Bütün bir dünya onun gibi olsaydı ve herşey de senin için yapılmış olsaydı fena mı olurdu?"

"Peki, ne yapacağımı bilmediğim, okuyacak ya da izleyecek bir şeyin olmadığı, gidebileceğim hiçbir yerin olmadığı ve sonsuza kadar sürecekmiş gibi gelen gri, nemli günler de olacak mı?" diye sordu Coraline.

Adam gölgelerin içinden "Asla," dedi.

"Peki tarif üzerine yapılan, sarımsaklı ve tarhunlu ve yeşil fasülyeli berbat yemekler olacak mı?"

Yaşlı adamın şapkasının altındaki ses "Her yemek bir eğlence olacak," diye fısıldadı. "Tam anlamıyla hoşuna gitmeyen hiçbir şey boğazından geçmeyecek."

"Peki fosforlu yeşil eldivenlerim ve kurbağa şeklinde lastik çizmelerim de olabilir mi?" diye sordu Coraline.

"Kurbağalar, ördekler, gergedanlar, ahtapotlar—ne istersen. Dünya her gün senin için özel olarak kurulacak. Eğer burada kalırsan istediğin her şeye sahip olabilirsin."

Coraline iç çekti. "Gerçekten anlamıyorsun, değil mi?" dedi. "Her istediğim şeye sahip olmak *istemiyorum*. Kimse bunu istemez. Gerçekten. Eğer istediğim her şeye sahip olsaydım ne eğlencesi kalırdı ki? Öylece, canım istediğinde. Bunun *hiçbir anlamı olmazdı*. Sonra ne olurdu?"

"Anlamıyorum," dedi fısıldayan ses.

"Tabii ki anlamıyorsun," dedi Coraline delikli taşı gözüne doğru kaldırarak. "Sen yalnızca onun yaptığı, üst kattaki deli ihtiyarın kötü bir kopyasısın."

"Hattâ artık o bile değilim," dedi ölgün, fısıldayan ses. Adamın paltosunun göğüs kısmından bir parıltı geliyordu. Parıltı, taşın deliğinden bakınca bir yıldız gibi mavi-beyaz ışıldıyordu. Adamı dürtmek için sopa gibi uzun bir şey olsa diye düşündü Coraline: odanın diğer tarafında duran, bu gölge gibi adama daha fazla yaklaşmak istemiyordu.

Coraline adama doğru bir adım attı ve adam dağıldı. Paltonun kollarından ve içinden, karanlıkta gözleri kırmızı kırmızı parlayan yirmiden çok fare fırladı. Bıcırdayarak kaçıştılar. Palto dalgalandı ve ağır bir şekilde yere yığıldı. Şapka odanın bir köşesine yuvarlandı.

Coraline bir elini uzatarak paltoyu açtı. Yağlıydı, ama içi

boştu. Son cam bilyeden eser yoktu. Taşın deliğinden bakıp gözlerini kısarak odayı taradı ve kapıda, yer hizasında bir yıldız gibi parıl parıl parıldayan bir şey gördü. Bilye en büyük farenin ön pençelerinin arasındaydı. Coraline baktığında fare kayıp gitti.

Coraline kürenin peşinden koşarken diğer fareler odanın dört bir köşesinde saklandıkları yerlerden onu seyrediyorlardı.

Fareler, özellikle kısa mesafelerde insanlardan daha hızı koşarlar. Ama ön pençelerinin arasında kocaman bir cam bilye taşıyan iri bir fare, azimle koşan bir kızla (yaşına göre biraz ufak tefek de olsa) boy ölçüşemez. Küçük siyah fareler dikkatini dağıtmak için yoluna çıkıp sağa-sola koşturmaya başladılar ama Coraline gözünü, çatı katındaki daireden çıkmak için ön kapıya doğru koşturan ve cam bilyeyi taşıyan fareye dikmişti.

Binanın dışındaki merdivenin başına vardılar.

Merdivenden aşağı koşarken Coraline evin kendisinin de değişmeye devam ettiğini, daha belirsiz bir hâl almaya ve yassılaşmaya başladığını fark etti. Şimdi bir evi değil de daha çok bir ev fotoğrafını andırıyordu. Kendisini merdiven basamaklarını paldır-küldür inerek önündeki farenin peşinden koşturmaya verdi. Aradaki mesafeyi kapattığından emindi ve aklında başka bir hiçbir şeye yer yoktu. Kat arasına gelirken hızlı koştuğunu—çok hızlı koştuğunu—fark etti ve ayağı kaydı ve burkuldu ve Coraline betona çakıldı.

Sol dizi sıyrılmış, derisi kalkmıştı. Kendini durdurmak için uzattığı elinin avucundaki deri de soyulmuş ve yaranın içine minik taş parçacıkları girmişti. Biraz canı yanıyordu ve bir süre sonra canının daha çok yanacağını da biliyordu. Çarçabuk avucundaki taş parçacıklarını temizleyerek ayağa kalktı. Çok geç kaldığını, bu yarışı kaybettiğini bilerek toprak seviyesine giden son basamaklardan indi.

Fareyi bulmak için etrafına bakındı ama fare cam bilyeyle birlikte ortadan kaybolmuştu.

Derisinin soyulduğu yer yanıyordu ve pijamasının delinmiş olan diz bölümünden damla damla kan geliyordu. Annesinin, Coraline'in bisikletinin destekleyici tekerleklerini çıkardığı o yaz günü kadar kötüydü durumu. Ama o zaman, bütün o yara bereye rağmen (dizindeki yaralar daha sonra birkaç kez kabuk değiştirmişti) bir şeyi başarmış olduğunu hissetmişti. Bir şeyler öğreniyordu. Daha önce nasıl yapılacağını bilmediği bir şeyler yapıyordu. Şimdi ise içinde soğuk bir yenilgi duygusundan başka bir şey yoktu. Hayalet çocukları, annesiyle babasını ve kendi kendisini yarı yolda bırakmıştı. Hiçbir şeyi becerememişti.

Gözlerini kapattı ve yeryüzünün kendisini yutmasını diledi.

Bir öksürme sesi geldi.

Gözlerini açtı ve fareyi gördü. Merdivenlerin bittiği yerdeki tuğladan yapılmış yolda yüzünde şaşırmış gibi bir ifadeyle

yatıyordu—yüzü vücudunun geri kalanından birkaç santim uzaktaydı. Bıyıkları kaskatı kesilmiş, gözleri kocaman açılmış, sarı ve sivri dişleri ortaya çıkmıştı. Boynunda sanki bir yaka gibi taze kandan bir çizgi vardı.

Kafası kopmuş farenin yanı başında, yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle kara kedi duruyordu. Bir pençesi gri cam kürenin üstündeydi.

"Sanırım," dedi kedi, "sana farelerden hiç hoşlanmadığımı söylemiştim. Ancak, bu fareye ihtiyacın var gibi görünüyordu. İşine karışmama kızmamışsındır umarım."

"Ha evet," dedi Coraline soluk soluğa, "öyle bir şey—söylemiş—olabilirsin."

Kedi pençesini kaldırdı ve küre Coraline'e doğru yuvarlandı. Coraline küreyi yerden aldı. Kafasının içinde, son bir ses aceleyle ona fısıldadı.

"O sana yalan söyledi. Seni asla bırakmayacak, artık seni ele geçirdi. Kendi doğasını değiştirmeyeceği gibi, hiçbirimizi de asla bırakmayacak." Coraline'in tüyleri ürperdi. Kızın sesinin doğru söylediğini biliyordu. Bilyeyi, diğerlerinin yanına, sabahlığının cebine koydu.

Üç bilye de ondaydı artık.

Yapması gereken tek şey annesiyle babasını bulmaktı.

Ve Coraline şaşırarak, işin bu kısmının kolay olduğunu fark etti. Annesiyle babasının nerede olduklarını tam olarak biliyordu.

Eğer durup bir dakika düşünmüş olsaydı bunu hep bildiğini fark edebilirdi. Öteki anne yaratamıyordu. Yalnızca var olan şeylerin biçimlerini değiştirebiliyor ve onları kıvırıp bükerek farklı şekiller verebiliyordu.

Evindeki şöminenin üstü bomboştu. Bunu bildiği için başka bir şeyi de biliyordu.

"Öteki anne. Sözünü tutmayacak. Bizi serbest bırakmayacak," dedi Coraline.

"Bu beni hiç şaşırtmaz," dedi kedi."Daha önce de söylediğim gibi, hile yapmayacağının bir garantisi yoktur." Sonra başını kaldırdı. "Hey . . . şuna baksana,"

"Neye?"

"Arkana bak," dedi kedi.

Ev daha da yassılaşmıştı. Artık bir fotoğraf gibi bile görünmüyordu—daha çok bir çizim, gri bir kağıdın üstüne karakalemle yapılmış kaba bir karalama gibiydi.

"Ne olursa olsun," dedi Coraline, "fareyi yakalamakta bana yardım ettiğin için sağ ol. Sanırım artık işimi bitirmek üzereyim. Sen sisin içine ya da her nereye gidiyorsan oraya git, ben de, şey, umarım eve dönünce seni tekrar görebilirim. Eğer eve gitmeme izin verirse tabii."

Kedinin tüyleri kabarmıştı ve kuyruğu da baca süpürgesi gibi diken diken olmuştu.

"Sorun ne?" diye sordu Coraline.

"Yok oldu," dedi kedi. "Artık orada değil. Buraya giriş-çıkış yolları dümdüz oldu."

"Bu kötü bir şey mi?"

Kedi kuyruğunu indirip, sağa-sola doğru öfkeyle sallamaya başladı. Gırtlağından alçak bir hırıldama sesi çıkardı. Yürüyerek bir daire çizdi ve sırtını Coraline'e döndü. Sonra kaskatı bir şekilde ve adım adım, bacağına değene kadar Coraline'e doğru geri geri yürüdü. Coraline elini uzatıp onun sırtını sıvazladı. Kalbinin ne kadar hızlı attığını hissedebiliyordu. Fırtınanın ortasında kalmış kuru bir yaprak gibi tir tir titriyordu.

"Korkma," dedi Coraline. "Her şey daha iyi olacak. Seni eve götüreceğim."

Kedi hiçbir şey söylemedi.

"Haydi bakalım, kedi," dedi Coraline. Basamaklara doğru bir adım attı ama kedi olduğu yerde kalakalmıştı. Çok berbat ve garip bir şekilde çok daha küçük görünüyordu.

"Eğer buradan çıkmanın tek yolu onun yanından geçmekse," dedi Coraline, "o zaman biz de o yoldan gideriz." Kedinin yanına geldi, eğildi ve onu kucağına aldı. Kedi direnmedi. Yalnızca titriyordu. Coraline ön bacaklarını omzuna koyduğu kediyi alt tarafından bir eliyle destekliyordu. Kedi ağırdı ama taşınmayacak kadar da değil. Coraline'in avucunu, elindeki sıyrıklardan sızan kanı yaladı.

Coraline kendi evlerine doğru basamakları adım adım çıktı. Cebinde şıkırdayan bilyelerle delikli taşın ve omzuna yaslanmış kedinin farkındaydı.

Şimdi küçük bir çocuğun kötü bir karalaması haline gelmiş olan evlerinin ön kapısına vardı. Elinin kapıyı yırtıp içinden geçeceğini ve ardında, karanlıkta ortalığa saçılan yıldızlardan başka hiçbir şey olmadığını ortaya çıkaracağını bekleyerek kapıyı itti.

Ama kapı açıldı ve Coraline içeri girdi.

XI

Coraline evine girdiğinde (daha doğrusu kendisinin olmayan eve girdiğinde) içerisinin, evin dışı gibi boş bir çizime dönüşmediğini görerek sevindi. Derinlik, gölgeler ve o gölgelerin içinde Coraline'in dönüşünü bekleyen birisi vardı.

"Demek geri döndün," dedi öteki anne. Memnun olmuş görünmüyordu. "Yanında da kötü bir yaratık getirmişsin."

"Hayır," dedi Coraline. "Bir arkadaşımı getirdim." Ellerinin arasındaki kedinin sanki oradan uzaklaşmak istiyormuş gibi kasıldığını hissetti. Coraline rahatlamak için kediye bir oyuncak ayıymış gibi sarılmak istiyordu ama kedilerin sıkıştırılmaktan nefret ettiklerini biliyor ve korkmuş kedilerin rahatsız edildiklerinde sizden yana olsalar bile ısırıp tırmalayabileceklerini düşünerek çekiniyordu.

"Biliyorsun ki seni seviyorum," dedi öteki anne duygusuz bir sesle.

"Bunu çok komik bir şekilde gösteriyorsun," dedi Coraline. Koridor boyunca yürüdü ve öteki annenin gözlerini kırpmadan

kendisini izlediğini fark etmemiş gibi misafir odasına doğru dönüp yavaş ve sağlam adımlarla yürüdü. Büyük annesinin ağır mobilyaları halâ oradaydı ve garip meyvelerin resmi duvarda duruyordu (ama şimdi resimdeki meyveler yenmişti ve geride yalnızca yenmiş bir elmanın kahverengileşmekte olan göbeği, birkaç şeftali ve erik çekirdeği ile üzümleri yenmiş bir üzüm salkımı kalmıştı). Aslan pençeli sehpa, sanki bir şeyler yapmak için sabırsızlanıyormuş gibi tahta pençeli ayaklarıyla halıyı tırmalamıştı. Odanın öteki ucunda, bir zamanlar başka bir yerde tuğladan örülmüş bir duvara açılan ahşap kapı duruyordu. Coraline gözlerini ona dikmemeye çalıştı. Pencereden sisten başka bir şey görünmüyordu.

Coraline gerçeklerin açığa çıkmasının zamanının gelip çattığını biliyordu.

Öteki anne onun peşinden odaya girmişti. Şimdi odanın ortasında, Coraline ile şöminenin arasında duruyor, siyah düğmeden gözleriyle ona üstten bakıyordu. İlginç, diye düşündü Coraline. Öteki anne şu anda hiç de annesine benzemiyordu. Nasıl olup da ikisinin arasında bir benzerlik gördüğüne şaşıyordu. Öteki anne dev gibiydi—başı neredeyse tavana değecekti—ve bir örümceğin beyaz karnı gibi çok solgun bir rengi vardı. Saçları başının üstünde bükülüyor ve kıvrılıyordu ve dişleri de bıçak gibi sivriydi.

"Eee?" dedi öteki anne birden. "Neredeler?"

Coraline bir koltuğa yaslanıp sol eliyle omzundaki kedinin duruşunu düzeltti, sağ elini cebine soktu ve üç cam bilyeyi çıkardı. Buzlu gri renkteydiler ve avucunda şıkırdıyorlardı. Öteki anne onları almak için beyaz parmaklarını uzattı ama Coraline bilyeleri hemen cebine koydu. O anda, kedinin daha önce söylediklerinin doğru olduğunu anladı. Öteki annenin onu serbest bırakmaya ya da sözünde durmaya hiç niyeti yoktu. Bu onun için bir eğlenceden başka bir şey değildi. "Dur bakalım," dedi. "Daha işimiz bitmedi, değil mi?"

Öteki anne kötü kötü baktı ama sonra tatlı bir şekilde gülümsedi. "Hayır," dedi. "Bitmedi. Ne de olsa daha annenle babanı bulman gerekiyor, öyle değil mi?"

"Evet," dedi Coraline. *Şöminenin üstüne bakmamalıyım* diye düşündü. *Hatta bunu düşünmemeliyim bile.*

"Evet?" dedi öteki anne. "Onları da ortaya çıkar. Tekrar mahzene bakmak ister misin? Oraya sakladığım başka ilginç şeyler de var, biliyorsun."

"Hayır," dedi Coraline. "Annemle babamın nerede olduğunu biliyorum." Kedi kollarında ağırlaşmıştı. Pençelerini omzundan ayırarak onu biraz kendisinden ileri itti.

"Neredeler?"

"Onları saklayabileceğin her yere baktım. Belli ki evin içinde değiller."

Öteki anne hiç renk vermedi. Dudakları sıkıca kenetlenmiş,

balmumundan bir heykel gibi öylece duruyordu. Saçları bile hareket etmiyordu.

"Yani" diye devam etti Coraline, iki eliyle kara kediyi tuttu." Olabilecekleri tek yeri biliyorum. Onları evlerin arasındaki geçide sakladın, öyle değil mi? Şu kapının arkasındalar." Başıyla köşedeki kapıyı işaret etti.

Öteki anne heykel gibi hareketsiz durmaya devam ediyordu ama dudaklarının kenarı ince bir sırıtışla kıvrılmıştı. "Ah, oradalar, öyle mi?"

"Neden kapıyı açmıyorsun?" dedi Coraline. "Tabii ki oradalar."

Orasının evine giden tek yol olduğunu biliyordu. Her şey, öteki annenin kazanmakla kalmayıp kazandığını göstermekten şeytanca bir zevk duymak istemesine bağlıydı.

Öteki anne elini yavaşça önlüğünün cebine soktu ve siyah demir anahtarı çıkardı. Kedi, sanki Coraline'in kucağından inmek istiyormuş gibi kıpırdandı. *Yalnızca birkaç saniye daha burada kal*, diye içinden geçirdi Coraline. *İkimizi de eve ulaştıracağım. Ulaştıracağım dedim. Söz.* Kedinin kollarında biraz da olsa rahatladığını hissetti.

Öteki anne kapıya doğru yürüdü ve anahtarı deliğe soktu.

Sonra çevirdi.

Coraline kilidin ağır bir şekilde *trak* diye döndüğünü duydu. Çok yavaşça ve adım adım şömineye doğru geri çekilmeye başlamıştı.

Öteki anne kapının kolunu bastırıp kendine doğru çekerek kapının ardındaki karanlık ve boş koridoru ortaya çıkardı. Ellerini koridora doğru sallayarak "İşte," dedi. Yüzündeki haz duygusu çok kötü bir görüntüydü. "Yanıldın! Annenle babanın nerede oldukların *bilmiyorsun*, değil mi? Orada değiller." Dönüp Coraline'e baktı. "Şimdiii," dedi, "sonsuza kadar, daima burada kalacaksın."

"Hayır," dedi Coraline. "Kalmayacağım." Ve yapabildiği kadar sert bir şekilde kediyi öteki anneye doğru fırlattı. Kedi miyavlayarak öteki annenin başının üstüne zıpladı. Öfkeyle ve vahşice dişlerini gösterip, pençeleriyle sertçe onun kafasını tırmalamaya başladı. Yine kabarmış olan tüyleriyle gerçek hayatta olduğundan iki kat daha büyük görünüyordu.

Coraline, ne olacağını görmeyi beklemeden şöminenin üstüne uzandı ve kar küresini sıkıca tutup sabahlığının cebine daldırdı.

Kedi derinden bir uluma sesi çıkarak dişlerini öteki annenin yanağına geçirdi. Öteki anne elleriyle kediye vurmaya çalışıyordu. Beyaz yüzündeki yarıklardan kan—kan gibi kırmızı değil de katran gibi kapkara bir sıvı—akıyordu. Coraline kapıya koştu.

Anahtarı delikten çıkardı.

"Bırak onu! Hadi gel" diye kediye bağırdı. Kedi tıslardı ve neşter gibi keskin tırnaklı pençeleriyle öteki annenin yüzünü deli gibi son bir kez tırmalayarak burnundaki pek çok yarıktan

kara bir balçık sızmasına neden oldu. Sonra Coraline'in tarafına doğru sıçradı. "Çabuk!" dedi Coraline. Kedi ona doğru koştu ve ikisi birlikte karanlık koridora girdiler.

Koridor odadan daha soğuktu. Sanki sıcak bir günde mahzene inmiş gibiydiler. Kedi bir an duraksadı ama sonra öteki annenin kendilerine doğru geldiğini görünce Coraline'in yanına koştu ve bacaklarının yanında durdu.

Coraline kapıyı kapatmaya başladı.

Kapı beklediğinden ağırdı. Coraline onu sanki sert bir rüzgâra karşı kapatmaya çalışıyormuş gibi zorlanıyordu. Sonra diğer taraftan bir şeylerin kapıyı çekmeye başladığını fark etti.

Kapan! diye aklından geçirdi. Sonra yüksek sesle "Hadi, *lütfen*," dedi. Ve kapının, hayali rüzgâra rağmen kapanmaya başladığını hissetti.

Birden bire, koridorda kendisiyle birlikte başka insanların da olduğunu fark etti. Başını çevirip onlara bakamadığı halde kim olduklarını biliyordu. "Lütfen bana yardım edin," dedi. "Hepiniz."

Koridordaki diğer insanlar—üç çocuk ve iki büyük—her nasılsa, kapıya dokunamayacak kadar hayaliydiler. Ama elleri, büyük demir kapı kolunu tutan Coraline'in ellerinin üstüne kenetlendi ve Coraline birden kendisini güçlü hissetti.

"Sakın bırakmayın Bayan! Sıkı tutun! Sıkı tutun!" diye fısıldadı bir ses kafasının içinde.

Bir diğeri, "Çek kız, çek!" diye fısıldadı.

Ve sonra annesinin sesine—kendi annesinin, gerçek, harika, insanı sevinçten deli eden, sinirden çıldırtan, muhteşem sesine—benzeyen bir ses "Aferin, Coraline," dedi ve bu yeterli oldu.

Kapı kayar gibi kolayca kapanmaya başladı.

Kapının ardından bir ses "Haaayıır!" diye bağırdı. Artık bir insan sesine hiç benzemiyordu.

Kapanan kapının aralığından bir şey Coraline'e doğru uzanıp onu yakalamaya çalıştı. Coraline ani bir hareketle başını geri çekti ama bunun üzerine kapı yeniden açılmaya başladı.

"Eve gideceğiz," dedi Coraline. "Hepimiz. Bana yardım edin." Kendisini yakalamaya çalışan parmaklardan kurtulmak için başını eğdi.

İşte o zaman, hayalet eller sanki kendisinin içinden geçerek kapıya yüklendi ve Coraline'e artık tükenmiş olan gücünü geri verdi. Kapının arasında bir şey kalmış gibi son bir direnişten sonra tahta kapı büyük bir gürültüyle kapandı.

Coraline'in başının hizasından bir şey düştü ve tangırtıyla yere oturdu.

"Haydi gel!" dedi kedi. "Burası durulacak yer değil. Çabuk ol."

Coraline karanlık koridorda bir şeylere çarpmamak ya da karanlıkta yönünü kaybetmemek için ellerini duvarda kaydırarak koşabildiği kadar hızla koşmaya başladı.

Yokuş yukarı koşarken yol ona hiç bitmeyecekmiş gibi uzun geldi. Dokunduğu duvar artık biraz daha sıcak ve yumuşak gibiydi ve fark etti ki, kuş tüyü gibi yumuşacık bir kürkle kaplıydı. Nefes alır gibi kımıldıyordu. Elini hızla geri çekti.

Karanlıkta rüzgârlar uğulduyordu.

Bir şeylere çarpmaktan korkuyordu ve bir elini yeniden duvara doğru uzattı. Bu kez dokunduğu şey sıcak ve ıslaktı. Sanki elini birisinin ağzına sokmuştu. Küçük bir çığlık atarak elini geri çekti.

Gözleri artık karanlığa alışmıştı. İlerisinde, hafifçe parlayan şekiller halindeki üç çocuk ve iki büyüğü kısmen seçebiliyordu. Karanlıkta önünden yürüyen kedinin ayak seslerini de duyabiliyordu.

Ve birden bire ayaklarının arasından, Coraline'i neredeyse korkudan havaya zıplatan bir şey seğirtti. Kendisine hakim oldu ve düşmeden, hızını koruyarak hareket etmeye devam etti. O koridorda yere düşerse bir daha asla kalkamayacağını biliyordu. O koridor her ne idiyse, öteki anneden bile çok daha yaşlıydı, derindi, yavaştı ve Coraline'in orada olduğunu da biliyordu . . .

Sonra gün ışığı göründü ve Coraline oflayıp puflayarak ışığa doğru koştu. Cesaretlendirici bir şekilde "Neredeyse geldik," diye seslendi ama ışığa çıkınca hayaletlerin kaybolduklarını ve yalnız başına kaldığını fark etti. Onlara ne olduğunu

düşünecek zamanı yoktu. Nefes nefese, sendeleyerek kapıdan içeri girdi ve kapıyı, aklınıza gelebilecek en büyük ve tatmin edici gürültüyle çarparak kapattı.

Anahtarla kapıyı kilitledi ve anahtarı cebine koydu.

Kara kedi, pembe dili dışarıda ve gözleri de ardına açılmış olarak odanın en uzak köşesine kıvrılmıştı. Coraline oraya gitti ve kedinin yanına çömeldi.

"Kusura bakma," dedi. "Seni ona attığım için üzgünüm. Ama hepimizin kurtulması için onun dikkatini dağıtabilecek tek şey buydu. Asla sözünde durmayacaktı, değil mi?"

Kedi başını kaldırıp ona baktı, sonra da zımpara kağıdı gibi diliyle Coraline'in parmaklarını yalayıp başını eline koydu. Boğazından alçak sesle mırrrrr diye sesler çıkarmaya başladı.

"Öyleyse halâ arkadaşız?" dedi Coraline.

Büyük annesinin rahatsız koltuklarından birine oturdu ve kedi de onun kucağına atlayıp rahatça yayıldı. Pencereden gelen ışık gün ışığıydı. O beyaz sis değil, gerçek, altın rengi bir öğleden sonra aydınlığı . . . Gökyüzü bir ardıç kuşunun yumurtası gibi masmaviydi. Coraline ağaçları ve ağaçların ötesindeki ufukta rengi mor ve griye çalan yeşil tepeleri görüyordu. Gökyüzü hiç bu kadar *gökyüzü* gibi görünmemişti, dünya hiç bu kadar *dünya* gibi olmamıştı.

Coraline ağaçların yapraklarına ve pencerenin dışındaki kayın ağacının gövdesinin çatlamış kabuğundaki ışık ve gölgelere

baktı. Sonra da kucağına, parlak güneş ışığının kedinin kafasındaki her tüyü nasıl aydınlattığına ve beyaz bıyıklarını nasıl altın rengine döndürdüğüne baktı.

Daha önce hiçbir şey bu kadar *ilginç* olmamıştı diye düşündü.

Ve dünyanın ilginçliğine dalmış olan Coraline, büyük annesinin rahatsız koltuğuna bir kedi gibi kıvrılmış olduğunun ve derin, rüyasız bir uykuya daldığının ancak hayal meyal farkına vardı.

XII

Annesi yavaşça sarsarak Coraline'i uyandırdı.

"Coraline?" dedi. "Bir tanem, uyuyakalmak için ne komik bir yer seçmişsin. Gerçekten bu oda yalnızca konuklar için. Evin her tarafında seni aradık."

Coraline esnedi ve gözlerini kırpıştırdı. "Özür dilerim," dedi. "Uyuyakalmışım."

"Farkındayım," dedi annesi. "Bu kedi de nereden çıktı? İçeri girdiğimde ön kapıda bekliyordu. Kapıyı açtığımda ok gibi dışarı fırladı."

"Herhalde yapacak işleri vardı," dedi Coraline. Sonra annesini öyle bir sıkı kucakladı ki kolları ağrıdı. Annesi de Coraline'e sarıldı.

"Akşam yemeği on beş dakikaya kadar hazır olur," dedi annesi. "Ellerini yıkamayı unutma. *Bak* şu pijamanın haline. Zavallı dizine ne yaptın?"

"Düştüm," dedi Coraline. Banyoya gidip ellerini yıkadı, dizindeki kurumuş kanı temizledi. Kesik ve sıyrıklarına merhem sürdü.

Odasına gitti—gerçek odasına, kendi odasına. Ellerini sabahlığının ceplerine sokup üç bilyeyi, delikli taşı, siyah anahtarı ve içi boş kar küresini çıkardı.

Kar küresini salladı ve parıldayan kar taneciklerinin, kürenin içindeki suda dönerek boş bir dünyayı doldurmasını, seyretti. Onu yere koydu ve içinde yağan karın, bir zamanlar küçücük bir çiftin durduğu yeri örtmesini izledi.

Coraline oyuncak kutusundan bir parça ip alarak siyah anahtarı bu ipe taktı. Sonra iki ucunu düğümledi ve boynuna astı.

"İşte oldu," dedi. Giyindi ve anahtarı tişörtünün altına sakladı. Tenine dokunan anahtar soğuktu. Taşı cebine attı.

Koridordan babasının odasına yürüdü. Babasının sırtı ona dönüktü ama Coraline, kendisine yüzünü döndüğünde göreceği gözlerin onun sevecen gri renkli gözleri olacağını biliyordu. Sessizce yaklaşıp kel kafasının arka tarafından öptü.

"Merhaba Coraline," dedi babası. Sonra Coraline'e döndü ve gülümsedi. "Bu öpücük ne içindi?"

"Hiçbir şey için," dedi Coraline. "Yalnızca, bazen seni özlüyorum. Hepsi bu."

"Hmmm, iyi o zaman." Bilgisayarını kapattı, ayağa kalktı ve hiçbir neden yokken Coraline'i kucağına aldı. Bu uzun süredir, Coraline'e kucak için artık çok büyüdüğünü söylemeye başladığından bu yana yapmadığı bir şeydi. Babası Coraline'i mutfağa götürdü.

O gün akşam yemeğinde pizza vardı. Pizzayı babası pişirmiş (bu yüzden hamurun bazı yerleri çok kalın ve az pişmiş, bazı yerleri de çok ince ve yanıktı) ve üstüne, doğranmış yeşil biber serpip yanına küçük köfteler ve bütün bunların üstüne büyük ananas parçacıkları eklemiş olsa da, Coraline önüne konan koca dilimi yedi, bitirdi.

Eh, yani, ananas parçaları hariç her şeyi yedi.

Ve biraz sonra yatma vakti geldi.

Yatarken Coraline anahtarı boynundan çıkarmadı ama gri cam bilyeleri yastığının altına koydu ve o gece bir rüya gördü.

Yeşil bir çayırda, yaşlı bir meşe ağacının gölgesinde piknik yapıyorlardı. Güneş yüksekte parlıyordu ve ufukta küçük bulutlar olsa da başının üstündeki gökyüzünün rengi derin, dingin bir maviydi.

Çimene serilmiş, beyaz, keten bir masa örtüsünün üstünde içleri çeşitli yiyeceklerle tepeleme dolu kâseler duruyordu— salatalar, sandviçler, kuruyemişler, meyveler, sürahiler dolusu limonata, su ve çikolatalı süt. Coraline masa örtüsünün bir kenarına, diğer üç çocuk da örtünün diğer kenarlarına oturdular. Çocukların giysileri çok garipti.

Coraline'in solunda oturan en küçükleri, kırmızı kadifeden, paçaları dizlerine kadar gelen bir şortla firfirlı beyaz bir gömlek giymiş bir oğlandı. Suratı kir içindeydi ve tabağına koyduğu haşlanmış taze patateslerin yanına, soğuk ve bütün olarak

pişirilmiş gibi görünen alabalıkları dolduruyordu. "Bu gördüğüm en güzel piknik, bayan," dedi Coraline'e.

"Evet," dedi Coraline. "Sanırım öyle. Acaba kim hazırladı?"

"Ben sizin hazırladığınızı sanıyordum, hanımefendi," dedi Coraline'in karşısında oturan uzun boylu kız. Kahverengi ve biraz şekilsiz bir elbise giymiş ve başına da bağcıkları çenesinin altından bağlanmış kahverengi bir bone takmıştı. "Size hem bunun için, hem de her şey için, anlatmaya sözlerin yetmeyeceği kadar çok müteşekkiriz." Dilim dilim reçelli ekmek yiyordu. Koca bir bıçakla altın-kahverengi renkte irice bir ekmekten ustaca dilimler kesip, üstlerine tahta bir kaşıkla mor reçelden sürüyordu. Ağzının her tarafına reçel bulaşmıştı.

"Evet ya, bu, yüzyıllardır yediğim en harika yemek," dedi Coraline'in sağındaki kız. Örümcek ağları gibi görünen bir şeyler giyinmiş çok solgun bir çocuktu bu. Sarı saçlarında, parıldayan gümüş bir halka takılıydı. Coraline, kızın sırtından iki tane kanat çıktığına—kuş kanatları değil, soluk gümüş renginde kelebek kanatları—yemin edebilirdi. Çocuğun tabağı hoş çiçeklerle doluydu. Coraline'e, sanki çok uzun zamandır ilk kez gülümsüyormuş da nasıl gülümseneceğini neredeyse unutmuş gibi gülümsedi. Coraline bu kızı müthiş sevmişti.

Ve sonra birden, rüyalarda öyle olur ya, piknikleri bitmişti. Parıldayan bir topu birbirlerine atarak ve oradan oraya koşup bağrışarak çayırda oyun oynuyorlardı. O zaman Coraline

bunun bir rüya olduğunu anladı, çünkü hiçbiri yorulmuyor, nefes nefese ya da soluksuz kalmıyordu. Coraline terlemiyordu bile. Yalnızca gülüyorlar ve biraz kovalamaca, biraz ortada sıçan, biraz da harika bir şamata olan bir oyun oynayarak koşuyorlardı.

Üçü yerde koşarken, solgun kız onların başlarının biraz üstünde kanatlarını çırparak uçuyor, kelebek kanatlarıyla dalışa geçip topu yakalıyor, sonra da biraz yükselip diğer çocuklardan birine topu atıyordu.

Ve sonra, hiçbirisi bir kelime bile konuşmadan oyunları bitmiş, dördü yeniden piknik örtüsüne dönmüşlerdi. Yemek tabakları ortadan kaldırılmış, üç kâse dolusu dondurma ile tepeleme yığılmış bir kâse dolusu hanımeli çiçeği onları bekliyordu.

Keyifle yediler.

"Eğer bu benim partimse, geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi Coraline.

"O zevk bize ait, Coraline Jones," dedi kanatlı kız. Bunları söylerken bir hanımeli çiçeğini ağzında çiğniyordu. "Keşke teşekkür etmek ve seni ödüllendirmek için yapabileceğimiz bir şey olsaydı."

"Evet ya," dedi kırmızı kadifeden şort giymiş suratı kir içindeki çocuk. Elini uzatıp Coraline'inkini tuttu. Artık eli sıcaktı.

"Bizim için yaptığınız çok güzel bir şeydi," dedi uzun boylu kız. Şimdi ağzının her tarafına çikolatalı dondurma bulaşmıştı.

"Ben her şey olup bittiği için memnunum," dedi Coraline.

Kendisi mi bunu hayal etmişti, yoksa diğer çocukların yüzlerinden bir endişe ifadesi mi geçmişti?

Kanatlı kız, saçındaki halka bir yıldız gibi parıldarken, bir an için parmaklarını Coraine'in elinin üstünde gezdirdi. "*Bizim* için her şey olup bitti," dedi. "Burası bizim ayrılma noktamız. Buradan sonra biz üçümüz, bilinmeyen diyarlara doğru yola çıkacağız. Sonra ne olacağını hiçbir canlı bilemez . . ." Sustu.

"Bir *ama* var, değil mi?" dedi Coraline."Onu, bir yağmur bulutunu hisseder gibi hissedebiliyorum."

Solundaki oğlan cesaretle gülümsemeye çalıştı, ama alt dudağı titremeye başladı, üst dişleriyle dudağını ısırıp sustu. Kahverengi boneli kız rahatsız bir şekilde kıpırdandı ve "Evet, Hanımefendi," dedi.

"Ama üçünüzü de geri getirdim," dedi Coraline. "Annemle babamı da getirdim. Kapıyı da kapattım; kilitledim. Daha ne yapmam gerekiyordu ki?"

Oğlan Coraline'in elini sıktı. Coraline, daha önce, çocuk karanlıkta soğuk bir hatıradan başka bir şey değilken onu rahatlatmaya çalışarak elini sıkanın kendisi olduğunu hatırladı.

"Peki, bana bir ipucu verebilir misiniz?" diye sordu Coraline. "Bana söyleyebileceğiniz *bir şey* yok mu?"

"Kocakarı sağ elinin üstüne yemin etmişti," dedi uzun boylu kız. "Ama yalan söyledi."

"B-benim mürebbiyem," dedi oğlan, "kimseye taşıyabileceğinden fazla yük yüklenmez, derdi." Bunu söylerken, sanki söylediğinin doğru olduğundan emin değilmiş gibi omuzlarını silkti.

"Sana iyi şanslar diliyoruz," dedi kanatlı kız. "Güzel bir yazgı, bilgelik ve cesaret—her ne kadar, sende bu güzel özelliklerin üçünden bolca olduğunu gözler önüne serdiysen de."

"O senden nefret ediyor," diye ağzından kaçırdı oğlan. "Uzun bir süredir elinden hiçbir şeyi seni kaçırdığı gibi kaçırmamıştı. Akıllı ol. Cesur ol. Kurnaz ol."

Coraline rüyasında kızgınca "Ama bu *haksızlık*," dedi. "Çok *haksızlık*. Bunlar bitmiş olmalıydı."

Kirli suratlı çocuk ayağa kalkıp Coraline'e sarıldı. "En azından şunu düşünüp rahatla," diye fısıldadı, "canlısın. Yaşıyorsun."

Ve Coraline rüyasında güneşin battığını, kararan gökyüzünde yıldızların ışıldadığını gördü. Coraline çayırda durup, kocaman ayın ışığında gümüş rengini alan üç çocuğun kendisinden uzaklaşmasını (ikisi yürüyerek, biri uçarak) seyretti.

Üçü, bir ırmağın üstündeki küçük tahta köprüye geldiler. Orada durup döndüler ve el salladılar. Coraline de onlara el salladı.

Sonra karanlık oldu.

Coraline, bir şeyin hareket ettiğini duydu, ama hareket eden şeyin ne olduğunu pek anlayamadan, sabahın erken saatlerinde uyandı.

Bekledi.

Oda kapısının dışında bir şey hışırdadı. Bir fare mi, diye düşündü. Kapı tıkırdadı. Coraline yataktan fırladı.

"Git buradan," dedi Coraline sertçe. "Git yoksa pişman olursun."

Bir an duraksama oldu. Sonra o her ne idiyse koridorda kaçar gibi ilerledi. Adımlarında—eğer onlara *adım* denebilirse tabii—aksak, garip bir şey vardı. Coraline acaba fazladan bir bacağı olan bir fare mi, diye düşündü.

Kendi kendine "Bitmedi, değil mi?" diye mırıldandı.

Sonra odasının kapısını açtı. Şafak sökmeden önceki gri aydınlıkta, bomboş koridoru gördü.

Ön kapıya doğru giderken aceleyle koridorun sonundaki duvarda asılı duran gardırop kapağının aynasına baktı ama kendi uykulu ve ciddi görüntüsünden başka bir şey görmedi. Annesiyle babasının odalarından yumuşak ve güven verici horultular geliyordu ama kapıları kapalıydı. Koridora açılan bütün kapılar kapalıydı. O hışırdayan şey her ne idiyse buralarda bir yerlerde olmalıydı.

Coraline ön kapıyı açtı ve gri gökyüzüne baktı. Güneşin doğmasına acaba daha ne kadar zaman vardı? Kalbinde doğru-

luğunu bildiği halde rüyasında gördüklerinin gerçek olup olmadığını merak etti. Koridorda duran kanepenin gölgesinin bir parçası zannettiği bir şey kanepenin altından ayrılıp uzun beyaz ayaklarının üstünde, ön kapıya doğru deli gibi, yerleri tırmalayan bir koşuya başladı.

Coraline'in ağzı dehşetten açık kaldı ve o şey kendisini geçip tıkır tıkır evin dışına seğirtirken yolundan çekildi. Bir yengeç gibi, çok sayıdaki ayaklarının üstünde aceleyle tıkırdayarak ve çıtırdayarak koşuyordu.

Coraline onun ne olduğunu ve neyin peşinde olduğunu biliyordu. Son birkaç gün içinde o beş ayaklı, kırmızı ojeli tırnakları olan kemik renkli şeyi, siyah böcekleri yakalarken ve onları alıp uslu uslu öteki annenin ağzına atarken pek çok kez görmüştü.

Bu öteki annenin eliydi.

Siyah anahtarı istiyordu.

XIII

Coraline'in annesiyle babası kar küresinin içinde geçirdikleri zamanı hatırlamıyormuş gibiydiler. En azından, bu konuda hiçbir şey söylemediler ve Coraline de onlara bu konuyu hiç açmadı.

Bazen, onların gerçek dünyadaki yaşamlarından iki gün kaybettiklerini fark edip etmediklerini merak ediyordu. Sonunda, fark etmediklerine karar verdi. Ama zaten, bazı insanlar her geçen günün ve saatin hesabını tutar ama bazıları tutmaz. Coraline'in annesiyle babası da kesinlikle ikinci gruba giriyorlardı.

Geri dönüp evde, kendi odasında uyuduğu ilk gece Coraline bilyeleri yastığının altına koymuştu. Öteki annenin elini gördükten sonra, uyuyacak zaman pek kalmadığı halde yatağına döndü ve başını tekrar yastığına koydu.

Hafif bir çıtırtı duydu.

Yatağında doğrulup oturdu ve yastığını kaldırdı. Gördüğü cam kırıkları, ilkbaharda ağaçların altında görebileceğiniz, bir

kızıl gerdan kuşu—ya da daha kırılgan, belki bir çalıkuşu—yumurtalarının içleri boş, kırılmış kabuklarına benziyordu.

Cam küreciklerin içlerinde her ne vardıysa yok olmuştu. Coraline, o gümüş rengi ırmağı geçmeden önce ay ışığında kendisine el sallayan üç çocuğu düşündü.

Yumurta kabukları gibi incecik cam kırıklarını özenle toplayıp, küçük bir kızken büyük annesinin verdiği bir bileziğin küçük mavi kutusuna yerleştirdi. Coraline bileziği kaybedeli çok olmuştu ama kutu halâ duruyordu.

Bayan Spink'le Bayan Forcible, Bayan Spink'in kuzenini ziyaretten dönmüşlerdi. Coraline onlara çaya indi. Günlerden pazartesiydi. Çarşamba günü Coraline'in okulu açılacak ve yeni bir öğretim yılı başlayacaktı.

Bayan Forcible Coraline'in çay yapraklarını okumakta ısrar etti.

"Neredeyse her şey muntazam ve Bristol usûlü, şekerciğim," dedi Bayan Forcible.

"Efendim?" dedi Coraline.

"Her şey bir harika," dedi Bayan Forcible. "Yani, neredeyse her şey. Şunun ne olduğundan emin değilim." Fincanın çeperine yapışmış bir çay yaprağı kümesini gösterdi.

Bayan Spink cık-cık-cık dedi ve fincana uzandı. "Aşkolsun Miriam. Ver şunu bana. Bir bakayım . . ."

Kalın camlı gözlüklerinin ardındaki gözlerini kırpıştırdı. "Hay Allah. Hayır, bunun ne anlama geldiği hakkında en ufak bir fikrim bile yok. Sanki bir eli andırıyor."

Coraline baktı. Çay yaprakları kümesi, bir şeye uzanmış bir eli biraz andırıyordu.

Scottie köpeği Hamish Bayan Forcible'ın koltuğunun altına saklanmış oradan çıkmıyordu.

"Sanırım kavga etmiş," dedi Bayan Spink. "Yan tarafında derin bir yara var zavallıcığın. Bugün öğleden sonra veterinere götüreceğiz. Bunu ona neyin yaptığını merak ediyorum."

Coraline bir şeyler yapılmasının gerektiğini biliyordu.

Tatilin o son haftasında hava harikaydı. Sanki yaz, sona ermeden önce, bir süredir devam eden berbat havaları telafi etmek için insanlara birkaç güneşli ve nefis güzel gün yaşatmak istiyordu.

Üst kattaki deli ihtiyar, Coraline'in Bayan Spink'le Bayan Forcible'ın dairesinden çıktığını görünce ona seslendi.

Tırabzanın üstünden "Heeey! Merhaba! Caroline!" diye bağırdı.

"Adım Coraline," dedi Coraline. "Fareler nasıl?"

İhtiyar adam bıyıklarını sıvazlayarak "Bir şey onları korkutmuş," dedi. "Belki de eve bir sansar girmiştir. Bir şeylerin girdiği kesin. Gece de sesini duydum. Benim ülkemde böyle yaratıkları yakalamak için tuzak kurardık, biraz et ya da hamburger

koyardık, yaratık ziyafete gelince de—bam!—yakalanmış olurdu ve bizi bir daha asla rahatsız etmezdi. Fareler öyle korkmuşlar ki küçük enstrümanlarına dokunmuyorlar bile."

"Et istediğini sanmıyorum," dedi Coraline. Elini kaldırıp boynunda asılı duran siyah anahtara dokundu. Sonra içeri girdi.

Banyo yaptı ama anahtarı banyo yaparken bile boynundan çıkarmadı. Artık onu hiç çıkarmıyordu.

Yatağına girdikten sonra bir şey odasının penceresini tırmaladı. Coraline uyumak üzereydi ama sessizce kalkıp perdeleri açtı. Kırmızı ojeli tırnakları olan beyaz bir el pencerenin pervazından su borusuna atladı ve bir anda gözden kayboldu. Camın dış yüzünde derin çizikler vardı.

Coraline o gece delik deşik, rahatsız bir uyku uyudu. Uyuyor, uyanıyor, kafasında bir şeyler tartıyor, planlıyor, tekrar uykuya dalıyor ve düşüncelerinin nerede bittiğini, uykusunun nerede başladığını bilemiyordu. Bir kulağı, bir şeyin tırmalamasını bekler gibi hep kapıda ya da penceredeydi.

Sabah olunca Coraline annesine, "Bugün bebeklerimle piknik yapacağız. Masa örtüsü olarak, eski, kullanmadığın bir çarşafı alabilir miyim?" dedi.

"Öyle bir çarşafımız olduğunu sanmıyorum," dedi annesi. Mutfakta, peçetelerin ve masa örtülerini koydukları çekmeceyi açtı ve elleriyle çekmecenin içindekileri kurcaladı. "Bir dakika. Bu işini görür mü?"

Yıllar önce gittikleri bir piknikten kalan, kırmızı çiçekli, katlanmış, kağıttan bir masa örtüsüydü bu.

"Bu tam istediğim şey," dedi Coraline.

"Artık bebeklerinle oynamadığını sanıyordum," dedi Bayan Jones.

"Oynamıyorum," diye onayladı Coraline. "Onlar koruyucu renklenme için."

"Peki, ama öğle yemeğine evde ol," dedi annesi. "İyi eğlenceler."

Coraline bir karton kutunun içine bebeklerini ve onların plastik fincanlarını koydu. Bir sürahiyi de suyla doldurdu.

Sonra dışarı çıktı. Sanki çarşıya gidecekmiş gibi caddeye kadar yürüdü. Süpermarkete varmadan önce bir çitten geçerek boş bir araziye girdi ve eski bir yoldan devam ederek bir çalı birikintisinin altından emekleyerek geçti. Sürahideki suyu dökmemek için çalı birikintisini geçerken iki sefer yapmak zorunda kaldı.

Uzun ve dolambaçlı bir yolculuk oldu ama sonunda Coraline takip edilmediğinden emin oldu.

Harap haldeki tenis kortunun arkasına gelmişti. Kortu geçerek uzun otların bulunduğu çimenliğe ulaştı. Çimenlikteki kalasları buldu. Kalaslar şaşılacak kadar—neredeyse, bütün gücüyle bile kaldıramayacağı kadar—ağırdı ama Coraline onları kaldırabildi. Başka çaresi yoktu. Homurdanarak ve kendisini

zorladığı için terleyerek kalasları tek tek kenara çekti ve yerdeki derin, yuvarlak ve ağzı tuğladan örülmüş deliği ortaya çıkardı. Nem ve karanlık kokuyordu. Tuğlalar yeşilimsi ve kaygandı.

Masa örtüsünü açtı ve dikkatle kuyunun üstüne serdi. Kuyunun ağzı boyunca aralıklı olarak bebeklerin plastik fincanlarını örtünün kenarına yerleştirdi ve ağırlık vermek için fincanların içine sürahiden su koydu.

Çimenlere, her fincanın önüne birer bebek koyarak, elinden geldiğince bir çay partisi görünümü yarattı. Sonra kendi adımlarını izleyerek geri döndü, çalının altından, tozlu, sarı, eski yoldan ve dükkânların arkasından geçerek evine ulaştı.

Anahtarı boynundan çıkardı. Sanki anahtar, oynamayı sevdiği bir şeymiş gibi ipin ucunda sallandırdı. Sona Bayan Spink'le Bayan Forcible'ın evlerinin kapısını çaldı.

Kapıyı Bayan Spink açtı.

"Merhaba canım," dedi.

"İçeri girmek istemiyorum," dedi Coraline. "Sadece Hamish'in nasıl olduğunu öğrenmek istedim."

Bayan Spink iç geçirdi. "Veteriner Hamish'in cesur, küçük bir savaşçı olduğunu söyledi," dedi. "Şans eseri, yara iltihap kapmamış. Bunu neyin yapmış olabileceğini hiç bilmiyoruz. Veteriner, bir hayvanın yaptığını düşünüyor ama nasıl bir hayvan olduğunu o da söyleyemiyor. Bay Bobo bir sansar olabileceğini söyledi."

"Bay Bobo mu?"

"En üst katta oturan adam. Bay Bobo. Sanırım iyice eski bir sirk ailesinden. Romanyalı, Sovenyalı, Livonyalı ya da öyle bir ülkeden işte. Allah seni inandırsın, artık onları ayırt edemiyorum."

Coraline üst katta oturan deli ihtiyarın bir adı olabileceğini o zamana kadar hiç düşünmemişti. Eğer adamın adının Bay Bobo olduğunu bilseydi bu adı her fırsatta söylerdi. Düşünsenize, "Bay Bobo" gibi bir ismi söyleme şansını ne kadar sık yakalayabilirsiniz ki?

"Ooo," dedi Coraline Bayan Spink'e. "Bay Bobo. Tamam. Eh." Biraz daha yüksek bir sesle ekledi, "Şimdi gidip bebeklerimle oynayacağım. Tenis kortunun orda, arka tarafta."

"Bu çok hoş, canım," dedi Bayan Spink. Sonra gizli bir şey söyler gibi ekledi, "Eski kuyuya dikkat et. Siz gelmeden önce burada yaşayan adam, Bay Lovat, kuyunun bir kilometre kadar derin olabileceğini söylemişti."

Coraline, elin bu son sözleri duymamış olmasını diledi ve konuyu değiştirdi. "Bu anahtar mı?" dedi yüksek sesle. "Ha, bu yalnızca bizim evdeki eski bir anahtar. Benim oyunumun bir parçası. Onun için bir ipe taktım ve yanımda taşıyorum. Şey, hoşça kalın."

Bayan Spink kapıyı kapatırken kendi kendine "Ne kadar sıra dışı bir çocuk," dedi.

Coraline çayırdan hoplayıp zıplayarak ve ipin ucundaki siyah anahtarı sallayarak geçti ve eski tenis kortuna yöneldi.

Birkaç kez ağaçların altındaki çalıların içinde kemik gibi bembeyaz bir şey görür gibi oldu. Aradaki mesafeyi koruyarak on metre kadar geriden kendisini takip ediyordu.

Islık çalmaya çalıştı ama hiç ses çıkaramadı, bu yüzden yüksek sesle şarkı söylemeye başladı. Küçükken babasının onun için bestelediği ve onu hep güldüren bir şarkıydı bu. Şöyleydi,

Ah, benim pimpirikli cadaloz kızım,
Sen bir harikasın,
Sanırım,

İşte sana kâseler dolusu yulaf ezmesi
Ve kâseler dolusu dondurma,
Mideni dolduran,

Seni öpüyorum çokça,
Ve sarılıyorum sıkıca,
Ama asla vermiyorum sana,
Sandviçler, içinde böcekler olan.

Ağaçların arasında yavaşça yürürken bu şarkıyı söylüyordu ve sesi neredeyse hiç titremiyordu.

Bebek çay partisi bıraktığı gibi duruyordu. Rüzgârlı bir gün olmadığına şükretti. İçi su dolu bütün plastik fincanlar, olmaları gerektiği yerde, kağıttan masa örtüsünün kenarlarında duruyor ve masa örtüsünü yerinde tutuyordu. Rahat bir nefes verdi.

Şimdi sıra işin en zor tarafına gelmişti.

"Merhaba bebekler," dedi neşeli bir sesle. "Çay saatiii!"

Kağıttan masa örtüsüne doğru yürüdü. "Pikniğimizin iyi geçmesi için," dedi "şans anahtarını da getirdim."

Ve sonra, mümkün olduğu kadar dikkatli bir şekilde eğildi ve anahtarı—ipini sıkı tutmaya devam ederek—masa örtüsünün üstüne koydu. Su dolu fincanların ağırlığının, anahtarın ağırlığını taşıyacak şekilde örtüyü yerinde tutacağını ve hepsinin birden kuyunun içine düşmeyeceklerini umarak nefesini tuttu.

Anahtar kağıttan masa örtüsünün tam ortasında duruyordu. Coraline ipi bıraktı ve geriye doğru bir adım attı. Artık her şey ele kalmıştı.

Bebeklerine döndü.

"Kim kirazlı pasta ister?" diye sordu. "Jemima? Pembecik? Gelincik?" Bebeklere görünmez tabaklarda görünmez pastadan birer dilim verirken keyifle gevezelik ediyordu.

Gözünün ucuyla, bir ağaç gövdesinden diğerine seğirterek hızla yaklaşan kemik beyazı bir şey gördü. Ona bakmamak için kendisini zorladı.

"Jemima!" dedi Coraline. "Sen ne yaramaz bir kızsın! Pastanı düşürdün. Şimdi gidip sana yeni bir dilim getirmem gerekecek!" Ve çay partisi masasının etrafından dolanıp elin bulunduğu tarafın karşısına geçti. Dökülmüş pastayı temizler ve Jemima'ya yeni bir pasta dilimi koyar gibi yaptı.

Tam o sırada, hışırdayan, tıkırdayan bir aceleyle o geldi. Tırnaklarının üzerinde yükselmiş, koşan el, eşeleye eşeleye uzun çimenlerin arasından bir ağaç kütüğünün üstüne tırmandı. Havanın tadına bakan bir yengeç gibi bir an orada durdu ve sonra tırnaklarını şakırdatarak kağıttan masa örtüsünün ortasına doğru sevinçli bir atlayış yaptı.

Coraline için zaman sanki yavaşlamıştı. Beyaz parmaklar anahtarın etrafında kenetlendi . . .

Ve sonra elin hızı ve ağırlığı bebeklerin plastik fincanlarını havalandırdı. Anahtar ve öteki annenin eli, kağıttan masa örtüsüyle birlikte kuyunun karanlığına düştü.

Coraline alçak sesle saydı. Çok aşağılardan boğuk bir suya çarpma sesi duyduğunda kırka kadar saymıştı.

Birileri bir zamanlar kendisine, bir maden ocağının dibinden gökyüzüne bakıldığında, güneş pırıl pırıl bile olsa, yıldızların gece gökyüzünde görüldüğü gibi görülebileceğini söylemişti. Coraline, acaba el olduğu yerden yıldızları görüyor mudur diye merak etti.

Ağır kalasları tekrar kuyunun üzerine sürükledi ve becere-

bildiği kadarıyla kuyunun ağzını iyice kapattı. Hiçbir şeyin aşağıya düşmesini istemiyordu. Hiçbir şeyin asla kuyudan çıkmasını da istemiyordu.

Sonra bebeklerini ve fincanlarını, onları içinde getirdiği kutuya koydu. Bunu yaparken bir şey güzüne çarptı ve doğruldu. Kuyruğunu soru işareti şekline sokmuş olan kara kedinin kendisine doğru sessizce yaklaştığını gördü. Günlerden beri, onunla birlikte öteki annenin yerinden döndüklerinden beri, kara kediyi ilk kez görüyordu.

Kedi ona yaklaştı ve kuyunun ağzını kapatan kalasların üstüne sıçradı. Sonra yavaşça Coraline'e bir gözünü kırptı.

Coraline'in önündeki uzun otların arasına sıçradı ve müthiş bir keyifle sırtüstü yatıp her tarafını oynattı.

Coraline onun göbeğindeki yumuşak tüyleri kaşıyınca zevkle mırıldanmaya başladı. Kaşınmaya doyunca da yuvarlanarak döndü ve öğle güneşinin altında gece yarısından bir parçaymış gibi kapkara, tenis kortuna doğru yürüdü.

Coraline eve döndü.

Bay Bobo yolda onu bekliyordu. Yanına gelince onun omzunu sıvazladı.

"Fareler bana her şeyin yolunda olduğunu söylüyorlar," dedi. "Senin kurtarıcımız olduğunu söylüyorlar Caroline."

"Adım Coraline, Bay Bobo," dedi Coraline. "Caroline değil, Coraline."

"Coraline," diye şaşkınlık ve saygıyla onun adını kendi kendine tekrar etti Bay Bobo."Çok güzel, Coraline. Fareler sana şunu söylememi istediler: gösteriye hazır olduklarında gelip onları herkesten önce sen izleyecekmişsin. *Tatam tatam* diye ve *tırnım tırnım* diye şarkı çalacaklar ve dans edecekler ve bin çeşit numara yapacaklar. Öyle diyorlar."

"Bunu gerçekten çok isterim," dedi Coraline. "Hazır olduklarında."

Bayan Spink'le Bayan Forcible'ın evlerinin kapısını çaldı. Bayan Spink onu içeri aldı ve Coraline onların oturma odasına gitti. İçi bebeklerle dolu olan kutuyu yere bıraktı. Sonra elini cebine soktu ve ortası delikli taşı çıkardı.

"İşte getirdim," dedi. "Artık buna ihtiyacım yok. Size minnettarım. Sanırım benim hayatımı ve başka insanların da öteki hayatlarını kurtardı." İkisine de sıkıca sarıldı. Bayan Spink'i kolları zar zor sardı ve Bayan Forcible da doğramakta olduğu sarımsaklar gibi kokuyordu ama olsun. Sonra Coraline içi bebeklerle dolu olan kutusunu yerden aldı ve dışarı çıktı.

"Ne kadar sıra dışı bir çocuk," dedi Bayan Spink. Tiyatrodan emekli olduğundan beri kimse ona böyle sarılmamıştı.

O gece Coraline banyosunu yapmış, dişlerini fırçalamış, gözleri açık tavana bakar bir şekilde yatağına yatmıştı.

Hava sıcak olduğu ve artık el gittiği için odasının penceresini ardına kadar açtı. Babasına perdeleri tamamen kapatmaması için ısrar etmişti.

Sabah uyanınca giymesi için yeni okul giysileri sandalyenin üstüne konmuştu.

Normalde, okulun ilk gününden önceki gece Coraline gergin ve sinirli olurdu. Ama artık okulla ilgili hiçbir şey onu korkutamazdı. Akşam serinliğinde hoş bir müzik duyduğunu sandı. Minicik tuşlarına ancak beyaz farelerin miniminnacık pembe parmaklarıyla basabilecekleri küçüklük ve incelikteki gümüş trombonlar, trompetler, baslar, pikololar ve tubalarla çalınabilecek güzel bir müzikti bu.

Coraline yeniden o iki küçük kız ve o küçük oğlanla birlikte, çayırdaki meşe ağacının gölgesinde oturduğunu hayal etti ve gülümsedi.

Gecenin ilk yıldızları gökte belirip, fare sirkinin yumuşacık müziği ılık akşam havasına yayılır ve dünyaya artık yaz günlerinin bitmekte olduğunu anlatırken, Coraline de kendisini uykuya bıraktı.

MR BOBO'S
MOUSEST

Heyecan arayan Coraline, gizemli bir kapıdan geçerek kendi dünyasına çok benzeyen ancak değişik ve ürpertici bir dünyaya geçer. Burada tutsak olarak tutulan annesini, babasını ve başka üç çocuğun ruhlarıyla birlikte kendisini kurtarmak için cesaret ve sağduyusunu kullanarak korkunç bir yaratığa meydan okumak zorundadır.

Eleştirmenlerin takdirle karşıladıkları, pek çok ödül sahibi yazar Neil Gaiman, bu kitabıyla okuyuculara büyük keyifler yaşatacak.